

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

ELIZABETH HOYT

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

*Lordul
Întinericului*

Când doi străini devin iubiți,
dorința poate fi primejdia cea mai mare...

El își duce existența în întuneric. Este misteriosul răzbunător mascat cunoscut drept Fantoma din St. Giles, iar singurul său țel este să-i protejeze pe nevinovații din Londra. Totul se schimbă însă în noaptea în care o lady lipsită de temeri îl înfruntă, îndreptând un pistol spre el – și-și dă seama că se confruntă chiar cu propria soție...

Lady Margaret Reading a jurat că va ucide Fantoma din St. Giles – bărbatul despre care se spunea că, în urmă cu câțiva ani, l-a ucis pe cel care fusese iubirea vieții ei. Acea tragedie o obligase apoi să încheie o căsătorie de conveniență. Întorcându-se la Londra și la bărbatul pe care nu l-a mai revăzut din ziua nunții lor, Megs nu-l recunoaște pe cel din spatele măștii. Aprig, impunător și periculos, Fantoma din St. Giles este tot ceea ce ea se temea că va fi... și mult mai mult de-atât.

Când pasiunea izbucnește între ei, acești doi străini nu se pot abține să nu dezvăluie mai mult despre ei înșiși decât au avut vreodată de gând. Dar când Megs află adevărul – că Fantoma este soțul ei, Godric St. John – jocul începe și adversarii trebuie să se predea în fața unei tentații care i-ar putea distruge pe amândoi.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewer's Choice.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-686-961-4

9 786066 869614

Lord of Darkness
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2013 Nancy M. Finney

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Lordul Întunericului
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudorița Șoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Lordul Întunericului / Elizabeth Hoyt. trad.: Graal Soft
–București: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-961-4
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

*Lordul
Întinericului*

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

Capitolul 1

Ai auzit vreodată povestea Helechinului?...

din Legenda Helechinului

Londra, Anglia

Martie 1740

În noaptea în care Godric St. John o văzu pe soția lui pentru prima oară de când se căsătoriseră, cu doi ani în urmă, ea ținea un pistol îndreptat spre capul lui. Lady Margaret stătea lângă trăsura ei, pe mizerabila stradă din St. Giles, buclele negre căzându-i răvășite din gluga de catifea a mantiei sale. Cu umerii drepți și încordați, ținea ferm pistolul cu ambele mâini, și un licăr ucigător scânteia în ochii ei frumoși. Pentru o fracțiune de secundă, Godric rămase mut de admirație.

În clipa următoare, Lady Margaret apăsă trăgaciul.

BUM!

Împușcătura fu asurzitoare, dar, din fericire, nu fatală, căci, din câte se părea, soția lui era un țintaș execrabil. Asta nu îl liniști pe Godric, așa cum ar fi trebuit, pentru că Lady Margaret se întoarse imediat și luă un al *doilea* pistol din trăsură.

Chiar și cei mai groaznici dintre trăgători puteau avea noroc uneori.

Dar Godric nu avu timp să mediteze asupra șanselor ca soția lui să îl ucidă în acea seară. Era prea ocupat să o salveze de ceata de tâlhari care îi opriseră trăsura în acest loc, în cea mai periculoasă parte a Londrei.

Godric evită pumnul uriaș care se îndreptă spre capul lui și îl lovi pe tâlhar în burtă. Bărbatul gemu, dar nu căzu la pământ, probabil pentru că era la fel de mare ca un cal de curse. În schimb, hoțul începu să îi dea târcoale lui Godric, în timp ce tovarășii lui – patru la număr, și toți la fel de bine hrăniți – îl incolțiră.

Godric își miji ochii și ridică săbiile – una lungă în mâna dreaptă, una scurtă în stânga, pentru apărare și în caz că vreunul se apropia mai mult, și...

Doamne sfinte! Lady Margaret trase cu al doilea pistol spre el.

Împușcătura zgudui liniștea nopții, răsunând în clădirile vechi de pe strada îngustă. Godric simți o smucitură în pelerina lui scurtă când bila de plumb trecu prin lână.

Lady Margaret înjură cu un vocabular uimitor de bogat. Tâlharul aflat cel mai aproape de Godric rânji, dezvăluindu-și dinții de culoarea urinei vechi de o săptămână.

– Nu te place prea mult, nu-i așa?

Nu era *în totalitate* adevărat. Lady Margaret încerca să ucidă Fantoma din St. Giles. Din nefericire, nu avea de unde să știe că Fantoma din St. Giles se întâmpla să fie soțul ei. Maska neagră care îi acoperea chipul lui Godric îi ascundea destul de bine identitatea.

Pentru un moment, toată strada păru să își țină răsuflarea. Cel de-al șaselea hoț rămase nemișcat, cu ambele pistoale îndreptate spre vizitiul lui Lady Margaret și cei doi lachei. O femeie vorbi pe un ton jos, agitat, din trăsură, încercând fără îndoială să o convingă pe Lady Margaret să se întoarcă la loc sigur. Doamna se încruntă din locul ei de lângă trăsură, parcă uitând faptul că putea fi ucisă – sau mai rău – dacă Godric nu reușea să o salveze de tâlhari. Deasupra trăsurii, din înaltul cerului, luna privea calmă spre clădirile dărăpănate din cărămidă, la pavajul spart de jos, iar firma prăvăliei unui lumânărar scârțâia ușor în bătaia vântului.

Godric se repezi la tâlharul care încă rânjea.

Poate că Lady Margaret era o fetișcană nesăbuită pentru că se afla acolo, iar tâlharii urmau instinctele oricărui prădător feroce care incolțește prada lipsită de griji care se aventurează în calea lui, dar asta nu conta. Godric era Fantoma din St. Giles,

protectorul celor neajutorați, el însuși un prădător de temut, lordul din St. Giles și Lordul Întunericului și, *la naiba, soțul* lui Lady Margaret.

Așa că Godric aplică o lovitură rapidă și joasă de sabie, străpungându-l pe tâlhar înainte ca zâmbetul larg să i se stingă de pe chip. Bărbatul gemu și căzu, în timp ce Godric lovi cu cotul un alt hoț, care venea prin spatele lui, spărgându-i nasul.

Godric își eliberă sabia, improșcând sânge în jur, și o flutură spre al treilea bărbat. Sabia tăie o brăzdă însângărată pe obrazul lui, iar tâlharul se trase înapoi, țipând și ducându-și mâinile la față.

Ceilalți doi atacatori rămași ezitară, ceea ce, într-o luptă de stradă, este aproape întotdeauna fatal.

Godric îi atacă. Sabia din mâna lui dreaptă şuieră când se lansă spre unul din tâlhari – și rată –, dar înfipse sabia scurtă din mâna stângă în coapsa celui de-al cincilea hoț. Bărbatul scoase un țipăt strident. Ambii hoți se retraseră și apoi dădură să plece.

Godric își îndreptă umerii, pieptul umflându-i-se în timp ce își ținu răsufierea și privi în jur. Singurul tâlhar încă rămas în picioare era cel cu pistoalele.

Vizitiul – un bărbat voinic, de vârstă mijlocie, cu o față dură, roșie – își miji ochii spre hoț și scoase un pistol de sub scaun.

Ultimul tâlhar se întoarse și își luă tălpășița fără să scoată vreun sunet.

– Împușcă-l, se răsti Lady Margaret.

Vocea îi tremură, dar Godric avu impresia că era mai degrabă din pricina furiei, nu a fricii.

– M'lady?

Vizitiul își privi stăpâna, nedumerit, din moment ce tâlharii nu se mai vedeau acum nicăieri.

Dar Godric știa destul de bine că ea nu ordona uciderea vreunui hoț și, deodată, ceva din interiorul lui – ceva pe care îl crezuse mort de ani întregi – se trezi.

Nările i se umflară în timp ce pași peste cadavrul bărbatului pe care îl ucisese pentru ea.

– Nu e nevoie să îmi mulțumești.

Vorbi în șoaptă ca să nu-i recunoască vocea, dar Lady Margaret nu păru să aibă vreo problemă în a-l auzi.

Femeia însetată de sânge își încleștă dinții, șuierând:

– Nu aveam de gând.

– Nu? El își plecă ușor capul într-o parte, zâmbind fioros. Nici măcar un sărut să îmi poarte noroc?

Ochii ei căzură pe gura lui, rămasă neacoperită de jumătatea de mască, iar buza de sus i se ridică, într-o expresie dezgustată.

– Mai degrabă aș îmbrățișa o viperă.

„O, asta a fost adorabil.“ Zâmbetul lui se lărgi.

– Ți-e teamă de mine, dulceață?

El privi fascinat cum Lady Margaret deschise gura, fără îndoială să îl mustre cu o replică, dar fu întreruptă înainte să poată vorbi.

– Mulțumesc! strigă o voce feminină din trăsură.

Lady Margaret se încruntă și se întoarse. I se părea că se afla suficient de aproape pentru a o vedea pe cea care vorbise în întuneric, dar Godric nu putea.

– Nu îi mulțumi! Este un ucigaș!

– Nu ne-a ucis pe noi, argumentă femeia din trăsură. Și apoi, este prea târziu. I-am mulțumit în numele amândurora, așa că urcă în trăsură și haide să plecăm din locul ăsta îngrozitor înainte să se răzgândească.

Maxilarul încordat al lui Lady Margaret îi aminti lui Godric de o fetiță căreia i s-au refuzat dulciurile.

– Are dreptate, să știi, îi șopti el. Crezi sau nu, locul ăsta este renumit pentru atacurile tâlharilor asupra bogătanilor.

– Megs! șuieră femeia din trăsură.

Privirea încruntată a lui Lady Margaret ar fi putut arde lemnul.

– Te voi găsi din nou, iar când o voi face, intenționez să teucid.

Era complet sinceră și hotărâtă. Godric își scoase pălăria și făcu o plecăciune în zeflema.

– De-abia aștept să mor în brațele tale, dulceață.

Lady Margaret își miși ochii din pricina cuvintelor lui cu dublu sens, dar însoțitoarea ei deja bombănea nervoasă acum. Îi aruncă o ultimă privire disprețuitoare înainte să se urce în trăsură.

Vizitiul mână caii, iar vehiculul își relua drumul.

Iar Godric St. John își dădu seama de două lucruri: se părea că soția lui depășise perioada de doliu... și ar fi fost mai bine ca el să se întoarcă acasă, înainte ca trăsura ei să ajungă acolo. Se opri pentru o secundă, privind trupul bărbatului pe care îl ucisese. O dâră neagră de sânge se prelingea spre canalul din mijlocul aleii. Ochii tâlharului priveau sticloși spre cerul nepăsător. Godric căută în adâncul lui, așteptând să găsească vreo emoție... și găsi ceea ce găsea întotdeauna.

Nimic.

Se răsuci pe călcâie și porni în josul unei alei înguste. De-abia acum, că se mișca, simți durerea din umărul drept. Fie se lovide în încăierare, fie vreunul dintre tâlhari reușise să îl rănească. Nu conta. Saint House era pe malul râului, nu foarte departe, dar ar fi ajuns mult mai repede pe acoperișuri.

Deja se cățara pe acoperișul unui șopron când le auzi: țipete stridente, de fată, venind din susul aleii. „La naiba.“ Nu avea timp pentru asta. Godric coborî înapoi pe alee și își scoase ambele săbii.

Un alt țipăt îngrozit.

Luă colțul. Erau două, ceea ce explica toată gălăgia. Una din ele nu avea mai mult de cinci ani. Stătea tremurând în mijlocul aleii fetide, țipând din toate puterile. Era singurul lucru pe care-l putea face, pentru că cea de-a doua fetiță fusese deja prinsă. Aceasta era puțin mai mare și se lupta cu ferocitatea disperată a unui șobolan încolțit, dar zadarnic. Bărbatul care o ținea era de trei ori cât ea și o lovi cu ușurință în lateralul capului. Fata se ghemui la pământ, în timp ce mezina alergă spre trupul ei nemișcat. Bărbatul se aplecă spre fete.

— Hei! strigă Godric.

— Ce nai...?

Godric îl puse la pământ cu un croșeu puternic de dreapta în cap. Apoi își îndreptă sabia spre gâtul dezgolit al bărbatului și se aplecă să îi șoptească:

– Nu e prea bine când tu ești cel care o încasează, nu-i așa?

Neghiobul se încruntă, frecându-și capul cu mâna.

– Stai puțin. Am dreptul să fac ce vreau cu fetele mele.

– Nu suntem fetele *tale!*

Godric văzu cu colțul ochiului că fata mai mare se ridicase.

– Tu nu ești tata!

Un firicel de sânge i se prelingea din colțul gurii, ceea ce făcu sângele lui Godric să clocotească.

– Plecați acasă, le spuse el cu o voce joasă fetelor. Mă ocup eu de ticălosul ăsta.

– Nu avem casă, se smiorcăi copila mai mică.

De-abia deschisese gura, când fata mai mare o înghionti.

– Taci!

Godric era obosit, iar vestea că micuțele nu aveau casă îi distrase atenția. Sau cel puțin asta își spuse în sinea lui când huli-ganul de la pământ îi puse piedică. Godric căzu și se rostogoli. Se grăbi să se ridice, dar bărbatul deja dispărea după un colț, în capătul îndepărtat al aleii.

Oftă, tresărind când se îndreptă de spate. Aterizase pe umărul rănit și nu se simțea prea bine. Aruncă o privire spre fete.

– Atunci, cel mai bine ar fi să veniți cu mine.

Copila cea mică dădu, supusă, să se ridice, dar cea mare o trase înapoi.

– Nu fi proastă, Moll. Poa' să fie un hoț de fete, ca și ălălalt.

Godric ridică din sprâncene la auzul cuvintelor „hoț de fete”. Nu îl mai auzise de ceva vreme. Scutură din cap. Nu avea timp să mediteze acum asupra acestor chestiuni. Lady Margaret avea să ajungă în curând acasă, iar dacă el nu era acolo, puteau apărea întrebări incomode.

– Haideți, spuse el, întinzând mâna spre fete. Nu sunt un hoț de fete și știu un loc drăguț și călduros unde puteți petrece noaptea. „Și multe nopți după aceea.” Credea că vocea îi fusese destul de blândă, dar fata mai mare făcu o grimasă.

— Nu mergem cu tine.

Godric zâmbi blând — înainte de a se apleca și de a o pune pe o fată pe umăr și pe cealaltă la subsuoară.

— O, ba mergeți.

Nu fu atât de simplu, bineînțeles. Cea mai mare înjură destul de șocant pentru un copil de o vârstă atât de fragedă, iar cea mică izbucni în lacrimi, și amândouă se zbătură ca două pisici sălbatice.

Cinci minute mai târziu, zări Căminul pentru Orfani și Copii Abandonati, unde aproape că le scăpă pe amândouă din mână.

— Au!

Se abținu să nu înjure și o strânse ferm pe copila mai mare, care ajunsese periculos de aproape de a-l castra. Hotărât și furios, Godric se duse la ușa din spate a orfelinatului din St. Giles și lovi cu piciorul în ea până văzu o lumină la fereastra bucătăriei.

Ușa se deschise, dezvăluind un bărbat înalt, într-o cămașă mototolită și nădragi.

Winter Makepeace, administratorul căminului, ridică o sprânceană la vederea Fantomei din St. Giles care ținea două fete smiorcăite și agitate în pragul ușii lui.

Godric nu avea timp de explicații.

— Poftim. Le depuse brusc pe copile pe pardoseala din bucătărie și îi aruncă o privire administratorului uimit. Te-aș sfătui să le ții bine... sunt mai alunecoase decât niște țipari unsuroși.

Cu aceste cuvinte, închise ușa orfelinatului, se întoarse și porni grăbit spre casă.

Lady Margaret St. John începu să tremure în momentul în care trăsura ei părăsi St. Giles. Fantoma fusese atât de masivă, de înfricoșător de mortală în mișcările ei. Când se apropiase de ea, cu săbiile însângerate în mâinile acoperite de mănuși din piele, și cu ochii licărind sub masca grotescă, tot ce putuse să facă fusese să stea nemișcată.

Megs trase aer în piept, încercând să potolească sângele care îi gonia prin vene. Petrecuse doi ani urându-l pe bărbat, dar

nu se așteptase niciodată, când în sfârșit îl întâlnise, să se simtă atât de... de...

De *vie*.

Privi în jos la pîstoalele greoaie din poala ei, apoi spre draga ei prietenă și cumnată, Sarah St. John.

– Îmi pare rău. A fost...

– O idee proastă?

Sarah ridică o sprânceană cafeniu-deschis. Părul ei drept avea nuanțe ce variau de la castaniu-deschis la cea mai pală tentă de auriu, și era prins la spate într-un coc foarte ordonat.

În contrast, lui Megs părul negru și buclat îi scăpase din acele de păr cu ore în urmă, și acum se ondula în fața chipului ei precum tentaculele unui monstru marin. Tânăra se încruntă.

– Nu știu dacă „prostă” este chiar...

– Confuză? adăugă Sarah agitată. Netoată? Idioată? Nesăbuită?

– Toate adjectivele astea sunt în mare parte nepotrivite, interveni Megs înainte ca Sarah să poată continua lista – vocabularul prietenei ei era *destul* de extins. Cred că „nesăbuită” se aplică cel mai bine. Îmi pare atât de rău că ți-am pus viața în pericol.

– Și pe a ta.

Megs clipi.

– Poftim?

Sarah se aplecă ușor în față, astfel încât fața ei să fie luminată de felinarul trăsुरii. De obicei, Sarah avea înfățișarea unei fecioare blânde – ceea ce și era la 25 de ani –, ațâțată doar de un anume umor ironic ce licărea în ochii ei căprui și blânzi, dar în acel moment ar fi putut la fel de bine să fie o amazoană.

– Viața *ta*, Megs, răspunse Sarah. Nu ai riscat doar viața mea și a servitorilor tăi, ci și propria viață. Ce ar putea fi atât de important încât să te aventurezi în *St. Giles* la ora asta din noapte?

Megs își feri privirea de cea mai dragă prietenă a sa. Sarah venise să locuiască cu ea la moșia St. John, în Cheshire, la aproape un an de la căsătoria ei cu Godric, astfel că Sarah nu cunoștea motivul nunții lor precipitate. Scutură din cap, privind pe fereastră.

– Îmi pare rău. Voiam doar să văd...

Când nu termină propoziția, Sarah se mișcă, nerăbdătoare.

– Ce să vezi?

„Locul unde a fost ucis Roger.“ Simplul gând îi trimise un junghi în inimă. Îl îndrumase pe Tom, vizitiul, spre St. Giles, sperând să găsească o urmă de-a lui Roger. Ceea ce nu se întâmplase, desigur. Era mort de mult. Dispăruse de mult din viața ei. Dar avusese și un al doilea motiv să ajungă acolo: să afle mai multe despre asasinul lui Roger, Fantoma din St. Giles. Măcar își atinsese acest scop. Fantoma apăruse. Lady Margaret nu fusese bine pregătită în acea noapte, dar avea să fie data viitoare.

Data viitoare nu avea să-l mai lase să scape. Data viitoare avea să tragă un glonț în inima neagră a Fantomei din St. Giles.

– Megs?

Murmurul blând al prietenei sale îi întrerupse gândurile sângeroase. Megs scutură din cap și zâmbi larg – poate prea larg – spre prietena ei.

– Nu contează.

– Cum?

– Dumnezeule, am ajuns deja? Megs nu încerca subtil să schimbe subiectul, dar trăsura încetineea, de parcă ar fi ajuns în sfârșit la destinație.

Se aplecă înainte, privind pe fereastră. Strada era întunecată.

Megs se încruntă.

– Poate că nu.

Sarah își încrucișă brațele.

– Ce vezi?

– Suntem pe o străduță îngustă, șerpuită, iar în față este o casă înaltă, întunecată. Arată foarte... hm...

– Veche?

Megs îi aruncă o privire însoțitoare ei.

– Da?

Sarah încuviință din cap.

– Atunci, am ajuns la Saint House. Este veche de când lumea, nu știai? Nu ai văzut Saint House când te-ai căsătorit cu fratele meu?

– Nu. Megs se prefăcu absorbită de priveliștea sumbră de dincolo de fereastră. Masa de nuntă a avut loc acasă la fratele meu,

iar la o săptămână după aceea eu am plecat din Londra. Iar apoi fusese ținută la pat în casa mamei sale. Megs își alungă trista amintire din minte. Cât de veche este Saint House?

– Este o casă medievală și, din câte îmi amintesc, destul de expusă vântului pe timpului iernii.

– O.

– Și nici nu e situată în cea mai distinsă parte a Londrei, continuă Sarah cu voioșie. Chiar pe malul râului. Dar asta primești când familia ta e din vremea lui William Cuceritorul: clădiri vechi și venerabile, fără vreo urmă de stil modern sau grad de confort.

– Sunt convinsă că este destul de faimoasă, spuse Megs, încercând să fie loială.

La urma urmei, și ea era o St. John.

– O, da, spuse Sarah pe un ton ironic. Saint House a fost menționată în multe cărți de-a lungul istoriei. Nu mă îndoiesc nici măcar puțin că informația asta te va liniști când degetele îți vor îngheța bocnă în toiul nopții.

– Dacă este atât de groaznic, de ce m-ai însoțit la Londra? o întrebă Megs.

– Pentru priveliște și cumpărături, bineînțeles. Sarah părea destul de veselă, în ciuda descrierii ei mohorâte despre Saint House. A trecut o veșnicie de când nu am mai fost aici.

În acel moment, trăsura se opri, iar Sarah începu să își strângă coșul cu lucrul de mână și șalurile. Oliver, cel mai tânăr din cei doi lachei pe care Megs îi adusese cu ea, deschise ușa trăsorii. Purta o perucă albă, ca parte din uniforma lui, dar care nu îi ascundea sprâncenele roșcate.

– Nu credeam că o să ajungem vii aici, mormăi Oliver în timp ce așeza scara. A fost cât pe-acu cu tâlharii, dacă îmi permiteți să spun așa, m'lady.

– Tu și Johnny ați fost foarte curajoși, spuse Megs în timp ce coborî din trăsură, apoi ridică privirea spre vizitiu. Și tu, Tom.

Vizitiul mormăi ceva printre dinți și umerii i se posomorâră.

– Ar fi mai bine ca dumneavoastră și domnișoara St. John să intrați, m'lady, așa veți fi în siguranță.

– Vom intra.

Megs se întoarse spre casă și de-abia atunci observă a doua trăsură aflată lângă casă.

Sarah coborî și se duse lângă Megs.

– Se pare că mătușa ta Elvina a sosit înaintea noastră.

– Da, așa se pare, spuse încet Megs. Dar de ce este încă afară trăsura ei?

Ușa celei de-a doua trăsură se deschise parcă drept răspuns.

– Margaret! Chipul îngrijorat al Elvinei apărură în urma norului de bucle cenușii, împodobite cu panglici roz. Vocea îi suna groaznic de tare, ecoul răsunând în clădirile din piatră. Mătușa Elvina era cam surdă. Margaret, majordomul ăla afurisit nu vrea să ne lase să intrăm. Stăm în curte de o veșnicie, iar Domnia Sa a devenit destul de neliniștită.

Un scheunat înăbușit dinăuntru trăsorii veni în susținerea afirmației.

Megs se întoarse spre casa soțului ei. Nici o lumină nu trăda prezența locatarilor înăuntru, dar, în mod evident, *cineva* era acasă, din moment ce un majordom răspunsese chemării mătușii Elvina. Merse spre ușă și ridică inelul mare din fier, lăsându-l apoi să cadă cu un zgomot ascuțit.

Apoi pași înapoi și privi în sus. Clădirea era un talmeș-balmeș de stiluri istorice. Primele două etaje erau din cărămidă roșie, vechi – poate din clădirea originală. Dar vreun proprietar ulterior adăugase trei etaje din cărămidă bej. Coșuri de fum și frontoane răsăreau ici-colo din acoperiș, fără să urmeze vreun șablon anume. De fiecare parte, două aripi joase și negre încadrau capătul străzii, creând, de fapt, o curte.

– I-ai scris lui Godric că vii, nu? mormăi Sarah.

Megs își mușcă buza.

– Ah...

Nu mai trebui să admită că nu îl anunțase pe soțul ei despre călătoria lor, căci fu salvată de o lumină care se aprinse la o fereastră din dreapta ei. Apoi, ușa se deschise cu un scârțâit amenințător.

Un servitor singuratic apărură în prag, cu umerii gârboviți, cu capul acoperit de o perucă albă și ciufulită, ținând o lumânare în mână. Bărbatul trase aer în piept și hârâi ușor.

– Domnul St. John nu...

– O, mulțumesc, spuse Megs repezindu-se spre el.

Pentru o clipă, se temu că bărbatul nu avea să se miște. Majordomul își zgâi ochii urduroși, apoi se mișcă suficient cât ea să se poată strecura pe lângă el. Intră în casă și începu să își scoată mănușile.

– Sunt Lady Margaret St. John, soția domnului St. John.

Sprâncenele stufoase ale majordomului se arcuiră în jos.

– Soția...

– Da. Megs îi zâmbi, iar pentru o clipă bărbatul se holbă la ea. Iar dumneata ești...?

Majordomul se îndreptă de spate, iar ea își dădu seama că postura lui îl făcuse să pară mai bătrân decât era cu adevărat. Era imposibil să aibă mai mult de treizeci și ceva de ani.

– Moulder, milady. Majordomul.

– Minunat!

Megs îi întinse mănușile și privi în jur. *Deloc* impresionant. Între grinzile tavanului părea să existe un adevărat sat de păianjeni. Zări un sfeșnic pe o masă din apropiere și, luând lumânarea de la Moulder, îl aprinse.

– Acum, Moulder. În trăsura de afară așteaptă draga mea mătușă – îi poți spune domnișoara Howard –, iar aceasta este domnișoara St. John, cea mai mare dintre micile surori ale domnului St. John... dacă are vreun sens.

Sarah zâmbi voioasă în timp ce își puse, la rândul ei, mănușile în mâinile majordomului uimit.

– Nu am mai fost în Londra de câțiva ani. Probabil că ești nou. Moulder deschise gura.

– Eu...

– Mai sunt cu noi și cele trei servitoare, continuă Megs, înapoindu-i lumânarea majordomului, care închise gura, patru lachei, ai mei și ai mătușii, cei doi vizitii – mătușa Elvina a insistat să vină cu propria trăsură – deși, trebuie să recunosc, nu știu unde am fi încăput cu toții într-una singură.

– Nu ar fi funcționat, spuse Sarah. Și mătușa ta sforăie.

Megs ridică din umeri.

— Adevărat. Apoi se întoarse spre majordom și continuă. Bineînțeles, l-am adus pe Higgins, grădinarul, și pe Charlie, văcsuitorul de ghetе, pentru că este un scump și este nepotul lui Higgins, de care este destul de atașat. A, și pe Domnia Sa, care este într-o stare delicată și pare să mănânce, în ultima vreme, doar ficat de pui bine mărunțit și stropit cu vin alb. Acum, ai reținut toate astea?

Moulder făcu ochii mari.

— Ah...

— *Minunat*. Megs îi aruncă încă un zâmbet. Unde e soțul meu?

Panica păru să iasă la suprafață, învingând confuzia majordomului.

— Domnul St. John este în bibliotecă, milady, dar el...

— Nu, nu! Megs flutură din mâini. Nu este nevoie să mă conduci. Sunt convinsă că eu și Sarah putem găsi și singure biblioteca. Cel mai bine ar fi să te ocupi de nevoile mătușii mele și de cina servitorilor... și a Domniei Sale. A fost o călătorie atât de lungă, știi?

Luă sfeșnicul aprins de pe masă și porni să urce scările. Sarah o urmă, râzând în barbă.

— Cel puțin ai luat-o în direcția bună, spuse ea. Biblioteca, dacă îmi amintesc bine, este la primul etaj, a doua ușă pe dreapta.

— A, bun, mormăi Megs. Ajunsă în acest punct, ar fi fost fatal să dea înapoi acum. Sunt sigură că ești nerăbdătoare să îți revezi fratele la fel de mult ca și mine.

— Bineînțeles, spuse Sarah. Dar nu voi fi atât de indiscretă și de stângace încât să îți stric reîntâlnirea cu Godric.

Megs se opri pe palierul primului etaj.

— Poftim?

— Este timp și mâine-dimineață să îmi văd fratele. Sarah îi zâmbi blând, stând cu trei trepte mai jos. Merg să o ajut pe mătușa Elvina.

— A, dar...

Protestul slab al lui Megs se pierdu în aer. Sarah deja cobora grăbită scările.

„Bun. Biblioteca.“ A doua u   pe dreapta. Megs trase adânc aer în piept   i se   ntoar  se spre coridorul întunecat. Trecuseră doi ani de c  nd nu    i mai văzuse soțul, dar   i-l amintea – din pu  inul pe care îl   tia despre el dinainte de căsătoria lor – ca fiind un domn amabil. Cu siguranță nu era un c  pc  un, oricum. Ochii lui căprui fuseseră destul de blânzi la nunta lor. Megs    i miji neîncrezătoare ochii în timp ce înainta pe coridor. Sau erau alba  stri ochii lui? Ei bine, indiferent de culoare, ochii lui fuseseră *blânzi*. Cu siguranță, asta nu se putea schimba at  t de mult în doi ani, nu-i a  a?

Megs apucă mânerul ușii de la bibliotecă   i o deschise grăbită, înainte ca vreun g  nd de ultim minut să o distragă   i să o facă să se răzgândească.

După toate astea, biblioteca fu oarecum o dezamăgire.   ntune-coasă   i înghesuită, ca   i coridorul, singura lumină din încăpere provenea de la tăciunii unui foc aproape stins   i o singură lumânare lângă un fotoliu vechi. Megs p   i mai aproape. Ocupantul fotoliului antic arăta...

La fel de antic.

Purta un halat roșu, jerpelit, culoarea fiind mai palidă la tiv   i în coate. Picioarele lui acoperite de   osete, îndesate în niște papuci groaznic de ur   i, stăteau   ncruci  ate pe un taburet cu ciucuri, atât de aproape de cămin încât materialul purta urme recente de p  rleal  . Capul i se odihnea pe umăr, acoperit de un turban din material fin, verde-închis, cu un ciucure auriu at  rn  ndu-i peste ochiul drept. Ochelarii sub formă de semilună i se odihneau pe frunte   i, dacă dinspre el nu s-ar fi auzit un sforăit adânc, Megs ar fi putut crede că Godric St. John murise.

De b  tr  ne  te.

Megs clipi   i    i îndreptă umerii. Cu siguranță, soțul ei nu putea fi *at  t* de bătrân. Avea vaga informa  ie că era pu  in mai în vârstă decât fratele ei Griffin, care le aran  jase căsătoria, iar el avea treizeci   i trei, dar, oric  t de mult încearca, nu    i amintea ca vârsta soțului ei să fi fost vreodată menționată. Fusesese cea mai oribilă or   din existen  ta ei   i, poate din fericire, mare parte din ea rămăsese ascunsă într-un col     al min  ii ei.

Megs îl privi agitată pe omul adormit. Sforăia, iar genele groase și negre i se odihneau pe obraji. Ea se holbă la el pentru o clipă, atrasă în mod straniu de priveliște.

Buzele i se încordară. Mulți bărbați se căsătoreau târziu în viață și încă mai erau capabili de relații conjugale. Ducele de Frye reușise chiar cu un an în urmă, și era bine trecut de șaptezeci de ani. Atunci, cu siguranță Godric o putea face.

Prinzând curaj, Megs își dresе glasul. Blând, bineînțeles, pentru că el era principalul motiv pentru care bătuse atâta drum pentru a ajunge la Londra, și nu s-ar fi convenit să își sperie soțul, provocând o criză înainte ca el să își fi făcut datoria.

Care era, desigur, să o lase însărcinată.

Godric St. John își transformă sforăitul într-un sunet molcom, prefăcându-se că se trezește. Deschise ochii și o văzu pe soția lui holbându-se la el, cu o ușoară încruntare a sprâncenelor ei delicate. La nunta lor, fusese palidă și confuză, și nu-l privise nici o clipă în ochi, nici măcar când promisese să fie a lui până când moartea avea să îi despartă. La doar câteva ore după ceremonie i se făcuse rău și fusese trimisă la mama și la sora ei. A doua zi, o scrisoare îl informase că Megs pierduse copilul care făcuse necesară nunta lor grăbită.

Ironie sinistră.

Acum îl analiza cu o curiozitate atât de curajoasă, încât Godric ar fi vrut să verifice dacă halatul îi era încă bine înfășurat pe corp.

– Ce? spuse Godric, prefăcându-se surprins de prezența ei.

Ea afișă un zâmbet larg, sincer, care ar fi putut la fel de bine să însemne „Pun ceva la cale!”

– O, bună.

„Bună? După doi ani de absență? Bună??”

– Aa... Margaret, nu-i așa?

Godric își reprimă un fior. Nu că el s-ar fi descurcat mai bine.

– Da! Ea radia de bucurie, de parcă el ar fi fost un bătrân senil, care avea un moment brusc de luciditate. Am venit să te vizitez.

— Chiar așa? Godric își îndreptă puțin postura în scaun. Cât de... neașteptat.

Se prea poate ca tonul lui să fi fost puțin cam rezervat. Ea îi aruncă o privire agitată și se întoarce cu spatele la el, cercetând încăperea.

— Da, și am adus-o pe Sarah cu mine, sora ta.

Megs trase aer în piept și își miji ochii, încercând să descifreze gravura medievală de pe polița căminului. Era imposibil să distingă ceva clar în semiîntunericul din cameră.

— Păi, bineînțeles, știi că este *sora* ta. Este foarte încântată de faptul că va putea face cumpărături, va putea admira peisajele și va merge la teatru și poate la operă și... și...

Megs apucase o carte veche, cu coperte din piele, conținând comentariile lui Van Oosten despre opera lui Catul, iar acum o legăna ușor.

— Și...

— Mai multe cumpărături, poate? Godric ridică din sprâncene. Poate că nu am mai văzut-o pe Sarah de un secol, dar îmi amintesc pasiunea ei pentru cumpărături.

— Întocmai.

Părea oarecum abătută în timp ce răsfoia paginile sfărâmicioase ale cărții.

— Și tu?

— Ce?

— De ce ai venit la Londra? o întrebă el.

Cartea îi scăpă din mâini.

— Ah! Margaret se lăsa în genunchi și începu să adune disperată paginile fragile. Of, îmi pare atât de rău!

Godric își suprimă un oftat, privind-o. Jumătate dintre pagini se dezintegrau de cum punea mâna pe ele. Acel volum îl costase cinci guinee la Warwick & Sons și era, din câte știa el, ultimul exemplar.

— Nu contează, spuse în cele din urmă. Cartea avea oricum nevoie să fie din nou legată.

— Da? Megs privi cu suspiciune paginile din mâinile ei, apoi le așeză ușor pe toate pe genunchii lui. Păi, asta este o ușurare, nu-i așa?

Chipul îi era ridicat spre el, cu ochii ei mari, căprui, ce păreau rugători, și uitase să își ia mâinile de pe el. Le ținea, destul de precaută, pe rămășițele cărții din poala lui, dar ceva în legătură cu poziția ei, îngenuncheată lângă el, îi tăie lui Godric răsufarea. Un sentiment straniu, diafan îi strânse pieptul, în același timp în care unul extrem de nepoliticos și lumesc îi încălzi vintrele. Dumnezeu mare. *Asta* era nepotrivit.

Godric își drese glasul.

— Margaret?

Ea clipi încet, aproape seducător. „Idioato.“ Probabil că îi era somn. De aceea pleoapele îi păreau atât de greoaie și lipsite de vlagă. Era măcar posibil să clipești seducător?

— Da?

— Cât ai de gând să stai în Londra?

— O...

Megs își plecă ușor capul, întorcându-se la cartea distrusă. Probabil că voia să adune paginile laolaltă, dar tot ce reuși să facă fu să continue să le strice.

— Păi, sunt atâtea de făcut pe-aici, nu-i așa? spuse ea. Și... și am câteva prietene dragi, foarte *dragi* pe care trebuie să le vizitez...

— Margaret...

Ea sări în picioare, încă ținând coperta veche a lui Van Oosten în mână.

— Nu s-ar cuveni să refuz pe cineva.

Avu o tentativă de zâmbet.

— Margaret.

Ea căscă.

— Te rog să mă ierți. Mă tem că drumul m-a obosit. O, Daniels — se întoarse oarecum ușurată când o micuță servitoare apăru în pragul ușii — camera mea este pregătită?

Servitoarea făcu o reverență, iar privirea i se plimbă curioasă prin bibliotecă.

— Da, milady. Pe cât de pregătită poate fi în seara asta, oricum. Nu o să vă vină să credeți ce pânze de păianjen...

— Da, bine, sunt convinsă că e în regulă. Lady Margaret se întoarse și dădu din cap spre el. Noapte bună, ăă... soțule. Pe mâine.

Și ieși grăbită din încăpere, coperta bietului Van Oosten rămânând captivă în mâinile ei. Servitoarea închise ușa în urma sa. Iar Godric rămase cu privirea ațintită pe lemnul solid de stejar din care era făcută ușa bibliotecii. Fără prezența ei sclipitoare, camera părea dintr-odată pustie ca un mormânt. Straniu. Godric crezuse întotdeauna că biblioteca lui era un loc foarte confortabil.

Scutură iritat din cap. „Oare ce pune la cale? De ce-a venit la Londra?”

Căsătoria lor fusese una de conveniență – cel puțin din partea ei. Avusese nevoie de un nume pentru copilul din pânțe. În opinia lui, fusese o căsătorie aranjată prin șantaj de afurisitul de Griffin, fratele ei, pentru că Godric nu era tatăl copilului. Într-adevăr, el nu vorbise niciodată cu Lady Margaret înainte de ziua nunții lor. După aceea, când ea se retrăsese la moșia lui uitată de la țară, el își reluase viața – așa cum era – în Londra.

Timp de un an, nu comunicaseră deloc, cu excepția bucățelelor de informație pe care le primea de la mama sa vitregă și de la una dintre surorile lui vitrege. Apoi, brusc, o scrisoare apăruse din senin, venind de la însăși Lady Margaret, în care-l întreba dacă poate tunde vița-de-vie năpădită de buruieni din grădină. Ce vița-de-vie? Nu mai văzuse conacul Laurelwood, casa de pe moșia din Cheshire, din primii ani de căsnicie cu iubita lui Clara. Îi răspunsese politicos, dar scurt și la obiect, că putea face orice dorea cu vița-de-vie, și orice altceva îi trecea prin cap să schimbe prin grădină.

Acolo ar fi trebuit să se încheie totul, dar strania lui mireasă continuase să îi scrie o dată sau de două ori pe lună în ultimul an. Scrisori lungi despre grădină, despre cea mai mare dintre surorile lui vitrege, Sarah, care venise să locuiască acolo cu Margaret, despre munca grea de care era nevoie pentru reparațiile și redecorarea vechii case și despre bârfele și certurile mărunte din satul din apropiere. El nu știuse cum să răspundă unui asemenea asalt

de informații, așa că, în mare parte, nu o făcuse. Dar, pe măsură ce lunile trecuseră, Godric devenise ciudat de dependent de scrisorile ei. Avea un sentiment de ușurare când găsea câte una alături de cana cu cafea, dimineața. Începuse chiar să devină nerăbdător când scrisorile ei întârziu câte o zi sau două.

Locuia de ani buni singur...

Dar mica plăcere a unei scrisori era un strigăt îndepărtat din partea domniței care îi invadea teritoriul.

– N-am mai văzut așa ceva, nu, mormăi Moulder intrând în bibliotecă și închizând ușa în urma lui. Ai zice că e un bălci ambulant.

– Despre ce vorbești? întrebă Godric, ridicându-se și scoțându-și halatul.

Pe dedesubt încă purta costumul Fantomei. Fusesse cât pe ce. Ambele trăsuri se aflau în fața casei lui când el se strecurase pe ușa din spate. Godric îl auzise pe Moulder încercând să îi încetinească în timp ce el alerga pe scările ascunse din spate, care duceau din biroul lui în bibliotecă. Saint House era foarte veche și avea nenumărate pasaje secrete și ascunzători – un avantaj pentru activitățile lui fantomatice. Ajunsese în bibliotecă, își scosese cizmele, aruncase săbiile, pelerina și masca în spatele unui raft cu cărți, își pusese turbanul pe cap și își înfășurase halatul în jurul corpului când auzise clanta ușii mișcându-se.

Fusesse cât pe ce – *prea* al naibii de aproape.

– Lady Margaret și tot ce a adus cu ea, spuse Moulder, fluturând din ambele mâini, parcă vrând să surprindă o mulțime.

Godric ridică din sprânceană.

– De obicei, domnițele călătoresc împreună cu servitoarele lor și tot tacâmul.

– Dar nici *asa*, bombăni Moulder, ajutându-l pe Godric să scape de hainele Fantomei. Pe lângă celelalte îndatoriri neclare ale sale, Moulder mai servea și pe post de valet când era nevoie. Sunt și un grădinar și un văcsuitor de ghetete, și un fel de cățea care sforăie, care îi aparține mătușii lui Lady Margaret. Și *ea* este aici.

Godric îl privi cruciș, încercând să descifreze propoziția.

– Căteua sau mătușa?

– Ambele.

Moulder scutură tunica Fantomei, căutând-o de pete și rup-turi. O expresie vicleană i se așternu pe chip, apoi privi cu inocen-ță spre Godric.

– E păcat, totuși.

– Cum? întrebă Godric, scoțându-și pantalonii Fantomei și îmbrăcând cămașa de noapte.

– Acum nu veți mai putea să hoinăriți la orice oră din noapte, nu-i așa? continuă Moulder, împăturindu-i hainele, apoi scutură cu tristețe din cap. Mare păcat, dar asta este. Zilele Fantomei s-au sfârșit, mă tem, acum că nevasta dumneavoastră a venit să locu-iască aici.

– Presupun că ai dreptate, spuse abătut Godric. Își scoase turbanul caraghios și își trecu o mână prin părul scurt. Dacă Lady Margaret va locui cu mine permanent.

Moulder părea confuz.

– Cu siguranță a adus destui oameni și bagaje cât să ia în pri-mire locul.

– Nu contează. Nu intenționez să renunț la rolul de Fantoma din St. Giles. Ceea ce înseamnă – Godric merse spre ușă – că soția mea și tot alaiul ei vor dispărea până săptămâna viitoare.

Iar după ce ea avea să plece, își promise Godric în sinea lui, el putea să se întoarcă la salvarea celor neajutorați din St. Giles și să uite că Lady Margaret îi perturbase existența solitară.

Capitolul 2

Acum, ascultă-mă bine: Helechinul este mâna dreaptă a diavolului. Cătreieră lumea, călare pe un cal mare și negru, în căutarea morților păcătoși și a celor care mor neîmpărtășiți. Iar când Helechinul îi găsește, le ia sufletele în iad. Tovarășii lui sunt drăcușori micuți, despuiați, de un roșu aprins și urâți. Numele lor sunt Disperare, Durere și Pierzanie. Helechinul

însuși este negru ca noaptea, iar inima lui – ce a mai rămas din ea – nu este nimic altceva decât o bucată de cărbune tare...

din Legenda Helechinului

Godric se trezi a doua zi de dimineață din pricina unor voci feminine ce se auzeau în încăperea de alături. Rămase întins în pat, clipind confuz, gândindu-se cât de *ciudat* era să existe activitate în camera aceea.

El dormea în odaia ce-i aparținea stăpânului casei, desigur, iar doamna casei avea camera alăturată. Dar Clara o ocupase doar în primii doi ani, sau mai puțin, ai căsniciei lor. După aceea, boala care în cele din urmă îi consumase corpul începuse să se extindă. Doctorii îi recomandaseră liniște deplină, așa că o mutaseră la etajul de deasupra, în vechea cameră a copiilor. Acolo suferise timp de nouă ani îndelungați, înainte să moară.

Godric scutură din cap și se dădu jos din pat, atingând podeaua rece cu picioarele goale. Asemenea gânduri sentimentale nu aveau să o aducă pe Clara înapoi. Dacă ar fi fost posibil, ea ar fi revenit la viață, dansând, eliberată de durerea groaznică, de o mie de ori în anii care trecuseră de la moartea ei.

Se îmbracă agale, într-un costum maroniu, simplu, cu o perucă gri, și părăsi camera în timp ce vocile femeilor încă se auzeau clar dinspre ușa alăturată. Dându-și seama că Lady Margaret dormise atât de aproape de el își simți trupul străbătut de un fior. Nu că ar fi fugit de asemenea semne de vitalitate, dar era normal să nu fie obișnuit cu prezența celorlalți – celorlalți de gen *feminin* – în casa lui veche și întunecată.

Godric coborî scările la parter. În mod normal, lua micul dejun la o cafenea, ca să asculte ultimele știri, dar și pentru că mesele la el acasă erau oarecum neregulate. Astăzi, totuși, își îndreptă umerii și porni spre puțin folosita cameră de zi din aripa din spate a casei.

Doar ca să o găsească ocupată.

– Sarah.

Pentru o secundă de nedumerire, el nu o recunoscuse pe aceeași domnișoară stăpână pe sine, îmbrăcată într-un costum serios, de un gri pal. Câți ani trecuseră de când nu o mai văzuse?

Ea se întoarse la auzul numelui său, iar chipul calm i se lumină cu un zâmbet. Godric simți o căldură în piept și fu luat prin surprindere. Nu fuseseră niciodată apropiați – el era cu doisprezece ani mai mare decât ea – și nici măcar nu știuse că îi fusese dor de ea.

Dar din câte se părea, îi fusese.

– Godric!

Sarah se ridică, ocolind masa lungă la care stătuse singură. Îl îmbrățișă tare, iar atingerea ei fu ca un șoc pentru el. Trăise în singurătate atâta vreme. Sarah făcu un pas înapoi, înainte ca el să își amintească subit cum să răspundă unei îmbrățișări, și îl analiză cu niște ochi căprui, tulburători.

– Cum te simți?

– Bine.

Godric ridică din umeri și se întoarse. După aproape trei ani, era obișnuit cu priviri îngrijorate și blânde, mai ales din partea femeilor. Din nefericire, totuși continuau să i se pară stânjenitoare.

– Ai mâncat deja? o întrebă el.

– Până acum nu am văzut nimic de mâncare, spuse ea sec. Omul tău, Moulder, mi-a promis micul dejun, apoi a dispărut. Asta s-a întâmplat acum o jumătate de oră.

– Ah. Godric și-ar fi dorit să se poată preface surprins, dar adevărul era că nici măcar nu era sigur că exista ceva comestibil în casă. Păi... poate ar trebui să mergem la un han sau...

Moulder dădu buzna pe ușă, aducând o tavă grea.

– Pofțiți micul dejun.

Puse tava în centrul mesei și păși satisfăcut înapoi. Godric îi cercetă conținutul. În mijlocul ei, erau un ceainic și o ceașcă. Alături, erau vreo șase felii de pâine arsă, un vas cu unt și cinci ouă pe o farfurie. Godric spera să fie fierte.

Ridică o sprânceană spre servitorul său.

– Bucătarul este... ă... indispus, bănuiesc.

Moulder pufni.

– Bucătarul e dus. La fel și roata aia frumoasă de brânză, solnița din argint și jumătate din veselă. Nu a părut prea bucuros când a auzit noaptea trecută că avem atât de mulți oaspeți.

– Tocmai bine, mă tem, având în vedere modul nefericit în care se achita de sarcini.

– Mai era și foarte interesat de rezerva dumneavoastră de vinuri, dacă imi permiteți să spun așa, domnule, zise Moulder. Merg să văd dacă mai avem cești, bine?

– Mulțumesc, Moulder. Godric așteaptă până când servitorul părăsi camera, apoi se întoarse spre sora lui. Îmi cer scuze pentru masa frugală.

Trase un scaun pentru ea.

– Te rog, nu îți face griji, spuse Sarah, așezându-se. Am venit aici fără să te anunțăm, continuă ea, apoi se întinse după ceainic.

– Mmm, murmură Godric în timp ce se așează pe un scaun lângă ea. M-am gândit la asta.

– Am avut impresia că Megs ți-a scris.

Sora lui ridică o sprânceană spre el. Godric scutură ușor din cap și luă o felie de pâine prăjită.

– Mă întreb de ce nu ți-a spus despre vizita noastră, zise ea, întinzând unt pe pâine. Plănuim călătoria asta de săptămâni bune. Crezi că s-a temut că o vei respinge?

Godric aproape se înecă cu pâinea.

– Nu aş face asta. Cum de ți-a trecut prin cap?

Sarah ridică din umerii ei eleganți.

– Stați separat încă de la căsătorie. De-abia îi scrii, și mie la fel. Sau mamei, lui Charlotte sau lui Jane.

Maxilarul lui Godric se încordă. Se înțelegea bine cu mama lui vitregă și cu surorile vitrege mai mici, dar nu fuseseră niciodată foarte apropiați.

– Căsătoria noastră nu a fost una din dragoste.

– Evident. Sarah mușcă din pâine cu precauție. Mama își face griji pentru tine, să știi. La fel și eu.

Godric îi turnă ceai fără să îi răspundă. Ce putea să spună? „O, sunt bine. Am pierdut-o pe femeia care a fost iubirea vieții

mele, ca să vezi, dar durerea este destul de suportabilă, în situația dată.“ Devenise epuizant să simuleze că se simte bine și că nu era o povară să se trezească în fiecare zi. De ce mai întrebau, oricum? Nu vedeau că era atât de distrus, încât nimic nu îl putea repara?

— Godric?

Vocea ei era blândă. Avu o tentativă de zâmbet în timp ce împinse ceașca cu ceai spre ea.

— Ce fac mama și surorile mele vitrege?

Sarah își țuguie buzele, de parcă ar fi vrut să îl mai tragă de limbă, dar, în cele din urmă, luă o gură de ceai.

— Mama este bine. Este în toiul pregătirilor pentru debutul lui Jane în societate. Plănuiesc să stea cu prietena mamei, Lady Hartford, pentru sezonul din toamnă.

— Ah.

Godric se simți ușurat că mama lui vitregă nu voia să stea la Saint House. Sentimentul de vină urmă imediat după aceea: ar fi trebuit să își dea seama că sora lui vitregă era destul de mare acum cât să își facă debutul în societate. Dumnezeu! Și-o amin-tea pe Jane ca pe o școlăriță pistruiată, care alerga cu un cerc și un băț.

— Și cum se simte Charlotte?

Sarah își dădu ochii peste cap.

— Captivează toți bărbații din Upper Hornsfield.

— Sunt mulți tineri eligibili în Upper Hornsfield?

— Nu la fel de mulți ca în Lower Hornsfield, desigur, dar între noul paroh și fiii moșierilor locali, are un întreg cerc de admiratori. Nici nu sunt convinsă că știe măcar că oriunde merge, este urmărită cu aviditate de ochi masculini.

Gândul că micuța Charlotte – pe care o văzuse ultima oară certându-se cu Jane din pricina unei bucăți de tartă cu smochine – devenise o femeie fatală îl făcu pe Godric să zâmbescă.

Ușa camerei de zi se deschise în acel moment, iar el ridică privirea, pironind-o chiar în ochii soției lui, încremenită în pragul ușii precum Boadicea, pregătită să atace tabăra vreunui biet general roman nebănuitor.

Megs se opri în pragul ușii camerei de zi, trăgând adânc aer în piept. Godric arăta cumva diferit de bărbatul pe care își amintea că îl văzuse cu o noapte în urmă. Poate că se datora doar luminii zilei. Sau poate faptului că era îmbrăcat adecvat, într-un costum bine croit, deși oarecum ponosit, de culoarea ghindei.

Sau poate că era zâmbetul timid care i se așternuse pe chip. Îi îmblânzea și îi netezea ridurile săpate de griji și de durere pe frunte și în jurul ochilor lui cenușii, atrăgând atenția asupra unei guri largi, mărginite de două gropițe. Pentru un moment, privirea lui Megs zăbovi pe gura lui, întrebându-se cum s-ar simți dacă ar atinge-o pe a ei...

– Bună dimineața, spuse Godric, ridicându-se politicos.

Megs clipi, ridicând privirea. Se hotărâse cu o seară în urmă – destul de logic! – să aștepte până dimineața ca să își înceapă planul seducției. Cine s-ar aștepta să sară direct în pat cu un soț străin, după doi ani de absență, la urma urmei? Dar acum era dimineață, așa că...

„Corect. Seducerea soțului.“

Tăcerea ei provocă dispariția treptată a zâmbetului lui, iar ochii lui Godric se îngustară în așteptarea unui răspuns. Bărbatul arăta de-a dreptul impresionant.

„Copil.“

Megs își îndreptă umerii.

– Bună dimineața!

Se prea poate ca zâmbetul ei să fi fost puțin cam larg în timp ce porni spre masă, cu un mers legănat. Sarah, care se întorsese spre ea când auzise ușa deschizându-se, ridică din sprânceană. Godric ocoli masa și îi trase un scaun lângă sora lui.

– Ai dormit bine, sper?

Camera fusese umedă, prăfuită, și mirosea a mucegai.

– Da, foarte bine.

El o privi cu suspiciune. Megs se îndreptă spre el... apoi ocoli masa, spre scaunul liber de lângă al lui.

– Mi-ar plăcea să stau aici, dacă nu te deranjează, spuse ea pe un glas gutural, fluturând genele în ceea ce spera a fi un mod seducător. Lângă tine.

Godric lăsă capul într-o parte, cu o expresie indescifrabilă.

— Ești răcită?

Sarah aproape că se înecă cu ceaiul.

La naiba! Trecuse atât de mult timp de când flirtase ultima oară. Megs îi aruncă o privire nervoasă cumnatei sale, suprimându-și dorința a scoate limba.

— Cum dorești.

Godric ajunsese brusc lângă ea, iar Megs aproape că tresări la auzul vocii lui lângă urechea ei. Dumnezeu, bărbatul se mișca repede.

— Mulțumesc.

Megs se așează pe scaun, conștientă de prezența lui în spatele ei, impunător și intimidant, după care se întoarce la locul său.

Megs își mușcă buza, urmărindu-l cu coada ochiului. Oare ar trebui să îi atingă piciorul pe sub masă? Dar el părea atât de... serios. I se părea că ar fi fost ca și cum l-ar fi înghiontit pe arhiepiscopul de Canterbury.

Apoi zări micul dejun pe masă, iar tentativa ei jalnică de seducție îi zbură din minte. Privi cruciș farfuria din mijlocul mesei, pe care erau câteva bucățele arse de pâine prăjită și câteva ouă fierte. Mătură încăperea cu privirea, dar nu zări alte bucate.

— Vrei niște pâine prăjită? o întrebă Sarah.

— O, mulțumesc.

Megs făcu ochii mari spre ea.

— Se pare că bucătarul a spălat putina, după cum ar spune Oliver. Sarah ridică din umeri aproape imperceptibil în timp ce împinse farfuria spre ea. Cred că Moulder caută încă o ceașcă pentru ceai chiar acum, dar, între timp, te poți servi din a mea.

— Aa...

Megs nu mai fu nevoită să răspundă, căci ușa salonului se deschise și cineva intră valvârtej.

— Dragele mele! Mătușa Elvina intră în încăpere. Nu o să vă vină să credeți în ce cameră înfiorătoare am dormit noaptea trecută! Domnia Sa a fost copleșită de praf, și a găfăit toată noaptea.

Godric se ridicase la intrarea mătușii Elvina, iar acum își drese glasul.

– Domnia Sa?

Un mops mic, dar foarte grăsuț, intră în cameră gudurându-se pe lângă ea, o privi pe mătușa Elvina și se tolăni pe covor, întinzându-se pe o parte. Stătea acolo, gâfâind într-un mod jalnic, cu burta ridicându-se și coborând. Înclinarea Domniei Sale spre comportamentul teatral era aproape la fel exersată ca și a stăpânei sale.

– Ea este Domnia Sa, se grăbi Megs să îi explice soțului ei. Este într-o stare delicată, adăugă ea, probabil zadarnic.

– Într-adevăr, murmură Godric. Aa... Domnia Sa este bine? Arată îngrijorată.

– Mopșii arată întotdeauna așa, anunță mătușa Elvina, dar i-ar prinde bine un castron cu lapte cald și poate cu un strop de vin de Xeres în el.

Godric clipi neîncrezător.

– Ah... îmi cer scuze, dar nu cred că avem lapte. Cât despre vin...

– Nici una, nici alta, spuse Moulder cu o satisfacție ursuză, intrând în încăpere în urma mătușii Elvina.

Adusese cu el o grămadă de cești desperecheate.

– Așa este, murmură Godric. Dacă aș fi fost informat în *avans* de vizita dumneavoastră...

– O, nu este nevoie să te scuzi, spuse repede Megs.

Godric se întoarse spre ea și își miji ochii. De atât de aproape, Megs îi putea vedea ridurile din colțul ochilor unduindu-se într-un mod atrăgător, ceea ce nu avea nici un sens. Ce putea avea atrăgător laba-gâștei?

Megs alungă gândul și continuă:

– La urma urmei, casa ta nu a avut parte de grija unei mâini de femeie de ceva vreme. Mă aștept ca, odată ce vom angaja un nou bucătar și câteva servitoare care să spele vasele...

– Și o menajeră, interveni Sarah.

– Și câțiva lachei, bombăni mătușa Elvina. Unii mari, puternici.

– Păi, i-am adus pe Oliver și pe Johnny, sublinie Megs.

– Nu te poți aștepta ca ei să ridice toate greutatea ca să curețe locul ăsta, spuse mătușa Elvina încruntându-se. Ați văzut etajele superioare?

– Aa... Megs nu explorase etajele superioare, dar dacă situația încăperilor în care dormiseră noaptea trecută era un indiciu... Cel mai bine ar fi să angajăm câțiva flăcăi bine făcuți.

– Mă îndoiesc că vom avea nevoie de o armată care să pună la punct Saint House, spuse soțul ei pe un ton sec, mai ales după ce veți pleca cu toții, ceea ce se va întâmpla în *curând*, sunt convins.

Megs ridică un deget ca să îl intrerupă, pentru că îi venise o idee. I se adresa lui Moulder:

– Trebuie cu siguranță să ai ceva ajutoare prin casă?

– Au fost câțiva flăcăi puternici și câteva servitoare, dar au plecat acum ceva vreme, unul câte unul, și nu am mai angajat alții. Moulder ridică din umeri și își înalță privirea în tavan, parcă adresându-se păianjenilor care se ascundeau în pânzele de pe tavan. Am avut o fată pe nume Tilly, milady, dar a rămas cu burta la gură cam acum o lună – *nu* din vina mea.

Toate privirile se îndreptară spre Godric. El ridică din sprâncele cu o expresie exasperată.

– Nici din a mea.

„Slavă Domnului.” Megs se reîntoarce spre Moulder, foarte conștientă de privirea încruntată a soțului ei. Majordomul ridică din umeri.

– Tilly a plecat la scurt timp după aceea. Cred că umbla după ucenicul măcelarului. Poate că *el* era tatăl. Sau se poate să fi fost tinichigiul care mai venea la ușa bucătăriei.

Pentru o clipă, se așternu tăcerea și toți contemplau misterul paternității copilului lui Tilly. Apoi Godric își dresе glasul.

– Cât timp, mai exact, ai plănuit să stai în Londra, Margaret?

Megs îi adresa un zâmbet radios, deși nu-i plăcuse niciodată numele ei întreg – mai ales când era rostit pe un ton grav, care suna oarecum amenințător –, pentru că nu voia să răspundă la întrebare.

– O, nu prea îmi place să fac planuri. Este mult mai distractiv să lași lucrurile să își urmeze cursul, nu crezi?

– De fapt, nu...

Dumnezeule mare, bărbatul era insistent! Megs se întoarse grăbită spre Moulder.

– Atunci, te-ai ocupat de casă de unul singur?

Sprâncenele stufoase ale lui Moulder se uniră, producând nemărate riduri pe fruntea lui și în jurul ochilor de câine bătut. Omul era imaginea vie a martiriului.

– Da, milady. Nu aveți idee câtă muncă – ce treabă groaznică este! – trebuie depusă ca să întreții o casă ca asta. De aceea, sănătatea mea este cam șubredă acum.

Godric mormăi ceva, dar singurele cuvinte pe care le înțelese Megs fură „Sari calul”. Își ignoră soțul.

– Chiar trebuie să îți mulțumesc, Moulder, pentru că ai avut grijă de domnul St. John cu atâta loialitate, în ciuda trudei istovitoare.

Moulder roși.

– A, nu face nimic, milady.

Godric pufni.

– Da, bine, se grăbi Megs să continue, sunt convinsă că acum că sunt aici, casa va fi pusă la punct cât ai zice pește.

– Și cât, *mai exact*, vrei să... începu Godric.

– Of, uite cât este ceasul! sări Megs, încruntându-se la orologiul de pe polița căminului. Era greu de spus dacă încă mai funcționa, dar nu conta. Trebuie să plecăm, altfel vom întârzia la întrunirea Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați.

Sarah părea interesată.

– La orfelinatul din St. Giles, cel despre care ne-ai spus?

Megs încuviință.

– Bine, spuse mătușa Elvina, aplecându-se să o ridice pe Domnia Sa. Cu puțin noroc, poate găsim acolo niște ceai și gustări.

– Atunci, așa rămâne stabilit.

Megs se întoarse în cele din urmă spre soțul ei. Chipul îi era încruntat, iar ea fu deodată conștientă că el o privise în tot timpul asta. Totuși, acum, Godric își mută privirea.

– Atunci, presupun că vă veți întoarce la cină.

Glasul îi era lipsit de vlagă, aproape plictisit. Ceva înlăuntrul lui Margaret se revoltă. Bărbatul acceptase năvala ei în casa lui și planurile lor de a angaja noi servitori și de a-i curăța casa veche și mizerabilă fără să crâcnească.

Ea voia să îl vadă crâcnind. Și, mult mai important, își aminti Megs: „copilul“.

– O, nu, spuse ea pe un ton ca un tors de pisică, cred că ne vei revedea în zece minute.

Godric se întoarse ușor din nou spre ea, mijindu-și ochii.

– Poftim?

Margaret făcu ochii mari.

– Vii cu noi, nu-i așa?

– Cred că este Sindicatul *Doamnelor*, spuse el, dar o urmă de nesiguranță i se simți în glas.

– Mi-ar face plăcere compania ta, spuse Megs, ștergându-se cu vârful limbii în colțul gurii.

Și iată – în sfârșit! – îl văzu. Privirea lui se mutase pentru o secundă spre gura ei. Megs fu nevoită să își înăbușe zâmbetul în timp ce el rosti cu suspiciune morocănoasă:

– Dacă așa dorești.

Godric stătea în trăsură, privind-o pe Lady Margaret cu ceea ce se temea că era o expresie deprimată. Nu era complet sigur de cum ajunsese în acel punct. De obicei, în acest moment al zilei, s-ar fi aflat la cafeneaua lui preferată, îngropat în ziare, sau bari-cadat în biroul său, citind ultimul volum clasic cumpărat. Doar că asta nu era tocmai potrivit. Trecuseră săptămâni de când nu mai stătuse cu orele la cafeneaua Basham și de mult nu mai găsisese energia necesară să își citească volumele preferate.

De cele mai multe ori, se trezea privind în gol la pereții plini de igrasie din biroul lui.

Și totuși, astăzi, soția lui, care apăruse ca o vijelie, îl convinsese să o însoțească la un eveniment social.

Godric își miji ochii. Dacă nu ar fi fost un om rațional, ar fi bă-nuit-o de vreun fel de vrăjitorie. Soția sa stătea în fața lui, vorbind de zor cu mătușa ei, care se afla lângă ea, și cu Sarah, care stătea

lângă Godric. Lady Margaret avea grijă să îi evite privirea în timp ce continua să pălăvrăgească despre Londra și povestea acestui Sindicat al Doamnelor.

Obrajii soției lui erau rozalii din pricina entuziasmului, făcându-i ochii negri să sclipească. O șuviță ondulată de păr îi evadase deja din coafură, iar acum se legăna seducător pe tâmpla ei, parcă vrând să tenteze vreun bărbat naiv să încerce să o oprească. Godric strânse din buze și se întoarse spre fereastră.

Poate că soția lui avea un amant. Gândul nu era unul plăcut, dar din ce alt motiv o fată sprintenă ca ea ar fi căutat compania lui? Doar dacă nu ar fi avut un amant secret în Londra? Nu îi trecuse înainte prin cap că soția lui absentă și-ar putea face un amant, dar, la urma urmei, era o idee chiar atât de imposibilă? Ea nu era virgină, iar el nu încercase niciodată să își consume căsnicia. Doar pentru că el se dedicase unei vieți solitare, de abținere, nu însemna că și ea o făcuse. Lady Margaret era o femeie tânără și frumoasă. O femeie veselă, optimistă, dacă era să judece după acea dimineață. O asemenea doamnă ar putea avea chiar mai mult de un amant.

Dar nu. Logica îi întrerupsese gândurile melancolice. Dacă ea ar fi avut un amant, cu siguranță nu ar fi stat nici măcar pe-aproape de casa lui Godric. La urma urmei, Lady Margaret plecase de la conacul Laurelwood doar de câteva ori în ultimii doi ani – și atunci doar pentru a-și vizita familia. Trebuia să aibă ea alt motiv pentru care dăduse buzna peste el.

– Am ajuns, în sfârșit, exclamă soția sa.

Godric privi pe fereastră și observă că, într-adevăr, trăsura tocmai trăgea lângă Căminul pentru Orfani și Copii Abandonati. Clădirea era nouă, avea doar vreo doi ani, și era un edificiu curat, îngrijit, cu câteva etaje, ocupând mare parte din Maiden Lane. Cărămizile de un roșu aprins ieșeau în evidență, noi și curate, în comparație cu celelalte clădiri mai vechi și sărăcicioase din St. Giles.

Godric așteptă până când lacheul lui Lady Margaret montă scara, apoi coborî din trăsură pentru a le ajuta pe doamne. Mătușa Elvina se ridică și se mișcă într-un mod periculos. Doamna avea

cel puțin șaptezeci de ani și, deși se ajuta de un baston, Godric observase că pe alocuri nu era foarte stabilă pe picioare. Își ținea câinele în brațe, iar Godric își dădu dreptat seama că ar trebui să se poarte ca un cavaler.

– Dacă îmi permiteți, o s-o iau eu pe Domnia Sa, murmură el.

Doamna în vârstă îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Vă mulțumesc, domnule St. John.

Godric luă cu blândețe trupul cald al cățelușei, care găfâia, pretinzând că nu observă când animalul lăasă bale pe mâneca sa. Apoi îi întinse mâna liberă mătușii Elvina. Femeia coborî, apoi se încruntă, privind în jur.

– Ce zonă urâtă este aceasta. Apoi se înveseli. Lady Cambridge va fi scandalizată când îi voi scrie despre asta!

Încă ținând mopsul, Godric o ajută pe Sarah să coboare, apoi luă mâna caldă și tremurândă a lui Lady Margaret într-a lui. Megs își ținu privirea în pământ în timp ce coborî din trăsură, șuvița rebelă legănându-i-se blând pe frunte. Un miros dulce plutea în aer. Se opri să-și scuture rochia când se văzu pe pavajul din piatră.

La naiba, nu se uita la el. Din impuls, Godric se întinse și luă șuvița rebelă între degetele sale, așezându-i-o după ureche.

Margaret ridică privirea, cu buzele întredeschise, atât de aproape de el, încât Godric putea vedea vârtejurile aurii din frumoșii ei ochi căprui. Când vorbi, vocea ei se auzi gătuită.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin, spuse el, maxilarul încheștându-i-se.

Godric se întoarse și urcă treptele spre cămin, ciocănind brusc la ușă. Ușa fu deschisă aproape instantaneu de un majordom care părea destul de mândru cât să servească la un palat regal, nicidecum la un orfelinat din St. Giles.

Godric încuviință din cap spre bărbat în timp ce intră.

– Soția mea și prietenele ei sunt aici pentru întrunirea Sindicatului Doamnelor. Mă întrebam dacă Makepeace este aici.

– Sigur, domnule, intonă majordomul. Luă pălăriile și mănușile doamnelor, care intrară sporovăind în urma lui Godric. Merg să îl anunț pe domnul Makepeace.

– Nu este nevoie, Butterman. Winter Makepeace apăru în pragul unei uși din josul holului. Purta obișnuita culoare neagră, deși croiul hainelor sale se îmbunătățise considerabil de când se căsătorise cu fosta Lady Beckinhall. Bună dimineața, St. John. Doamnelor.

– O, domnule Makepeace, spuse Lady Margaret, luându-i mâna și zâmbind radios, iar Godric se încruntă, simțind un fior de gelozie – ceea ce era complet ridicol. Soția lui părea să le zâmbească radios *tuturor*. Permiteți-mi să vi le prezint pe cumnata și pe mătușa mea.

Făcură cunoștință. Makepeace plecă politicos și cu seriozitate capul înaintea fiecărei doamne, în loc să facă obișnuita reverență joasă, dar nici Sarah, nici mătușa Elvina nu părură deranjate.

Administratorul căminului se întoarse spre Godric și mopsul găfâitor din brațele lui, iar ochii i se luminară de amuzament.

– Cine este însoțitorul dumneavoastră?

– Domnia Sa, spuse Godric tăios.

Makepeace clipi.

– Scuză-mă, cum ai spus?

Godric începu să scuture din cap când un terrier alb, micuț, apăru pe coridor. Animalul scotea un sunet asemănător cu un bondar, dar la vederea Domniei Sale, terrierul izbucni într-un lătrat isteric.

Domnia Sa răspunse cu un lătrat – foarte strident. Lady Margaret și Sarah încercară în zadar să o liniștească, iar dacă Godric văzuse bine, mătușa Elvina încercase pe furiș să lovească terrierul cu piciorul.

Makepeace se dădu într-o parte, deschise o ușă spre camera de zi și ridică o sprânceană. Godric încuviință, și cu câteva mișcări precise așeză din nou mopsul în brațele mătușii Elvina și le făcu semn doamnelor să se grăbească în camera de zi, unde avea loc întrunirea.

Makepeace închise ușa atât de repede, încât terrierul aproape că își pierdu nasul. Apoi îi aruncă o privire lui Godric.

– Pe-aici.

Administratorul căminului se întoarse spre niște scări aflate în capătul coridorului.

– Serios, Dodo, asta nu a fost foarte ospitalier din partea ta.

Mergând țațoș pe lângă el, terrierul îl privi și ridică o ureche, de parcă l-ar fi ascultat cu atenție.

– Ești norocoasă că nu te încui în cușca ta. Glasul lui Makepeace era calm și rațional în timp ce muștra câinele.

Godric își dresе glasul.

– Aa, Dodo atacă întotdeauna vizitatorii?

– Nu. Makepeace îi aruncă lui Godric o privire sarcastică. Doar vizitatorii canini au parte de primirea asta.

– Ah.

– Două fete noi au venit la cămin noaptea trecută, continuă Makepeace pe un ton sec, urcând scara lată din marmură. Lăsațe în prag de faimoasa Fantomă din St. Giles.

– Adevărat?

Makepeace îi aruncă o privire complice.

– Credeam că v-ar plăcea să îi cunoașteți pe noii locatari.

– Bineînțeles.

Cel puțin drumul la cămin nu fusese inutil.

– Iată-ne ajunși, spuse Makepeace, deschizând o ușă spre una dintre clase.

O privire înăuntru dezvăluia rânduri de fete așezate în bănci, copiind cu sârguință ceva pe tăblițele lor. În capătul îndepărtat al sălii, stăteau Moll și sora ei mai mare, aproape cap în cap. Godric fu bucuros să vadă că ele păreau să își șoptească ceva una alteia. Vorbăria părea să fie un semn unic feminin de fericire – își aduse aminte de Lady Margaret vorbind cu celelalte doamne în trăsură – și spera că asta însemna că fetele aveau să se adapteze de minune la viața din cămin.

– Moll și Janet McNab, spuse șoptit Makepeace. Moll este prea mică pentru clasa asta, dar ne-am gândit că ar fi mai bine să nu le despărțim din primele zile aici. Bărbatul închise ușa și continuă drumul pe coridorul pustiu. Toți copiii păreau să fie la ore în spațele ușilor închise. Fetele sunt orfane. Janet mi-a spus că tatăl lor lucra în tura de noapte și și-a găsit sfârșitul într-un mod groaznic,

când un morman de pământ de la periferia Londrei s-a prăbușit și l-a îngropat de viu.

Godric se infioră.

– Cât de groaznic.

– Într-adevăr. Makepeace se opri în capătul coridorului. Acolo erau două scaune, așezate sub o fereastră, dar nu dădu să se așeze. Se pare că surorile McNab erau pe străzi de aproape două săptămâni, când au dat peste hoții de fete.

– Hoții de fete, repetă Godric încet. Îmi amintesc că acum ceva timp se vorbea despre asta în St. Giles. Tu te-ai ocupat de ei, nu-i așa?

Makepeace privi precaut în josul coridorului, apoi spuse șoptit:

– Acum doi ani, au fost răpite mai multe fete de pe străzile din St. Giles.

Godric ridică din sprâncene.

– De ce?

– Ca să facă ciorapi din dantelă într-un atelier ilegal, spuse înverșunat Makepeace. Copilele erau obligate să lucreze multe ore, cu foarte puțină mâncare și bătaii frecvente.

– Dar răpirile au încetat.

Makepeace încuviință din cap.

– Eu le-am făcut să înceteze. Am găsit atelierul și am tăiat capul șarpelui – un aristocrat pe nume Seymour. Nu am mai auzit de așa ceva de-atunci.

Godric își miji ochii.

– Dar?

– Dar am auzit zvonuri deranjante în ultima vreme. Makepeace se încruntă. Fete care dispar de pe străzi. Bârfe despre un atelier ascuns, ticsit cu copile. Și mai grav: soția mea a găsit dovezi că ciorapii din dantelă pe care îi fac ele sunt ceruți chiar și în cele mai respectabile case ale societății aristocrate.

Isabel Makepeace era încă o forță formidabilă în înalta societate, în ciuda căsătoriei ei cu administratorul unui orfelinat.

– Ai ucis omul greșit? întrebă Godric.

– Nu. Privirea lui Makepeace era aspră. Seymour era destul de mândru de fapta lui, crede-mă. S-a lăudat cu ea înainte să îl ucid. Fie altcineva a început o acțiune cu totul diferită, fie...

– Fie Seymour nu era singur în afacerea inițială, murmură Godric.

– Oricum ar fi, cineva trebuie să descopere cine este în spatele chestiunii și să îi oprească pe răpitori. Eu am ieșit din afacere de când m-am căsătorit. Makepeace făcu o pauză. Presupun că tu încă mai acționezi. Deși, acum că soția ta este în oraș...

– Nu va sta mult, spuse răspicat Godric.

Makepeace ridică o sprânceană, dar era o persoană mult prea discretă ca să insiste asupra chestiunii.

– Dar celălalt? întrebă Godric.

Makepeace scutură din cap.

– El vânează doar un singur lucru în St. Giles, știi asta. Este obsedat de un singur lucru de ani întregi.

Godric dădu aprobator din cap. Erau cu toții singuratici, dar cel de-al treilea membru al trioului lor bizar devenise aproape obsedat. Nu avea să fie de nici un folos.

– Ține doar de tine, mă tem, spuse Makepeace.

– Foarte bine. Godric medită o clipă. Dacă Seymour a avut un partener, ai idee cine ar putea fi?

– Ar putea fi oricine, dar dacă aș fi în locul tău, aș începe cu prietenii lui Seymour: viconte d'Arque și contele de Kershaw. Cei trei erau prieteni la cataramă înainte de moartea lui Seymour. Makepeace făcu o pauză și îl ținui cu privirea. St. John?

Godric ridică din sprâncene. Makepeace era serios și grav.

– Trebuie să găsești și acest atelier. Ultima dată, unele dintre fete aproape că nu au mai ieșit vii de acolo.

Capitolul 3

Într-o noapte fără lună, Helechinul găsi sufletul unui tânăr zăcând la o răscruce de drumuri, după ce murise în brațele

iubitei lui. Femeia era adorabilă, cu chipul inocent și blând, iar pentru o clipă Helechinul se opri, privind-o. Există și zvonuri care spun că Helechinul nu a fost dintotdeauna în slujba diavolului. Odată, se spune, Helechinul era un om ca oricare altul. Dacă povestea aceasta este adevărată, probabil chipul acelei fete reînvie vreo amintire umană, ce rătăcea pierdută prin mintea Helechinului...

din Legenda Helechinului

Megs se așează pe o canapea comodă în camera de zi a căminului și sorbi din ceașca ei cu ceai, privind în jur, la celelalte doamne din sindicat. Se părea că membri nu se schimbaseră în absența ei. Cumnata ei, Lady Hero Reading, unul din cei doi membri fondatori, stătea lângă ea pe canapea, cu părul de culoarea flăcărilor din cămin. Lângă Hero stătea sora ei mai mică, Lady Phoebe Batten, o fată plăcută, cu o siluetă durdulie, care zâmbea destul de vag, spre nimic în special.

Sprâncenele lui Megs se uniră de îngrijorare. Când o întâlnise ultima oară, remarcase că vederea fetei era într-o stare proastă – oare Phoebe orbise complet în anii care trecuseră? Lângă Phoebe stătea Lady Penelope Chadwicke, despre care se spunea că era una dintre cele mai bogate moștenitoare din Anglia – iar cu ochii ei de culoarea violetelor și părul negru, era cu siguranță una dintre cele mai frumoase. Lângă Lady Penelope stătea aproape întotdeauna însoțitoarea ei, Miss Artemis Greaves, o domnișoară mai retrasă, dar plăcută. În capătul celălalt, față în față cu domnișoara Greaves, se afla cealaltă patroană fondatoare, intimidanta doamnă cu părul argintiu, Lady Caire. Lângă Lady Caire stătea nora sa, Temperance Huntington, iar lângă Temperance era soția fratelui ei, fosta Lady Beckinshall – Isabel Makepeace.

Poate că membrii nu se schimbaseră, dar erau alte diferențe de când Megs participase ultima oară la o întrunire. Această cameră, de exemplu. Când Megs o văzuse ultima dată, încăperea fusese curată și ordonată, dar departe de a fi confortabilă. Acum, mulțumită a ceea ce bănuia că fusese intervenția doamnei Makepeace,

camera era decorată cu o prveliște minunată deasupra căminului și câteva bibelouri amuzante pe polița de deasupra lui: un bol straniu, chinezesc, verde și alb, un ceas auriu ținut în picioare de doi cupidonii, statueta albastră a unei berze și ceea ce părea să fie o salamandă. Megs își miji ochii. Sigur era o salamandă?

– Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să te întorci în oraș, soră dragă, spuse Lady Hero, întrerupându-i șirul gândurilor.

Hero deprinsese obiceiul drăguț de a o numi pe Megs „soră” de când se măritase cu fratele ei, Griffin.

– Mi-ați simțit lipsa la întruniri? întrebă Megs într-o doară.

– Da, desigur. Hero o privi cu o expresie ușor dojenitoare. Dar știi că lui Griffin i-a fost dor de tine, iar mie la fel. Nu te mai vedem atât de des pe cât mi-ar plăcea.

Megs își încreți nasul, simțindu-se vinovată, și se întinse după un biscuit de pe farfuria așezată pe masa de lângă ea.

– Îmi pare rău. Am vrut să vin de Crăciun, dar vremea a fost atât de rea...

Se pierdu în vorbe. Scuza i se părea până și ei una lamentabilă. Doar că, de când Griffin aranjase în numele ei căsătoria cu Godric – găsind o cale de a o salva de propria ei prostie –, nu știa cum să dea ochii cu el. Nu era nici măcar sigură de ce i-ar putea spune.

Hero își împreună mâinile în poală.

– Tot ce contează este că ești aici, acum. I-ai văzut pe Thomas și pe Lavinia?

– Ăăă...

Megs luă o gură de ceai. Hero își miji ochii.

– Thomas știe că ești în oraș, nu?

De fapt, Megs nu îl anunțase pe fratele ei mai mare – altfel cunoscut drept marchizul de Mandeville – de sosirea ei.

Hero, cu agerimea ei tăcută, păru să-și dea seama că Megs nu spusese *nimănui* de călătoria ei. Dar, în loc să o bată la cap pe Megs cu întrebări, nu făcu decât să ofteze.

– Ei bine, vizita ta va fi o scuză bună ca să chemăm pe toată lumea la cină. Și poate vei veni mai devreme, să îl vezi pe dragul de William. Este mai mare decât Annalise acum, să știi.

Iar Hero făcu semn spre una dintre celelalte schimbări din cameră.

Micuța Annalise Huntington, fiica lui Temperance și a lui Lord Caire, se sprijinea de marginea unei mese joase în timp ce pășea, cu grijă, dar și foarte decisă, spre Domnia Sa. Mopsul stătea sub scaunul mătușii Elvina, și era cu ochii pe micuță. Annalise avea un an și jumătate acum și purta o rochie albă din dantelă și voal, iar părul negru și delicat îi era împodobit cu o singură fundă albastră.

Avea aceeași vârstă pe care ar fi avut-o și copilul lui Megs – dacă ar fi trăit.

Megs clipi și încercă să alunge vechea durere. Când pierduse sarcina – și ultima ei legătură cu Roger – crezuse că nu avea să supraviețuiască. Cum putea un trup să îndure atât de multă durere și lacrimi, și să trăiască? Dar se pare că acea durere nu putea să ucidă. Ea supraviețuise. Se vindecase de trauma fizică a avortului. Se ridicase din pat și își recăpătase treptat interesul față de lucrurile și persoanele din jurul ei. În timp, chiar ajunsese să zâmbească și să râdă.

Dar nu uitase pierderea, nevoia aproape fizică, de a simți un bebeluș în brațele sale.

Megs trase adânc aer în piept, calmându-se. Nu îl mai văzuse pe fiul fratelui ei de când avea o săptămână – fusese o vizită căreia îi pusese capăt după numai trei zile. Pur și simplu fusese prea dureros pentru ea.

– William mai are încă părul roșcat? întrebă ea melancolică.

Hero chicoti. William se născuse cu părul de culoarea morcovului.

– Nu, a început să se mai închidă la culoare. Cred că Griffin este dezamăgit. Spune că ar fi vrut un moștenitor cu părul la fel de roșu ca al meu.

Megs simți cum buzele i se destindă într-un zâmbet.

– De-abia aștept să îmi văd din nou nepotul.

Și chiar vorbea serios – deja pierduse prea mult timp cu William din pricina durerii pe care i-o cauzase vederea bebelușului vesel și sănătos.

– Mă bucur, spuse Hero, dar o umbră de înțelegere se citi în ochii ei.

Ea era unul dintre puținii oameni care cunoșteau adevăratul motiv din spatele nunții grăbite a lui Megs.

Râsete delicate umplură încăperea când Annalise ajunse la Domnia Sa, iar mopsul se ridică și fugi. Megs fu recunoscătoare pentru momentul de distragere, profitând de răgaz pentru a-și desprinde privirea de ochii prea iscoditori ai cumnatei sale.

Domnia Sa dădu ocol camerei, găfâind, apoi se refugie sub scaunul lui Megs. Annalise privi câinele, iar fața micuței începu să se schimonosească. Temperance se aplecă spre fiica ei, dar Lady Caire fu mai rapidă.

– Gata, gata, scumpo. Mai sunt și alți căței pe lume. Mai ia un biscuit.

Temperance nu spuse nimic, dar Megs o zări dându-și ochii peste cap. Temperance roși ușor când își dădu seama că Megs o privește, și se aplecă spre ea, șoptindu-i:

– O răsfăță prea mult.

– Privilegiul unei bunici, spuse Lady Caire, auzind-o. Acum, să trecem la treabă. Mă întreb dacă am putea discuta despre ucenicia fetelor din cămin. Se întoarse spre Megs și continuă: Numărul copiilor din cămin a crescut în ultimul an. În prezent, avem...

– Patruzeci și cinci de copii, completă Isabel Makepeace. Două fete noi au fost aduse chiar aseară.

Lady Caire încuviință din cap.

– Mulțumesc, doamnă Makepeace. Suntem încântați că acest orfelinat poate să ajute atât de mulți copii acum, dar am avut câteva dificultăți în a-i plasa – mai ales pe fete – cum se cuvine.

– Dar, cu siguranță, Londra nu duce lipsă de posturi de servitoare, spuse Lady Penelope.

– De fapt, ba da, răspunse Temperance. Cel puțin în casele respectabile, unde fetele sunt tratate cuviincios și au parte de un fel de pregătire.

Isabel se aplecă înainte ca să își mai toarne ceai în ceașcă.

– Chiar săptămâna trecută am luat înapoi o fată al cărei plasmament s-a dovedit a fi unul nefericit.

Megs ridică din sprâncene.

– Nefericit?

– Stăpâna casei a considerat de cuviință să o bată pe fată cu o perie pentru păr, spuse încruntată Lady Caire.

– O. Megs simți cum o cuprinde groaza, apoi îi veni o idee. Dar eu am nevoie de servitoare.

Celelalte doamne se întoarseră spre ea.

– Adevărat? întrebă Lady Caire.

– O, da, spuse Sarah, intervenind în conversație pentru prima oară. Se pare că personalul fratelui meu a fost redus la un servitor în Saint House.

– Doamne, Dumnezeule. Temperance se încruntă, îngrijorată. Sunt convinsă că Lord Caire nu știe că domnul St. John este atât de strâmtorat.

– Strâmtoarea nu este legată de situația financiară, spuse Sarah, aruncându-i o privire ironică. Cu siguranță Godric își poate permite oricâți servitori dorește – pur și simplu nu s-a deranjat să angajeze alții.

– Hm? se înclină mătușa Elvina spre Sarah.

Tânăra se întoarse spre ea și spuse puțin mai tare:

– Mă îndoiesc că fratelui meu i-a trecut prin cap că avea nevoie de mai mulți servitori.

– Bărbații pot fi atât de distrați în privința anumitor chestiuni, murmură mătușa Elvina, clătinând din cap dezaprobat.

– Întocmai, încuviință Lady Caire. Dar aducându-ni-se la cunoștință dificultățile lui – și ale tale, Lady Margaret – vă vom ajuta, bineînțeles. Sunt convinsă că avem câteva fete pregătite pentru ucenicie, nu-i așa? se întoarse spre Isabel.

– Cel puțin patru, răspunse Isabel. Dar toate au sub doisprezece ani și vor avea nevoie de supraveghere strictă și pregătire în privința sarcinilor lor.

– Vă pot recomanda o menajeră cu o reputație foarte bună, cu maniere impecabile și foarte inteligentă, spuse Lady Caire.

– Vă mulțumesc.

Megs o considerase întotdeauna pe Lady Caire cam severă, dar se părea că putea fi și amabilă. Iar Megs era recunoscătoare.

Dintr-o mișcare, avea deja o menajeră și o servitoare pentru Saint House.

Lady Caire își plecă ușor capul.

– O voi trimite în seara aceasta, dacă ești de acord.

– Da, sigur.

Megs simți o atingere pe genunchi și coborî privirea. Annalise stătea cu o mână pe piciorul ei, aplecându-se să se uite sub scaunul pe care stătea Megs. De dedesubt se auzi un scheunat slab. Domnia Sa fusese descoperită. Annalise chicoti, iar pentru o clipă ridică privirea spre Megs, zâmbind și etalându-și dințișorii perfecți. Iar Megs își pierdu răsuflarea. „Asta.” Asta își dorea cu toată ființa, din tot sufletul. Un copil al ei.

Cu o noapte în urmă o părăsise curajul, dar nu avea de gând ca asta să se mai repede și în această noapte. În această noapte, avea să își seducă soțul.

Dar cum, mai exact, putea cineva să seducă un soț pe care de-abia îl cunoștea? Aceasta era întrebarea care o bântuise pe Megs toată după-amiaza și în seara aceea, în timp ce se apucase să facă ordine în Saint House. Eforturile din acea dimineață fuseseră... mai puțin decât reușite. Poate ar trebui să îl avertizeze cumva? Poate să îi trimită un bilet? „Dragă domnule, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai fi de acord să ne consumăm căsătoria. Cu sinceritate, soția ta.”

– ... Dacă sunteți de acord, milady.

Megs tresări, privind în ochii negri și serioși ai noii ei menajere, doamna Crumb. Erau în salonul pentru luat masa, care, din câte se părea, era una dintre puținele încăperi din Saint House pe care doamna Crumb o considera locuibilă în acel moment.

– Ăăă, da? Îmi pare rău, nu am auzit ultima parte.

Doamna Crumb era mult prea bine pregătită – aproape înfiorător de bine pregătită – ca să atragă atenția că se repeta.

– Dacă sunteți de acord, milady, îmi voi asuma responsabilitatea de a găsi și a angaja un nou bucătar. Am învățat din experiență că trebuie să ai mare grijă atunci când angajezi bucătari. Personalul se comportă mult mai bine atunci când este bine hrănit.

Doamna Crumb o privea pe Megs cu un aer respectuos, și totuși hotărât. Femeia era o surpriză. Nu că Megs s-ar fi indoit în vreun fel de faptul că era o menajeră excepțională – la câteva minute după ce intrase în Saint House, le pusese pe fetele de la orfelinat să înceapă curățenia, să măture și să aranjeze lucruri, și îl intimidase și pe domnul Moulder, care nici măcar nu crâcnise când ea îi spusese să arunce orice nu mai era comestibil în ceea ce părea a fi o bucătărie destul de mizerabilă. Înaltă pentru o femeie și cu un aer care ar fi făcut mândru un general, doamna Crumb avea părul negru bine strâns sub o bonetă albă, și ochi negri, care păreau să hipnotizeze spre supunere atât fetele, cât și bărbați în toată firea. Dar – și aceasta era partea surprinzătoare – femeia nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Megs și-ar fi dorit să o întrebe cum de reușise o asemenea performanță în profesia ei, să obțină referințe prețioase de la influenta Lady Caire la o vârstă atât de fragedă, dar adevărul era că noua menajeră o intimidă.

Doar puțin.

– Da. Megs încuviință din cap. Ar fi destul de convenabil.

– Într-adevăr, milady. Doamna Crumb nu schiță nici măcar urma unui zâmbet. Mi-am luat libertatea de a trimite un servitor la hanul Pasărea din Mână după găscă la cuptor, pâine, vreo șase plăcinte și legume asortate fierte pentru cină, dar și după provizii pentru servitori.

– O, minunat!

Megs zâmbi, apreciind această eficiență – nu murea de nerăbdare la ideea unei cine cu ouă fierte – presupunând că mai aveau ouă –, iar găscă la cuptor era printre preferatele ei. Dar se afla, oare, și printre preferințele lui Godric? Nu știa – el nu menționase niciodată ceva despre mâncare în scrisorile lui, iar după lipsurile din bucătăria lui, era evident că mâncarea nu se număra printre nevoile lui importante. Ei, asta era de-a dreptul absurd. O masă bună binedispunea pe toată lumea. Trebuia să afle cât mai curând care erau mâncărurile lui preferate.

Dacă doamna Crumb observă momentul ei de neatenție, nu o arătă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, milady, cina va fi servită aici la ora opt.

Megs privi ceasul de pe polița de deasupra căminului și văzu că era deja șapte și jumătate.

— Atunci, presupun că ar trebui să merg să mă aranjez puțin.

Doamna Crumb făcu o reverență.

— Da, milady. Mă duc să mă asigur că totul este pregătit.

După ce femeia ieși din încăpere, Megs respiră ușurată și se grăbi spre dormitorul ei. În mod normal, nu se deranja să se aranjeze pentru o cină luată acasă, dar seara aceasta era una specială.

— Rochia stacojie, te rog, Daniels, îi spuse ea servitoarei sale personale și stătu nerăbdătoare în picioare, în timp ce era îmbrăcată.

Rochia avea mai mult de patru ani — data dinainte de retragerea ei la țară. Evenimentele sociale la care participase în Upper Hornsfield fuseseră mai puțin formale decât cele din Londra, și păruse o risipă să își facă rochii noi, când ceea ce avea deja eclipsa oricum aristocrația locală.

Megs tresări când corsajul îi fu strâns periculos de mult pe piept. Mesele abundente de la țară se părea că duseseră la o creștere a siluetei sale. Își spuse în sinea ei să nu uite să viziteze o croitoreasă din Londra cât mai curând posibil.

Totuși, rochia stacojie îi punea destul de bine în evidență părul negru și tenul palid. Megs se aplecă spre oglinda murdară de deasupra măsuței de toaletă din dormitorul ei și își aranjă o șuviță de păr. Ar fi vrut să îi ceară lui Daniels să o dezbrace și să o ia de la capăt, dar nu avea timp — trecuseră deja cinci minute peste ora opt.

Ieșind grăbită din camera ei, Megs aproape că se izbi de spațele — destul de lat, acum că îl analiză mai bine — soțului ei.

— Au!

El se întoarse la auzul exclamației ei involuntare, iar Megs fu nevoită să ridice privirea ca să îl poată privi în ochi. Godric era foarte aproape de ea, pieptul lui aproape atingându-i corsetul. Își coborî privirea, aproape imperceptibil, pe pieptul ei, apoi

se concentrează iute pe chipul ei. Expresia lui nu se schimbă deloc. Ar fi putut la fel de bine să fi privit o bucată de carne.

— Iertare, milady.

— Nu este nevoie. Ea *nu* era o bucată de carne, la naiba! Trăgând aer în piept, îi zâmbi blând și își strecură mâna pe brațul lui. Ai apărut la timp ca să mă însoțești la cină.

Godric își înclină politicos capul, dar Megs îl simți încordându-se sub atingerea ei. Ei bine, ea nu fusese niciodată o persoană care să renunțe atât de ușor. Poate că fusese nevoită să se retragă la țară ca să își revină după pierderea lui Roger și a copilului lor, dar asta nu însemna că acum avea să renunțe fără luptă.

Voia un copil.

Așa că Megs se lipi și mai tare de Godric, ignorându-i postura rigidă, și își împreună mâinile, ținându-l captiv lângă ea.

— Ți-am simțit lipsa astăzi.

Godric le lăsase pe doamne să se ocupe de reorganizarea casei imediat ce se întorseseră din St. Giles. Probabil își petrecuse ziua cu vreo ocupație masculină. Îi aruncă o privire sceptică. Megs își drese glasul.

— Eu și Sarah chiar am venit la Londra ca să vizităm locurile.

— Eu aveam impresia că tu și sora mea ați venit pentru cumpărături. Pentru asta și pentru a face schimbări drastice în casa mea. Călătoriți cu un sat întreg.

Megs simți un val de căldură invadând-o.

— Sarah este sora ta și o bună prietenă, și avem nevoie de toți servitorii.

— Chiar și de grădinar?

În ciuda expresiei lui distante, Godric făcu efortul de a-și potrivi pasul cu al ei.

— Sunt convinsă că grădina ta va avea nevoie de amenajare, spuse ea cu sinceritate.

— Hmm. Și mătușa Elvina? Destul de rar pare încântată de ceva... inclusiv de tine.

Coborau scările spre salonul pentru luat masa, iar Megs își coborî glasul. Mătușa Elvina dovedise în nenumărate rânduri că auzul îi putea reveni în mod miraculos.

– Este puțin cam amară uneori, dar, în adâncul sufletului, este dulce ca o budincă, sincer.

Godric o privi și ridică sceptic din sprâncene. Megs oftă.

– Se simte foarte singură. Nu am vrut să o las de izbeliște la Laurelwood.

– Locuiește cu tine?

– Da. Megs își mușcă buza. De fapt, mătușa Elvina a făcut rondul tuturor rudelor mele.

Godric strâmbă ușor din nas.

– A. Și tu ești ultima soluție, presupun.

– Hm, da. Mă tem că are tendința să spună pe șleau ceea ce gândește. Megs tresări ușor din pricina unei amintiri. I-a spus verișoarei mele de-a doua, Arabella, că fetița ei are nasul ca al unui porc, ceea ce este adevărat, din nefericire, dar nu a fost frumos din partea mătușii să o spună.

Godric pufni.

– Și totuși tu o ții pe băbăția asta la pieptul tău.

– Cineva trebuie să o facă. Megs trase adânc aer în piept și ridică privirea spre chipul lui. Se destinsese... puțin. Margaret se decise să își adune tot curajul de care era capabilă. Speram ca această vizită să mă ajute să te cunosc mai bine, G-Godric.

Oricât își dăduse silința, numele lui, rostit de ea pentru prima oară, i se împiedică pe buze. Privirea lui deveni sarcastică.

– Un țel admirabil, Margaret, dar cred că ne-am descurcat destul de bine până acum.

– Noi nu am făcut *nimic* împreună, mormăi Megs când ajunseră la parter. Își reprimă supărarea, amintindu-și ceea ce încerca să facă. Începu să îi mângâie brațul cu un deget. Am trăit vieți separate. Și, te rog, spune-mi Megs.

Godric privi în jos, la degetul ei, care acum trasa cercuri pe mâneca hainei lui.

– Aveam impresia că ești fericită. .

Nu îi folosisese numele.

– Eram fericită. Sau cel puțin mulțumită. Megs strâmbă ușor din nas. De ce Godric făcea ca totul să fie atât de greu? Dar asta nu înseamnă că nu putem schimba lucrurile, că nu putem face

să fie mai bine, continuă ea. Sunt convinsă că dacă am încerca, am putea găsi ceva... *plăcut* de făcut împreună.

Sprâncenele lui negre se uniră, iar Megs avu impresia clară că el nu era deloc de acord cu ea. Dar deja ajunseseră în micuța cameră de primire aflată alături de salon, iar Sarah și mătușa Elvina îi așteptau.

– Am primit de veste că astă-seară vom lua o cină adevărată, spuse Sarah când îi văzu.

Godric ridică din sprâncene, aruncându-i o privire lui Megs.

– Să înțeleg că ai reușit să angajezi un nou bucătar?

– Nu, de fapt avem ceva mult mai bun. Megs îi zâmbi, în ciuda expresiei lui solemne. Se pare că am angajat cea mai desăvârșită menajeră din Londra, doamna Crumb.

Din spatele lor se auzi un pufnet. Megs se întoarse și îl văzu Moulder absolut transformat. Peruca lui era aranjată, pantofii străluceau, iar haina îi părea spălată și călcată.

– Femeia aia este o zgripturoaică, asta este.

– Moulder. Pe chipul lui Godric se zărea o umbră de amuzament? Arăți ca un... majordom.

Moulder murmură ceva și apoi ținu deschisă ușa salonului pentru luat masa. Intrară, iar Megs fu bucuroasă să observe schimbarea față de seara trecută. Pânzele de păianjen dispăruseră. Căminul fusese curățat, iar acum focul ardea în el. Masa cea mare din centrul încăperii fusese lustruită cu ceară de albine, iar acum strălucea. Godric se opri în loc, cu sprâncenele ridicate.

– Într-adevăr, menajera ta este o bijuterie dacă a reușit să schimbe camera asta într-un timp atât de scurt.

– Să sperăm că promisiunea ei în privința cinei este la fel de impresionantă, bombăni mătușa Elvina.

După cum se dovedi, doamna Crumb era pur și simplu un model de perfecțiune în branșa menajerelor. În curând, Oliver și Johnny, veseli, așezară cina pe masă, iar Megs tăia bucuroasă din porția ei de găscă la cuptor.

Oftă mulțumită când simți gustul cărnii suculente și ridică privirea la timp pentru a întâlni expresia enigmatică a soțului ei. Înghiți grăbită și încercă să pară mai degrabă o doamnă, decât un copil hămesit.

– Este bună, nu-i așa?

Godric privi calm în farfuria lui.

– Da, dacă îți place gășca.

– Îmi place. Inima i se făcu mică de tot. Ție nu?

Godric ridică din umeri.

– Cred că gășca este prea grasă.

– Da, gășca este grasă, anunță mătușa Elvina. Astfel, carnea nu este uscată. Luă o bucățică din farfuria ei și i-o dădu Domniei Sale fără să se deranjeze să ascundă fapta. Megs zâmbi.

– Dacă nu îți place gășca, ce îți place?

– Orice vrei tu să servești este în regulă.

Megs încercă din răspuțeri să își păstreze zâmbetul pe buze.

– Dar vreau să știu ce îți place să mănânci.

– Iar eu ți-am spus că nu contează.

Obrajii începeau să o doară.

– Șuncă afumată? Carne de vită? Pește?

– Margaret...

– Țipar? Își miji ochii. Măruntaie? Creier?

– Nu creier, izbucni el, pe o voce atât de joasă, încât sună ca pietrișul hârșăit.

Megs radia.

– Nu creier! Îmi voi nota asta.

Sarah tuși în șervetul ei. Mătușa Elvina îi dădu Domniei Sale încă o bucată de carne. Godric își dresе glasul și luă o gură de vin.

– Îmi place plăcinta cu carne de porumbel.

– Adevărat? Megs se aplecă nerăbdătoare înainte. Se simțea de parcă ar fi câștigat un premiu la un bălci. Mă voi asigura că doamna Crumb îi va spune asta noii bucătărese.

Godric își plecă ușor capul, colțurile gurii arcuindu-i-se aproape imperceptibil.

– Mulțumesc.

Megs zări un zâmbet afectuos pe chipul lui Sarah, care îi privea pe amândoi, și simți cum valul de căldură îi urcă în obraji.

– Ce ai făcut astăzi, în timp ce noi am lucrat prin casă?

Godric luă o gură de vin și își mută privirea în farfurie – parcă încercând să îi evite întrebarea.

– De obicei frecventez cafeneaua Basham.

Mătușa Elvina se încruntă, iar Megs avu o premoniție îngrozitoare – mătușa ei avea păreri destul de autoritare.

– Locuri dezgustătoare, cafenelele. Pline de scandalagii, femei cu reputație proastă și tutun.

– Și cafea, spuse Godric complet calm.

– Păi, firesc, cafea, dar... începu Elvina.

– Cum se simte Domnia Sa în seara asta? o întrerupse Megs grăbită. Din capătul opus al mesei, soțul ei îi aruncă o privire ironică, pe care ea alege să o ignore. Am observat că nu ai adus-o jos cu tine.

– Mă tem că Domnia Sa este extenuată de azi-dimineață, de la cămin, din pricina copilei aleia care a tot urmărit-o. Mătușa Elvina înfipse meditativ furculița într-un morcov. Copiii sunt adorabili, dar atât de supărători. Dacă ar exista o cale să îi stăpânești, mai ales în preajma unor creaturi sensibile precum Domnia Sa...

– Cum ar fi o cușcă mică? întrebă Sarah pe un ton plin de candoare.

– Sau un pripon înfipt în pământ, adăugă Godric.

Toată lumea se întoarse spre el. Buzele lui Sarah tremurau, în timp ce încerca să-și înăbușe râsul.

– Și înăuntru?

Godric ridică din sprâncene, cu o expresie serioasă.

– E nerecomandat, mă tem. Cel mai bine este să îi ții afară, la aer curat. Dar dacă aduci un copil în casă, cred că un cârlig fixat pe perete și cu niște centuri care să se prindă pe sub brațele copilului ar fi potrivite.

Sprâncenele mătușii Elvina se uniră, într-o expresie încruntată. Nu era recunoscută pentru un simț al umorului prea dezvoltat.

– Domnule St. John!

Godric se întoarse atent spre ea.

– Da, doamnă?

– Nu pot să cred că tocmai ai sugerat să legăm un copil de perete.

– O, nu, doamnă, spuse Godric, turnându-și vin în pahar. M-ați înțeles complet greșit.

– Ei bine, asta este o ușurare...

– Voiam să spun că micuțul ar trebui *atârnat* pe perete, spuse el, privind-o cu blândețe pe bătrână. Asemenea unui tablou.

Megs fu nevoită să își acopere gura cu o mână ca să își împiedice chicotele. Cine ar fi crezut că soțul ei teribil de sobru ar fi putut spune asemenea lucruri scandaloase?

Ridică privirea și simți cum i se taie răsuflarea. Godric o privea, sorbind din paharul cu vin, iar ea avu cea mai stranie idee: că el o tachinase pe mătușa Elvina doar ca să o amuze pe ea.

– Godric, îl mustră Sarah, apoi el se întoarse spre sora lui, iar Megs clipi.

Interpreta prea multe în ceea ce era doar o joacă între Godric și sora lui.

Totuși.

Ar fi fost drăguț să aibă și ea un fel de conexiune cu el. Se apropia din ce în ce mai mult de moment – momentul în care avea să se culce cu acest bărbat. Să înfăptuiască un act foarte intim, pe care îl mai făcuse înainte cu un singur bărbat – un bărbat pe care îl iubise.

Să seducă un străin, de fapt, pentru a se... ei bine, *împerechea* cu ea era o sarcină descurajatoare. Dacă ar fi existat o altă cale de a-și îndeplini misiunea, ar fi folosit-o bucuroasă. Dar nu exista, desigur. Să se culce cu soțul ei era singurul mod de a avea un copil.

Megs ciuguli câte puțin din toate pe parcursul cinei, nervozitatea ei crescând pe măsură ce timpul trecea.

După cină, toți patru se retraseră în biblioteca proaspăt aerisită, unde Sarah îl convinsese pe Godric să le citească apoi cu voce tare *dintr-o carte despre monarhii Angliei*, în timp ce mătușa Elvina moțâia într-un fotoliu. Sarah își adusese trusa de croșetat și în curând se ocupă fericită de broderiile ei, dar Megs nu fusese niciodată o specialistă în croșetat. Pentru câteva minute se plimbă prin încăpere, vocea aspră a soțului ei dogindu-i nervii, până când Sarah se plânse că „agitația” ei îi distrăgea atenția.

Megs se așează și putu doar să își privească soțul citind. Lumină tremurândă pe fața lui,

evidențiindu-i pomeții și urma bărbii negre de-a lungul maxilarului și a buzei de sus. Ochii îi erau coborâți spre pagini în timp ce citea, genele aruncându-i umbre lungi pe chip. Cumva, bărbatul părea mai tânăr, în ciuda perucii cenușii și a ochelarilor în formă de semilună, pe care îi folosea la citit. Deși gândul ar fi trebuit să o liniștească, nu reuși decât să contribuie la agitația crescândă a lui Megs.

Godric ridică privirea, cu ochi întunecați și misterioși. Ea încercă să zâmbescă, încercă să îl privească seducător, dar buzele îi tremurau imperceptibil. Privirea lui căzu pe gura ei și rămase acolo, parcă meditănd. Megs își ținu răsuflarea. Nu îl cunoștea pe acest bărbat.

În cele din urmă, grupul se despărți pentru a merge la culcare, iar Megs aproape că alergă pe scări. Daniels o aștepta în camera ei și o ajută să se dezbrace și să se pregătească de culcare. Megs se privi în oglindă în timp ce Daniels îi pieptăna părul și își dori să se fi gândit mai din timp să își cumpere o cămașă nouă de noapte. Ceva din mătase, poate. Ceva cu care să își poată seduce soțul. Cea pe care o purta acum nu era veche, dar era destul de simplă, din bumbac alb, cu puțină broderie la tivuri.

— Mulțumesc, Daniels, spuse ea când pieptănatul dură de două ori mai mult decât de obicei.

Servitoarea făcu o plecăciune și se retrase. Megs se ridică și se întoarse spre ușa comună, care dădea în dormitorul soțului ei. Gata cu emoțiile, se muștră ea. Gata cu tertipurile, cu scuzele și cu pierderea de vreme. Apucă iute clanta și deschise larg ușa.

Doar ca să găsească încăperea pustie.

— După el!

Urletul căpitanului de dragoni răsună din pereții clădirilor în timp ce Godric înjură și o coti pe o alee îngustă, alergând epuizat. Nu așa plănuise să își petreacă noaptea în St. Giles. Sperase să-i poată pune câteva întrebări despre hoții de fete unei vechi cunoștințe. În schimb, aproape în momentul în care pusese piciorul în St. Giles, avuse ghinionul să dea nas în nas cu dragonii, soldații cavaleriei — și comandantul lor cel maniac.

Aleea dădea într-o serie de curți, dar nu avea nici o îndoială că dragonii încercau să îl încercuiască, ca să îl ucidă. Godric se ascunde într-o fântână de lângă treptele unei clădiri, care duceau într-o pivniță.

Pași grăbiți bubuiau pe alee. Godric se lipi de perete și se rugă.

– Îl vom prinde pe ticălos în seara asta, dacă Dumnezeu este de partea noastră, se auzi vocea căpitanului James Trevillion de deasupra lui.

Godric își dădu ochii peste cap. Căpitanul și dragonii lui fuseseră trimiși în St. Giles în urmă cu trei ani ca să potolească traficul cu gin și să captureze Fantoma din St. Giles. Nu își îndepliniseră nici unul din scopuri. A, soldații arestaseră mulți vânzători de gin, dar întotdeauna existau alții care le luau locul. Trevillion ar fi putut la fel de bine să încerce să golească Tamisa cu o cană. Cât despre cealaltă însărcinare, în ciuda faptului că era aproape obsedat de datoria lui, căpitanul nu reușise încă să pună mâna pe Fantoma din St. Giles.

Iar dacă Godric avea un cuvânt de spus în privința asta, norocul lui Trevillion nu avea să se schimbe în seara asta. Așteptă până când cizmele greoaie ale soldaților nu se mai auziră, apoi mai așteptă puțin. Când, în cele din urmă, ieși din ascunzătoare, aleea era pustie.

Sau cel puțin așa părea. Trevillion era un vânător viclean și era cunoscut pentru faptul că făcea cale-ntoarsă tocmai când prada se credea în siguranță. Astă-seară nu era o ocazie bună pentru activitățile Fantomei.

Godric ajunsese la timp la ieșirea de pe alee. Într-adevăr, Trevillion își trimisese câțiva soldați să mai verifice o dată zona. Erau trei, la doar treizeci de metri de el, iar Godric fu nevoit să sară un gard, blestemând în sinea lui.

Treizeci de minute mai târziu, sări în propria grădină. Saint House fusese construită într-o vreme în care accesul la râu era de o importanță majoră pentru aristocrați, atât ca un semn de prestigiu, dar și, mai practic, ca mijloc de transport. Grădina se întindea din spatele casei până la vechea poartă care dădea spre râu – o arcadă mare și dărăpănată, care oferea acces la treptele private ce duceau spre râu. Poate că strămoșilor lui le plăcuse să își etaleze

bogățiile în vapoare pe Tamisa, dar lui Godric îi plăcea amplasarea casei din motive infame: Saint House era plasată perfect pentru ca Fantoma să poată veni și pleca fără știrea nimănui.

Astă-seară se opri pentru un moment în umbrele grădinii, așa cum făcea întotdeauna, așteptând, asigurându-se că drumul era liber. Nimic nu se mișca, cu excepția umbrei unei pisici care trecea complet nestingherită de prezența lui. Godric trase aer în piept și porni pe alea ce ducea spre casă. Deschise cu grijă ușa și intră în biroul său. Privi în jur, asigurându-se că era singur, și de-abia atunci se simți ușurat. În urmă cu nu foarte mult timp, primise o surpriză neplăcută aici.

Astă-seară, focul era stins și camera întunecată. Merse la un anume panou de lângă cămin și apăsă pe lemnul vechi. Panoul se deschise, dezvăluind un ungher ascuns în zid și hainele lui de noapte. Godric dezbracă grăbit costumul de Fantomă și își îmbrăcă iute cămașa de noapte, halatul și papucii.

Apoi ieși din birou și porni spre dormitorul său, simțind cum oboseala i se strecoară în oase. Fusese o zi lungă. Încă nu știa clar cât avea de gând Margaret să stea în oraș. Atât sora lui, cât și cotoroața bătrână făcuseră referiri vagi la durata călătoriei lor – evident, o priveau doar ca pe o vizită. Dar Godric nu putea scăpa de sentimentul că Margaret plănuia ceva mai mult – o ședere mai lungă sau, Dumnezeu să îl ajute, o ședere permanentă.

Gândul îl distrase și lăsă garda jos, din moment ce se afla în siguranța casei sale. Când intră în dormitor, fu atacat. Simți brațe puternice în jurul gâtului, un trup îl lipi de perete, și niște mâini îi cuprinseseră capul. Simți miros de flori de portocale.

Apoi Margaret îl sărută.

Capitolul 4

Dar, în cele din urmă, Helechinul ridică din umeri și își feră privirea de ochii femeii. Se aplecă și, înfigând mâna în pieptul tânărului, îi scoase sufletul din trup. Helechinul înfășură de trei

ori, în sens contrar acelor de ceasornic, firul mătăsos al unui păianjen în jurul sufletului tânărului, ca să îl lege, apoi îl îndesă în sacul lui făcut din piele de corb.

Se întoarce să plece, dar iubita tânărului strigă:

– Stai!...

din Legenda Helechinului

Prima impresie a lui Megs fu că Godric era dur și tare – mult mai tare decât crezuse că ar fi un bărbat mai în vârstă. Era ca și cum toți mușchii lui se transformaseră în piatră în secunda în care ea îl atinsese. Știa asta pentru că impulsul sărutului ei îl forțase să se lipească de perete în timp ce ea se aruncase la gâtul lui. Piept, abdomen, brațe și coapse erau complet dure în comparație cu corpul ei. Își lăsă ușor capul într-o parte, deschizând gura, gustând vinul de pe buzele lui reci – și nimic nu se întâmplă. Își folosea toate farmecele, care, evident, nu erau cele mai sofisticate, și totuși... bărbatul ăsta era făcut din piatră?

Aerul ieși din plămânii ei într-un suflu frustrat, iar ea se retrase ca să îl privească. Ceea ce fu o greșeală.

Ochii lui ca un cristal cenușiu erau mijiți, buzele strânse, iar nărilor ușor umflate. Una peste alta, *nu* era o expresie încurajatoare.

– Margaret, spuse el, folosindu-i numele întreg, care nu îi plăcuse niciodată, ce faci?

Ea tresări. Dacă o întrebuse, însemna că tentativa ei de seducție eșuase lamentabil.

„Copil.“ Trebuia să își păstreze scopul în minte. Megs zâmbi, deși poate puțin cam prea forțat.

– Eu... am crezut că astă-seară ar fi un moment bun să ne cunoaștem mai bine.

– Să ne cunoaștem.

Cuvintele căzură greoaie de pe buzele lui, ca un halibut mort între ei. Iar ei nu-i plăcuse niciodată peștele. Megs trase aer în piept, pregătindu-se să îi explice, dar el își puse mâinile pe brațele ei, o ridică și o dădu din calea lui, apoi se îndreptă spre vatră.

Megs făcu ochii mari. Nu fusese niciodată genul de fată care să trăiască doar cu marțipan și căpșuni. Avea o greutate puțin peste medie și avea silueta unei femei căreia îi plăcea mâncarea copioasă de țară. Totuși, soțul ei – soțul ei mai în vârstă – o ridicase ca și cum ar fi fost o pisicuță pufoasă.

Megs se uită încruntată la Godric, care acum stătea într-un genunchi lângă cămin, agitând focul care se stinsese în timp ce ea adormise, așteptându-l. Nu își mai pusese boneta astă-seară, iar ea îi văzu pentru prima oară părul scurt. Era închis la culoare, aproape negru, dar la tâmplă era cenușiu.

– Câți ani ai? îl întrebă ea, fără să se gândească.

Godric oftă, reaprinzând focul.

– Treizeci și șapte. Mă tem că sunt bine trecut de vârsta la care să mă mai bucur de surprize.

Se ridică și se întoarse spre ea. Cumva, părea mai înalt, iar umerii lui mai lați. Fără peruca cenușie, fără ochelarii de citit părea... ei bine, nu mai tânăr, dar în mod sigur mai viril.

Megs tremură. Viril era bine. Viril era cum trebuia să fie presupusul tată al copilului ei. Atunci, de ce Godric părea mult mai descurajator? El îi făcu semn spre unul dintre scaunele așezate în fața căminului.

– Te rog, ia loc.

Megs se așează, simțindu-se puțin ca atunci când guvernanta ei o prinsese furând migdale glazurate cu zahăr. El se sprijini de cămin și ridică o sprânceană.

– Deci?

– Suntem căsătoriți de doi ani, începu ea, încrucișându-și brațele, apoi eliberându-le. Era mai bine să încerce să nu arate ca un elev care era chemat la tablă de un profesor morocănos.

– Păreai destul de fericită la Laurelwood.

– Eram. Sunt – flutură din mâini și scutură din cap – nu. Nu vorbea logic, dar venise timpul să înceteze cu minciunile. Nu. Eram destul de *mulțumită*, dar nu pe deplin fericită.

Sprâncenele lui negre se uniră.

– Îmi pare rău să aud asta.

Megs se aplecă grăbită înainte.

– Nu te învinovătesc pe tine. Laurelwood este un loc minunat. Iubesc grădinile, Upper Hornsfield, oamenii și familia ta.

– Dar?

– Dar îi – „îmi“ – lipsește ceva. Megs sări în picioare, pășind agitată în jurul scaunului, încercând să se gândească cum l-ar putea face să înțeleagă. În ultimul moment, își dădu seama că se îndrepta spre pat. Se opri și se răsuci, bâlbâindu-se. Vreau – „am nevoie cu disperare de“ – un copil, Godric.

Pentru un moment, el doar o privi, rămas parcă fără cuvinte. Apoi privirea îi căzu pe foc. Lumina din spatele lui îi evidenția silueta și profilul feței, iar Megs consideră că, din acel unghi, buzele lui păreau moi, aproape feminine.

Dar nu chiar.

– Înțeleg.

Ea scutură din cap, mergând din nou agitată prin cameră.

– Chiar înțelegi? „Nu spre pat.“ Eram însărcinată când ne-am căsătorit. Știu că era greșit din partea mea, dar voiam copilul ăla – copilul lui Roger. Chiar și după pierderea lui, era ceva de care mă puteam agăța – ceva al meu. Megs se opri înaintea măsutei de toaletă, foarte ordonată, curată și simplă, doar un lavoar, un ulcior și un vas mic pe tăblia ei. Megs se întinse și luă vasul.

– Un copil. Un bebeluș. Bebelușul meu.

– Instinctul matern e ceva firesc, natural.

Glasul deja îi devenise rece, distant. Megs îl pierdea și nici măcar nu știa de ce. Se întoarse cu fața spre el, cu mâinile întinse, ținând micul vas.

– Da, este. Vreau un copil, Godric. Știu că nu face parte din târgul inițial. Megs se opri, răsând trist. De fapt, nici nu sunt sigură că știu care este târgul inițial pe care l-ai făcut cu Griffin.

Godric ridică privirea, expresia lui fiind rece, detașată.

– Nu știi? Nu ți-a spus Griffin?

Megs privi în altă parte, simțindu-se prea expusă. Se simțise atât de rușinată și de tristă, încât nu fusese în stare să îl privească pe Griffin în ochi atunci când îi spusese. Ar fi fost prea mult pentru ea să îi pună întrebări. Iar de atunci...

Acum își dădu seama că îl evita de ani buni pe iubitul ei frate. Închise ochii.

— Nu.

— Consumarea – sau neconsumarea – căsătoriei nu a fost menționată, spuse Godric pe un ton jos.

Megs făcu ochii mari, holbându-se la el, la acest străin care era soțul ei. „Nu a fost menționată?” Târziu – prea târziu – și pentru prima oară, se întrebă de ce, mai exact, Godric fusese de acord să se însoare cu ea. Pe atunci, fusese orbită de durere și de groaza faptului că era însărcinată fără să fie căsătorită. Avusese putere doar să urmeze sfatul ferm al lui Griffin. Acum, totuși, se întreba... „De ce?” Dacă ea ar fi putut să ducă sarcina până la capăt, copilul ar fi fost moștenitorul lui Godric. Lui nu îi păsa că ar fi adăpostit un cuc în cuibul străvechi al familiei sale? Bani erau răspunsul evident – familia Reading avea destui bani cât să mituiască un bărbat să aibă grijă de proveniența moștenitorului lor. Dar Megs știa că Godric nu fusese atras de bogăție. Avea și el destulă avere. Pe lângă moșia Laurelwood – și proprietatea întinsă – avea terenuri și în Oxfordshire și în Essex și, deși Saint House nu fusese în cea mai bună formă la venirea ei, Godric nici măcar nu clipise când ea îi spusese suma de care avea nevoie ca să angajeze noul personal și să redecoreze spațiul. La drept vorbind, Godric păruse plictisit de discuție.

Megs își plecă ochii pe propriile mâini, răsucind absentă vasul. Cu siguranță, el nu fusese de acord să se căsătorească cu ea datorită prieteniei cu fratele ei – înainte de noaptea în care Griffin o informase de aranjamentul făcut, el nu menționase niciodată numele de Godric St. John.

Dacă Godric nu se căsătorise cu ea pentru bani sau din prietenie, atunci de ce o făcuse?

— Margaret.

Megs ridică ochii și îl văzu privind-o. În timp ce Godric veni spre ea și îi luă blând vasul din mâini.

— Știi că am mai fost căsătorit înainte, nu-i așa?

Megs înghiți în sec. Povestea Clarei St. John, atât cea a bolii ei devastatoare, cât și a fidelității de neclintit a soțului ei, erau bine-cunoscute în societatea londoneză.

– Da.

Godric înclină capul și se întoarse, mergând spre măsuța de toaletă. Puse vasul la locul lui – nici prea departe, nici prea aproape de ulcior, și rămase acolo, cu spatele la ea, în timp ce degetele lui lungi și elegante rămaseră pe marginea vasului.

– Am iubit-o pe Clara foarte mult. Proprietățile noastre erau vecine în Cheshire, știi. Era din familia Hamilton. Fratele ei și familia lui locuiesc acum pe moșia Hamilton, cred.

Megs încuviință din cap. Îi întâlnise pe domnul și pe doamna Hamilton la o cină, deși nu făcuse până acum legătura. Familia Hamilton erau aristocrați de bază ai provinciei.

– O cunoșteam de mult, spuse Godric, iar fiorul dureros din vocea lui deveni și mai groaznic pentru că încerca să-l suprim, deși am observat-o cu adevărat doar după ce m-am întors de la universitate. Am participat la o serată, iar ea era acolo cu prietenele ei, purtând o rochie de un albastru pal, care îi făcea părul să strălucească. Am privit-o doar o singură dată și am știut – am știut pe loc – că ea este femeia cu care voiam să îmi petrec restul vieții.

Se opri din povestit, iar focul trosni în tăcere, pentru că, desigur, *nu* își petrecuse restul vieții cu biata Clara. Megs știa ce însemna pierderea, ce însemna iubirea adevărată pierdută.

– Godric...

Degetele lui se desprinseseră și le strânse în pumn pe marginea măsuței.

– Doar... lasă-mă să termin.

Ea încuviință din cap, deși el nu putea vedea înțelegerea din ochii ei. Megs îi văzu umerii ridicându-se și coborând când Godric trase aer în piept.

– Când ea s-a îmbolnăvit, m-am rugat la Dumnezeu – l-am *implorat*. I-am oferit târguri oribile. *Orice*, doar ca ea să nu simtă durerea aceea. Dacă diavolul ar fi apărut înaintea mea, mi-aș fi vândut bucuros sufletul, mi-aș fi dat trupul și viața pentru ale ei.

Megs scoase un sunet jos de protest, iar el întoarse capul, dar nu o privi.

Doamne, Dumnezeu! Chipul îi era schimonosit, ca și cum ar fi fost stropit cu acid, de agonia pierderii soției sale. O singură lacrimă îi scăpă pe sub gene, prelingându-se pe obrazul aplecat. Apoi deveni din nou nemișcat.

– Am fost de acord cu planul nebunesc al lui Griffin, spuse el răgușit, doar pentru că era mai mult decât evident că tu nu aveai să fii vreodată interesată de mine sau de vreo căsătorie adevărată.

– Dar... spuse Megs, dându-și deodată seama cum avea să se încheie această discuție.

Făcu un pas înainte și mâinile i se întinseră spre el, însă nu apucară decât aerul pustiit din fața ei.

– Nu. Cuvântul era dureros de decisiv. Nu, Margaret. Nu m-am culcat cu altă femeie de când m-am căsătorit cu Clara și nici nu intenționez să o fac vreodată. Eu am avut parte de dragostea mea. Orice altceva ar fi o parodie a intimității. Așa că nu, Margaret, îmi pare rău, dar nu mă voi culca cu tine ca să îți fac un copil.

Godric privi ușa dintre dormitoarele lor închizându-se în urma lui Margaret. Trase zăvorul, ca să fie sigur, deși, fără îndoială, nu făcea decât să pună sare pe rană.

Își trecu ambele mâini prin păr. Doamne, Dumnezeu! Cum ar fi putut să ghicească adevăratul motiv pentru care ea venise în Londra? Tresări, amintindu-și durerea de pe chipul ei când o respinsese.

– La naiba, mormăi el în barbă și merse lângă o masă mică, unde își turnă un pahar cu vin.

Luă o gură din lichidul înțepător și oftă. De ce avea cererile astea acum? O crezuse fericită.

Privirea i se întoarse pe măsuta de toaletă. Aruncă restul vinului și se apropie. Cheia care descuia sertarul de sus atârna pe un lanț din argint de la gâtul lui – i-ar fi încredințat viața sa lui Moulder, dar nu și lucrurile din acel sertar.

Lemnul scârțâi când deschise sertarul. Godric trase aer în piept și privi înăuntru. Toate scrisorile Clarei erau strânse și legate cu o panglică neagră. După ce se căsătoriseră, nu stătuseră prea mult despărțiți, așa că teancul era destul de subțire. Lângă el era o cutiuță smălțuită. Înăuntru, Godric știa asta, erau două șuvițe din părul ei. Prima, tăiată pe vremea când o curta, era castanie, cu nuanțe strălucitoare de auriu. Cea de-a doua era un suvenir funerar, subțire, fragilă și brăzdată de nuanțe cenușii.

Bun.

Duse mâna la părul de pe tâmpilele lui. Și al lui era gri acum, spre deosebire de părul mai tinerei sale soții de-a doua. Trebuiau să îmbătrânească împreună, el și Clara, soț și soție, o viață plină de iubire și prietenie.

În schimb, ea era în pământ, iar el fusese lăsat să trăiască doar cu o jumătate de viață.

O viață care acum era legată pentru totdeauna de a lui Margaret.

În sertar, mai în față, chiar sub degetele lui, mai era un teanc de scrisori. Godric ezită, apoi luă una, deschizând-o. Înăuntru – caligrafiat atât orizontal, cât și vertical – era scrisul mare al lui Margaret, ca și cum nu ar fi putut să scrie suficient de repede cât să țină pasul cu fluxul cuvintelor din mintea ei. Despături foaia și citi.

18 septembrie 1739

Dragă Godric,

Nu mă vei crede, dar populația de pisici a scăpat de sub control aici, la conacul Laurelwood! Și cele cenușii, și cele negre cu pete portocalii și alb au făcut în primăvara asta. Acum, de fiecare dată când merg să o vizitez pe Minerva (mai știi iapa despre care ți-am scris mai devreme că am cumpărat-o de la moșierul Thompson?), sunt urmărită de o paradă de pisici. Negre, gri, foarte multe târcate (toate femele, fără excepție, așa m-a asigurat Toby, ajutorul de grăjdar) și chiar și una în întregime portocalie, toate mă urmăresc peste tot cu cozile ridicate. Toby spune că nu ar trebui să le mai dau de mâncare resturile care

*rămân de la cină, dar, te întreb eu, ar fi frumos din partea mea?
La urma urmei, ele își așteaptă gustarea și...*

Godric fu nevoit să întoarcă pagina ca să poată citi în continuare.

*... dacă mă opresc acum, cred că nu mă vor mai plăcea și
poate că mă vor sechestra în casă!*

Sarah nu mai este răcită, apropo, și a încetat să mai vorbească cu vocea aceea joasă și înfundată, ceea ce este păcat (de voce, nu de recuperare!), pentru că era foarte amuzantă când vorbea – mai degrabă ca un unchi bătrân și arțăgos, dacă aș fi avut un unchi, dar nu am.

Îți amintești tavanul cu scurgeri din baie? Săptămâna trecută a plouat cu găleata și, ce crezi? Tavanul s-a prăbușit. A cam speriat-o pe bucătăreasă (Daniels mi-a spus), pentru că a căzut chiar în toiul nopții și se pare că bucătăreasa a crezut că prăbușirea este de fapt a doua venire a lui Dumnezeu. (Bucătăreasa este o femeie religioasă, așa spune toată lumea.) Oricum, și-a petrecut tot restul nopții rugându-se, și de aceea am avut la micul dejun în acea dimineață doar biscuiți reci. Spune că nu a fost vina ei. Se așteptase să învie morții, dar doar bătrânul Battlefield, majordomul, a întâmpinat-o în zori. (Deși am auzit-o pe Sarah spunând că Battlefield ar putea fi confundat cu ușurință cu un mort.)

La naiba! Am rămas fără hârtie, așa că trebuie să mă opresc aici.

Cu afecțiune, a ta,

Megs

O scrisoare tipică de la ea: grăbită, plină de remarci, plină de viața pe care și-o construise pe proprietatea lui de la țară.

Plină de viața însăși.

Împături scrisoarea cu grijă și o puse înapoi lângă surorile ei. Godric nu o putea trăda pe Clara și amintirea iubirii lor, dar asta nu anula faptul că o mințise pe Margaret. Adevărul era

că nu îi fusese indiferentă îmbrățișarea ei. Sărutul ei fusese atât de tipic pentru ea: neplănuit, nesăbuit, fără prea multă pricepere – și cu atât mai erotic din pricina asta.

Margaret trezise ceva adânc înlăuntrul lui, ca și cum Godric încă ar mai fi trăit și ar mai fi avut speranță pentru viața asta.

Închise sertarul și îl încuie, apoi își scoase halatul și cămașa de noapte. Stinse lumânările și se întinse gol în patul rece, întorcându-se pe o parte și privind focul care se stingea.

Indiferent cât de atrăgătoare era oferta lui Margaret, era o iluzie. El murise în noaptea în care Clara își dăduse ultima suflare.

– Copacul ăla este mort, milady, spuse Higgins, grădinarul, cu o certitudine absolută în dimineața următoare.

Ca să îți susțină punctul de vedere, scuipă pe frunzele uscate care acopereau grădina casei.

Sau ceea ce mai rămăsese din grădină.

Megs studie copacul. Era, fără îndoială, unul dintre cele mai urâte specimene pe care le văzuse vreodată. La un moment dat, fusese vreun pom fructifer, dar vârsta și neglijența îi schimonosiseră ramurile greoaie și joase. În același timp, tot felul de lăstari răsăriseră împrejurul său.

– S-ar putea să nu fie mort, spuse ea cu foarte puțină convingere. A fost o primăvară rece.

Higgins mormăi neîncrezător.

Copacul era în mijlocul grădinii. Fără el, grădina nu ar fi avut nici un farmec. Megs luă o crenguță și o îndoi. Se rupse cu un *trosc*, iar ea îi studie miezul. Maroniu. Cu siguranță, copacul *părea* mort.

Megs aruncă crenguța ruptă, strâmbând din nas. Mort. Ei bine, se săturase de moarte. Se săturase de un *anume cineva* care refuza să o ajute să producă viață. Dacă nu îl putea convinge – „încă” – să fie de acord cu planurile ei, atunci avea să își facă de lucru cu alte chestiuni între timp.

– Taie toți lăstarii ăștia, îi ordonă ea lui Higgins, ignorând modul în care grădinarul își dresă într-un mod superior glasul. Megs

atinse un lujer maroniu care se înfășurase pe trunchiul copacului. Și taie și asta, orice ar fi.

– Milady, începu Higgins.

– Te rog? Megs îi aruncă o privire. Știu că sunt absurdă, dar chiar dacă este mort, putem să plantăm un... un trandafir cățărător. Sau ceva asemănător. Nu vreau încă să renunț la el.

Higgins oftă. Era un bărbat crăcănat, de vreo cincizeci de ani, cu umeri greoi, și ușor aplecat de spate, ca și cum jumătății inferioare i-ar fi fost greu să care greutatea celei superioare. Higgins avea idei categorice în ceea ce privea grădinăritul – idei care însemnau că fusese concediat din multe locuri. De fapt, era șomer când parohul din Upper Hornsfield i-l recomandase cu oarecare reticență lui Megs. Ea căutase un grădinar cu experiență, care să supravegheze schimbările de la Laurelwood și, deși nu îl văzuse niciodată zâmbind, se bucura că ascultase de instinctul care o determinase să îl angajeze. Poate că era direct și tăios, dar omul își cunoștea plantele.

– Este o idee neghioabă, dar o voi face, milady, mormăi el acum.

– Mulțumesc, Higgins.

Megs îi zâmbi cu afecțiune. Nu se putea abține să nu fie un bădăran bătrân, iar Megs se gândea că dacă, într-un an și jumătate, de când era angajatul ei, nu o amenințase că își dă demisia, asta însemna că și el o plăcea pe ea. Sau cel puțin era un gând plăcut.

– Dar stratul acela de acolo? arătă ea cu degetul, iar Higgins începu să se scarpine în cap și să își dea cu părerea despre niște bălării dezordonate care înconjurau grădina.

Megs încuviință și părea preocupată, dar îl asculta doar pe jumătate. Era o zi însorită și reorganizarea unei grădini lăsate în părăgină era un mod minunat de a-ți petrece dimineața. Noaptea trecută suferise un șoc în privința planurilor ei legate de copil, era adevărat, dar asta nu însemna că renunțase. Cumva, avea să găsească o cale de a trece de reticența lui Godric, altfel...

Ei bine, putea avea o aventură, își spuse Megs. Asta ar face orice femeie în postura ei – presupunând că mai *exista* altcineva într-o asemenea situație.

Dar de îndată ce această opțiune îi trecu prin minte, o respinse imediat. Indiferent cât de mare era dorința ei de a avea un copil, pur și simplu nu îi putea face așa ceva lui Godric. Una era să se căsătorească din pricina unei sarcini în afara căsniciei, alta să pună coarne în mod intenționat unui bărbat căruia i se dăruise în fața prietenilor și familiei. Chiar dacă acel bărbat era destul de încapățânat.

Megs se posomorî. Era nedreaptă cu Godric, știa asta. Partea mai grea era că îl înțelegea. Și ea iubise pe cineva cu disperare și se simțise pe jumătate moartă atunci când el murise. Pentru o clipă, gândul o întrerupsese: îl trăda pe Roger dacă voia să creeze viață fără el? Vrând să facă asta cu alt bărbat?

Doar că ea își dorea *copilul*, nu actul în sine. Dacă l-ar putea avea fără să fie nevoită să se culce cu cineva, ar face-o. În plus, nu se aștepta să îi *placă* actul fizic cu Godric – cum ar putea, la urma urmei? Îl iubise pe Roger, nu îl iubea pe soțul ei bătrân și plictisitor. În orice caz, nu conta – dorința de a avea un copil era mult prea copleșitoare ca să o poată ignora.

Dar gândurile la Roger îi amintiră că neglijase ceva ce îi datora de foarte mult timp. Nu venise la Londra doar ca să își consume căsătoria, ci și să găsească Fantoma din St. Giles și să o facă să plătească pentru crima sa. Dacă fusese împiedicată să își îndeplinească un scop, atunci își putea concentra energia asupra celui-lalt. Iar în timp ce îl privea pe Higgins dezgropând rădăcina unei plante și mormăind satisfăcut, un gând îi trecu prin cap. Prima ei confruntare cu Fantoma nu fusese tocmai reușită. Poate că ar trebui să mai facă niște cercetări înainte să încerce din nou.

Cu acel gând în minte, după ce îl părăsi pe grădinarul morocănos, Megs porni în căutarea lui Sarah.

– Aici erai, exclamă când o găsi pe cumnata sa într-o cameră de la ultimul etaj al casei.

– Aici eram, fu Sarah de acord, apoi strănută. Cu ajutorul a două dintre fetele de la orfelinat, dădea jos draperiile de la ferestre.

Mary Evening, o copilă cam de unsprezece ani, cu pistrui și păr castaniu, chicoti. Mary Little, cealaltă fată, era mai serioasă, cu părul fin, blond-deschis.

Mary Little îi aruncă o privire dojenitoare lui Mary Evening, apoi spuse:

– Sănătate, milady.

– Mulțumesc, Mary Little, spuse Sarah, gâfâind, apoi îi făcu cu ochiul lui Mary Evening. Terminați voi cu draperiile, vă rog, fetelor, cât stau eu de vorbă cu Lady Margaret.

– Da, milady!

Fetele se repeziră la ferestre, aparent fără să fie deranjate de cantitatea de praf.

– Ce este camera asta? întrebă Megs, privind în jur.

Arăta ca un dormitor, dar nu unul pentru servitori.

– Nu sunt complet sigură, ezită Sarah. Dar, în orice caz, are nevoie de o curățenie serioasă.

– Sunt de acord.

Megs privi cum una dintre draperii căzu pe podea într-un nor de praf.

– Părei să vrei să vorbim când ai venit, spuse Sarah.

– A, da. Megs își aminti chestiunea care o trimisese în căutarea cumnatei sale. Nu ai spus tu aseară la cină că aveam o mulțime de invitații?

– Păi, multe dintre ele erau ale lui Godric, spuse Sarah. Nu o să îți vină să crezi, dar am găsit un teanc pe biroul lui, multe datând de acum un an și chiar mai vechi. Chiar ar trebui să îi angajez o secretară fratelui meu.

– Fără îndoială.

– Dar, da, unele erau pentru noi și mătușa ta, continuă Sarah, și suntem aici de doar două zile! Nu sunt obișnuită cu modul rapid în care circulă veștile în Londra.

– Mmm. Era și vreuna de la contele de Kershaw?

Sprâncene lui Sarah se uniră în timp ce se gândea, scuturând de praf șorțul pe care și-l pusese peste rochie.

– Cred că da, dar era una dintre invitațiile adresate lui Godric. Era pentru un bal pe care contele și contesa îl organizează în seara asta.

– Perfect!

Megs radia de bucurie. Kershaw fusese un prieten de-al lui Roger și auzise că în lunile care urmaseră morții lui Roger, contele pornise în căutarea Fantomei din St. Giles. Avea să meargă la bal astă-seară și să îi pună contelui întrebări despre Fantomă.

– Putem să luăm o trăsură, cred, spuse ea. Mai bine mă duc să văd dacă mătușa Elvina ar vrea să ne însoțească. Îi plac balurile, știi bine, și chiar dacă Domnia Sa mai are puțin și fată, cred...

– Dar...

Sarah rămase cu gura căscată.

– Ce naiba faceți?

Amândouă tresăriră și se întoarseră spre locul de unde venea vocea amenințătoare. Godric stătea în prag, cu chipul încordat – atât de încordat, încât îi luă câteva clipe lui Megs să își dea seama că era alb de furie.

– Nu v-am dat permisiunea să intrați în camera asta.

„O, Doamne!”

Una din cele două Mary chițăi și scăpă draperia din mână. Sarah își dresе glasul.

– Fetelor, vă rog, duceți draperiile jos, la doamna Crumb. Ea știe cum ar trebui spălate.

Godric le făcu loc fetelor să treacă, dar privirea lui nu părăsi nici o clipă chipul lui Megs.

– Nu ar trebui să fii în camera asta. Nu te vreau în camera asta.

Ea simți cum se înroșește și ridică bărbia, privindu-l în ochii arzători.

– Godric...

El veni lângă ea, folosindu-se de statura sa impunătoare ca să o intimideze.

– Poate că mă crezi o marionetă, doamnă, care face tot ce vrei tu, dar te asigur că nu sunt. Am fost răbdător până acum, dar ai mers prea departe.

Megs făcu ochii mari, iar pulsul i se accelerează și inima începu să îi bubuie în gât. Deschise gura fără să aibă habar ce ar putea să spună.

Dar Sarah vorbi înaintea ei, cu vocea tremurândă:

— Îmi pare rău. Este numai vina mea... Megs de-abia a ajuns aici. Noi doar făceam curat în toate camerele. Nu am mutat nimic, deși nu îmi pot da seama pentru ce este folosită camera asta.

— A fost a Clarei, spuse el sec. Și nu vreau să îți vâri nasul prin ea.

— Godric, eu...

Dar el deja se întoarse să plece. Megs privi grimasa de pe chipul lui Sarah și alergă după soțul ei.

Godric mergea grăbit pe coridor, fără să își dea seama de durerea pe care i-o pricinuisese surorii sale.

— Godric!

El nici măcar nu încetini.

Megs se așează înaintea lui, obligându-l să se oprească lângă scări și să o privească, iar Megs văzu...

Dumnezeule! Văzu durere vie pe chipul lui. Megs trase aer în piept, cutremurându-se.

— Sarah nu a știut.

Godric își încleștă maxilarul și își luă privirea de la ea.

— Îmi pare rău, șopti Megs și se întinse să atingă manșeta hainei lui.

Se aștepta ca Godric să o respingă. În schimb, el doar îi privi degetele atingându-l.

— Sarah ar fi trebuit să întrebe mai întâi.

— Desigur. Cu toții ar fi trebuit să îți cerem permisiunea înainte să începem o asemenea transformare a casei tale. Dar, Godric — Megs veni mai aproape, corsetul ei aproape atingând lâna aspră a hainei lui. Își înclină capul, încercând să îl privească în ochi. Nu ai fi fost de acord dacă te-am fi întrebat, nu-i așa?

Godric rămase tăcut.

— Ești așa de independent. Megs chicoti ușor. Este descurajator, pentru că noi, restul, nu suntem. Surorile și mama ta nu sunt...

— Mama *vitregă*.

Privirea lui coborî spre a ei, încă de neînduplecat, dar măcar o asculta.

— Mama *vitregă*, făcu Megs compromisul. Dar o cunosc pe doamna St. John și ține foarte mult la tine. La fel ca întreaga

familie. De-abia primesc vești de la tine. Scrisorile tale sunt puține și înnebunitor de rezervate. Sunt îngrijorați pentru tine.

Iritat, Godric făcu o grimasă.

– Nu au motive.

– Nu?

El o privea, iar Megs înțelese că el învățase să își controleze trăsăturile ca să obțină acea mască sobră pe care o purta de obicei.

– Știi că au, șopti ea. Știi că aceia care te iubesc au motive reale de îngrijorare.

– Margaret.

Megs își îndreptă umerii.

– Așa că ar trebui să te întorci acolo și să îi ceri scuze surorii tale.

Godric îi aruncă o privire exasperată și sceptică.

– Nu știa că era camera Clarei și chiar dacă ar fi știut – Megs aruncă neputincioasă mâinile în aer. Ce vrei să faci? Să o ții așa cum este? Ca un altar al *morții* ei?

Brusc, Godric era prea aproape de ea, cu capul aplecat spre fața ei, iar Megs simți cum și ea se încordează.

– Tu, spuse el încet, buzele lui fiind atât de aproape de ale ei încât aproape le atingeau, trebuie să înveți când să te oprești, să nu sari calul.

Megs înghiți în sec.

– Oare?

Pentru o clipă, Megs nu putu să respire. Godric era prea aproape, iar corpul lui se încordă, ca pentru a face... ceva, iar tensiunea lui părea să i se transmită și ei, întrucât își simți corpul încordat precum coarda unei viori.

Godric bombăni ceva în barbă și păși înapoi.

– Îmi voi cere scuze mai târziu.

Apoi se întoarse și porni în josul scărilor. Megs trase aer în piept și porni din nou spre camera Clarei. Intră și merse să o îmbrățișeze pe Sarah.

– Bărbații pot fi atât de insensibili.

– Nu. Sarah își acoperi nasul roșu cu o batistă din dantelă. Godric a avut dreptate, ar fi trebuit să îl întreb înainte să intru aici și să fac curățenie.

Megs făcu un pas în spate.

– Dar nu știai că a fost camera Clarei.

– Aveam o bănuială. Sarah își împături batista și gesticulă spre patul masiv din mijlocul încăperii. De ce altfel ar fi patul ăsta aici? Cine altcineva ar fi putut locui aici?

– Atunci de ce...?

– Pentru că nu poate să țină camera asta ca pe un altar macabru în amintirea Clarei.

– Asta i-am spus și eu.

Sarah făcu ochii mari.

– Și el ce a spus?

Megs strâmbă din nas.

– Păi, nu a fost prea încântat.

– O, Megs, începu Sarah să plângă, îmi pare atât de rău că te-am băgat în asta, dar... vino aici.

Fugi lângă una dintre ferestrele acum golașe. Megs o urmă supusă.

– Ce este?

– Privește.

Sarah arătă spre barele din fier care erau fixate dincolo de fereastră. Barele din fier erau menite să îi țină în siguranță pe ocupanții camerei.

– Odată, aici a fost camera copiilor. Și... știu că tu nu ai genul acela de căsnicie cu fratele meu, dar am sperat că, odată cu această călătorie la Londra, poate... Sarah înghiți în sec și își împreună mâinile, șoptind: Suntem atât de îngrijorați pentru el.

Megs încuviință din cap.

– Știu. Ca să fiu sinceră, și eu speram să devin mai apropiată de Godric. Roși, dar continuă. Doar că... nu știu cum să fac asta. Am încercat, dar este încăpățânat. A iubit-o foarte mult pe Clara.

– Știu, spuse Sarah. Dar Clara este moartă, iar *tu* ești aici acum. Nu renunța la el, Megs, te rog.

Megs încuviință, dar chiar în timp ce îi zâmbea lui Sarah, se întreba: Cum avea să ajute un bărbat care renunțase la el însuși?

Capitolul 5

Se întâmplă rar ca un muritor să îl poată vedea pe Helechin, întrucât este o ființă a nopții și a morții, și este, de obicei, invizibil tuturor. Dar iubita tânărului era diferită. Numele ei era Faith, credință, și se născuse cu un al doilea văz. Ea știa cine era Helechinul – și, mai mult de-atât, știa încotro se îndrepta.

– Iubitul meu nu a rănit în viața lui nici om, nici animal, strigă ea. Nu poți să îi iei sufletul în iad, să ardă pentru eternitate...

din *Legenda Helechinului*

– Unde merge?

Godric rămase încremenit în toiul actului de a-și scoate lavaliera și îi aruncă o privire lui Moulder.

– La un bal, repetă Moulder. Toate merg. Ar fi trebuit să vedeți servitoarele alergând în sus și-n jos pe scara de serviciu. Se pare că durează ceva timp să pregătești o doamnă pentru un bal.

De ce nu îi spusese Megs că avea de gând să iasă în seara aceea? Desigur, își dădu el seama, ultima dată când vorbiseră, se certaseră, iar el se cam ținuse departe de casă de atunci. Se întorsese doar ca să se schimbe, ca să plece din nou în St. Giles. Ceea ce făcea acum. Ce făcea soția lui seara nu era problema lui.

– Balul cui? întrebă Godric.

– Al lui Lord Kershaw, răspunse prompt Moulder. Se spune că va fi unul dintre cele mai mari baluri ale sezonului, de când cu căsătoria cu acea moștenitoare străină.

Godric își privi pentru o clipă servitorul. De când devenise Moulder un iubitor al bârfelor? Probabil că ascultase toată ziua pe la uși. Godric scutură din cap. „Kershaw.“ Acela era unul dintre numele pe care i le menționase Winter Makepeace. Poate că investigația lui în legătură cu răpitorii avea să decurgă mai bine la bal. Ignoră dinadins acea părțică a minții sale care îi șoptea că asta însemna să își petreacă seara alături de frumoasa lui soție.

— Scoate-mi costumul bun și apoi asigură-te că trăsura mă așteaptă.

— Înțelept din partea dumneavoastră, dacă îmi permiteți să spun așa, zise Moulder, făcând întocmai cum i se ceruse.

Godric scoase o cămașă albă, curată.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu aveți de unde să știți cu cine s-ar putea întâlni acolo, nu-i așa?

Godric își incheia nasturii, dar se opri.

— Despre ce vorbești? întrebă el foarte încet.

Moulder făcu ochii mari, trecându-i destul de târziu prin cap că era posibil să fi întrecut măsura.

— A... nimic, absolut nimic. Merg să mă asigur că trăsura vă așteaptă, bine?

— Așa să faci, îi ordonă Godric.

Moulder se grăbi să iasă din încăpere. Godric mormăi ceva și își îmbracă restul costumului, în tot acest timp fiind conștient că nu era deloc rațional. Îi spusese lui Margaret că nu se putea culca cu ea. Nu ar fi trebuit să îi pese dacă ea alegea să își caute un amant. Blestemă și ieși grăbit pe ușă. Dar problema era că îi păsa, și nu doar de posibilitatea umilinței ca Margaret să poarte copilul altui bărbat. Una era ca ea să fie însărcinată cu un alt bărbat când el de-abia o cunoștea. Acum că petrecuse mai mult de un an citindu-i scrisorile, stătuse la aceeași masă cu ea la cină, simțise atingerea dulce și disperată a buzelor ei...

Se opri pe palier. „La naiba!“ Nu voia ca Margaret să primească alt bărbat în patul ei, și cu asta basta! Iar revelația nu îi îmbunătățește starea de spirit. Trase adânc aer în piept și coborî restul scărilor mai încet. Nu trebuia să uite care era scopul participării la acest

bal. Trebuia să afle dacă Lord Kershaw știa ceva despre ce făcuse prietenul său, Seymour, în St. Giles, cu hoții de fete. Aceasta era strict o chestiune care interesa Fantoma.

Afară, doamnele deja se așezaseră în trăsură, dar măcar Moulder le împiedicase să plece fără el. Godric deschise ușa și urcă, conștient de faptul că ocupanții îi aruncau priviri curioase. Margaret, desigur, fu cea care vorbi prima, ochii ei licărind în lumina palidă din trăsură.

— Nu știam că balurile se află printre interesele tale, altfel te-aș fi invitat.

Godric își modifică expresia, sperând că afișa una plăcută.

— Așa cum e firesc, te voi însoți la serate.

— Firește, spuse Sarah pe un ton sec. Glasul i se mai înmuie, adăugând: Mă bucur că te-ai hotărât să ne însoțești.

Oare chiar era atât de neatent? Un fior de vină îi străpunse pieptul. La urma urmei, Sarah era sora lui. Cu tatăl lor mort, el ar fi trebuit să fie capul familiei, să își îndrume și să își ajute mama vitregă și surorile.

— Îmi pare rău, spuse el, iar după privirea soției și a surorii sale, le surprinsese pe amândouă. Mătușa Elvina de-abia mormăi ceva, dar el o ignoră pe cotoroanță. Nu ar fi trebuit să țip la tine în după-amiaza asta.

— Nu, spuse Sarah, scuturând din cap. Eu sunt cea care trebuie să își ceară scuze. Nu ar fi trebuit să mă ating de lucrurile din camera Clarei.

— Fă ce crezi de cuviință cu ele, spuse el. Presupun că este timpul pentru asta.

— Ești sigur?

Sarah îi căută privirea. Godric încercă să zâmbească și nu i se păru atât de greu să o facă.

— Da.

Godric fu tăcut pentru restul drumului, lăsându-le pe doamne să pâlăvrăgească. De două ori i se păru că o vede pe Margaret analizându-l curioasă în lumina slabă din trăsură, iar Godric își dori să poată găsi o cale de a-i îndeplini visele fără să o trădeze pe Clara.

Kershaw locuia într-o casă veche din oraș, care părea să fi fost recent renovată. Godric își aminti bârfele lui Moulder în timp ce le însoți pe doamne înăuntru și se întrebă dacă zestrea soției lui Kershaw plătise pentru noua fațadă a casei.

Ușile casei se deschideau către un antreu primitiv, iar Godric se întoarse politicos pentru a-i lua haina mătușii Elvina, întinzând-o apoi unuia dintre servitori, și se răsuci la timp ca să o vadă pe Margaret etalându-și rochia.

Pentru o clipă, rămase încremenit în mijlocul holului aglomerat. Soția lui purta o rochie roz-somon, care se potrivea perfect cu buclele ei negre. Părul îi fusese aranjat într-un stil mai complicat decât de obicei, iar bijuteriile din el străluceau în lumina candelabrelor care atârnavă din tavan. Decolteul rotund și generos al rochiei îi etala pieptul, iar când Margaret se întoarse râzând la ceva ce spusese sora lui, Godric fu de părere că arăta precum o zeiță a bucuriei.

Cât de ironic i se părea acum faptul că era măritată cu el. Godric îi oferi brațul său.

– Arăți minunat.

Megs flutură surprinsă din gene, luându-i brațul.

– Mulțumesc.

Godric își aminti că nu era singură și le complimentă și pe Sarah și pe mătușa Elvina, care ridică din sprâncene, dând primul semn că avea simțul umorului, în opinia lui Godric, apoi bătrâna îl luă de celălalt braț. Balul era o vânzoleală de trupuri care se mișcau încet.

– Dumnezeule, exclamă mătușa Elvina. Nu am mai fost la un asemenea bal de când eram mică.

– Iat-o pe prietena ta, Lady Penelope, Megs, spuse Sarah.

– O, da, spuse absentă Megs. Mă întreb unde ar putea fi Lord Kershaw.

Godric își miji ochii, aruncându-i o privire curioasă soției sale. Dar apoi Sarah le îndrumă grăbită pe Megs și pe mătușa Elvina spre Lady Penelope. Godric privi în direcția aceea. Lady Penelope era considerată o frumusețe, dar, pentru Godric, trăsăturile

ei, oricât de frumoase ar fi fost, erau anulate de personalitatea absurdă a doamnei.

– Merg să caut ceva de băut, le spuse doamnelor, care deja se îndepărtau, cu spatele la el.

Margaret privi înapoi, aruncându-i un zâmbet, apoi se amestecă în mulțime. Cât de stupid din partea lui să simtă un fior brusc. Godric alungă sentimentul de pierdere și își croi drum spre salonul cu aperitive și băuturi. Înaintă cu greu prin mulțime, dar nu îl deranja. Era cu ochii în patru după Lord Kershaw. Îl mai întâlnise înainte și își amintea că era un individ amabil și energic. Nu prea se potrivea cu descrierea unui om care conducea un atelier de sclavi în St. Giles, dar nici Seymour nu păruse atât de ticălos. Un sfert de oră mai târziu, Godric ajunsese înaintea unui bol enorm cu puncte și se întreba cum ar putea să ducă trei pahare.

– St. John, tună o voce și cineva îl apucă de braț.

Godric se întoarce și privi direct în ochii deschiși la culoare ai bunului său prieten, Lazarus Huntington, baronul Caire. Își înclină ușor capul.

– Caire.

– Nu credeam că te voi vedea aici, spuse Caire, făcându-i semn unui servitor că dorea un pahar cu puncte.

– Pot spune același lucru despre tine.

Caire ridică sarcastic din sprâncene.

– Este straniu cum căsnicia poate schimba chiar și cele mai negre reputații în ochii societății.

– Fără îndoială, răspunse sec Godric. Poftim. Ține-mi asta.

Caire privi uimit la paharul de puncte, dar îl acceptă destul de docil.

– Să înțeleg că ai venit cu soția ta?

– Și cu sora mea și cu mătușa soției mele, mormăi Godric, jonglând cu paharele.

– Cum s-ar spune la pocher, full, remarcă târăgănat Caire.

Godric îi aruncă o privire, ridicând din sprâncene. Expresia de obicei plictisită a lui Caire se domolise puțin.

– Mă bucur.

Godric își mută privirea.

— Da, bine...

— Vino, spuse celălalt bărbat. Trebuie să mă prezinți cum se cuvine soției tale. Temperance m-a înnebunit cu vestea sosirii ei la Sindicatul Doamnelor.

Godric încuviință din cap și se întoarse spre mulțime, croindu-și drum fără să îi mai spună vreun cuvânt lui Caire, dar îl simți pe bărbat urmându-l. Ajunseră la jumătatea holului, când Caire mormăi în spatele său:

— O văd pe Temperance cu un cârd de doamne. Aceea de acolo este soția ta?

Iar Godric ridică privirea și o zări pe Margaret râzând, destul de aproape de chipul lui Adam Rutledge, viconte d'Arque — unul dintre cei mai faimoși crai ai Londrei.

Viconte d'Arque era destul de chipeș, își spunea Megs, iar el o știa, de asemenea. Ochii lui cenușiu-deschis păreau să sclipească, parcă spunând: „Nu sunt cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată? Hai, admiră-mă!”

Iar Megs o făcu — de la pomeții fini la gura atrăgătoare —, deși nu acela era adevăratul motiv pentru care stătea așa de aproape de el și râdea la glumele lui versate. Nu, Lord d'Arque fusese un bun prieten de-al lui Roger. Pe când Roger trăia, Megs fusese întotdeauna puțin intimidată de viconte și de frumusețea lui extravagantă. De asemenea, era considerat un libertin periculos de către societatea engleză, iar pentru ea, ca doamnă nemăritată, fusese în interesul reputației ei să stea departe de el.

Acum când era o femeie căsătorită, lucrurile se schimbau însă radical. Căsătoria avea câteva avantaje, se gândi Megs destul de tristă. Putea flirta discret — când tot ce își dorea să facă era să continue discuția cu Godric. Ca și cum acel gând l-ar fi chemat pe soțul ei, Godric apărură deodată în mulțime, croindu-și drum spre ele, cu o expresie destul de sumbră. Megs ridică bărbia și se întoarse în mod intenționat spre Lord d'Arque.

— A trecut o veșnicie de când nu v-am mai văzut!

— Orice perioadă de timp petrecută departe de o asemenea doamnă încântătoare este o eternitate, spuse galant Lord d'Arque, fluturându-și genele și apoi privind-o în ochi.

Se uitase în corsajul ei? Bărbatul chiar era delicios de groaznic. Megs zâmbi.

— Cred că avem un prieten comun... sau aveam unul.

Zâmbetul cinic nu dispăru de pe chipul lordului, dar ochii lui părură să devină precauți.

— Adevărat?

— Da. Megs și Roger își păstrasera aventura amoroasă secretă. Pe atunci, această decizie părea să ofere un strop de magie poveștii. Erau pe punctul de a-și anunța logodna când Roger... Megs trase adânc aer în piept, neputând să susțină zâmbetul. Roger Fraser-Burnsby, spuse ea.

Lordul își miji frumoșii ochi cenușii.

— Punci, murmură Godric, făcând-o să tresară într-un mod deloc grațios.

— O.

Megs clipi, întorcându-se și văzându-l pe soțul ei calm și liniștit cu pumnale în loc de ochi — iar pumnalele erau îndreptate spre Lord d'Arque. Dacă privirile ar fi putut ucide, bărbatul s-ar fi zvârcolit într-o baltă de sânge pe podeaua din marmură roz a contelui.

„Ei bine, asta este interesant.“ Megs chiar ar fi trebuit să aibă remușcări. Bietul, dragul d'Arque nu făcuse nimic altceva decât să fie craiul care era de când se născuse. Nu era vina lui că ea flirtase în mod scandalos cu el, trezindu-i instinctele de seducător. Dar era ceva teribil de satisfăcător în faptul că soțul ei îl înjunghia mental pe celălalt bărbat pentru că vorbea cu ea.

Megs îi zâmbi lui Godric și acceptă paharul de punci. Godric își miji ochii, privind-o, apoi se concentrează asupra vicontelui.

— D'Arque.

Buzele vicontelui zvâcniră, deși cu greu acela putea fi numit un zâmbet.

— St. John. Tocmai... vorbeam cu superba ta soție. Trebuie să recunosc că ești mult mai curajos decât mine.

– Adevărat? De ce?

Lord d'Arque ridică din sprâncene într-un mod inocent.

– A, pentru că eu nu aş putea niciodată să exilez o doamnă atât de minunată departe, la țară. Aş vrea să o am lângă mine – ziua și, mai ales, noaptea.

Își exersase replicile absurde în fața unei oglinzi? Era de-a dreptul urât – atât ceea ce implicau cuvintele lordului, cât și faptul că Megs se bucura de reacția lui Godric. Dar Megs ar fi trebuit să pună capăt situației. Chiar ar fi trebuit.

Deschise gura.

Dar soțul ei deja vorbea.

– Sunt surprins, domnule. M-aș fi gândit că nu ar fi loc lângă dumneavoastră în orice moment al zilei – dar *mai ales* al nopții.

Un râs înfundat se auzi de lângă Megs. Ea se întoarse și văzu un gentleman cu o apariție extraordinară, cu părul argintiu prins la spate cu o fundă neagră.

El îi surprinse privirea și făcu o reverență, chiar în timp ce Lord d'Arque răspunse replicii soțului ei.

– Lady Margaret. Sper că nu este o îndrăzneală din partea mea că mă prezint. Eu sunt Caire.

Desigur, Lord Caire. Odată fusese aproape la fel de faimos ca și Lord d'Arque. Megs făcu o plecăciune.

– Este o onoare, Lord Caire. Soția dumitale este una dintre foarte bunele mele prietene.

– Hm. Un zâmbet încă juca pe buzele lui Lord Caire când Godric făcu un comentariu despre sifilis la adresa lui d'Arque. Mie și lui Temperance ne pare rău că nu am participat la nunta voastră, dar am înțeles că a fost un eveniment restrâns, în familie. Eu și St. John ne cunoaștem de ani buni.

– Adevărat? Megs aruncă o privire îngrijorată către Godric și viconte.

Cel puțin nu se luaseră încă la bătaie. Deși dacă o făceau, și din cauza ei, cu siguranță asta ar fi făcut balul mult mai interesant. O, era răutăcioasă!

– Probabil crezi că flirtam.

— Deloc, spuse blând Lord Caire. De fapt, nu l-am mai văzut atât de însuflețit pe St. John de ani buni. Ochii lordului erau puțin triști, dar apoi o zări privindu-l și zâmbi. Puțină furie este bună pentru un bărbat din când în când. Sper că ai de gând să rămâi în Londra.

Megs își mușcă buza, pentru că nu plănuise să stea după ce avea să rămână însărcinată. Adevărul era că iubea Laurelwood. Viața la țară i se potrivea, iar moșia era un loc perfect pentru a-și crește copilul. Se părea că Lord Caire îi citise bine expresia feței.

— Înțeleg. Păcat, dar îți sunt recunoscător pentru timpul pe care îl poți petrece cu prietenul meu.

— Aș petrece mai mult timp cu el dacă nu ar fi o fantomă între noi, spuse Megs, încercând să nu pară ranchiunoasă.

Godric era cel care voia ca ea să plece.

— Ah. Lord Caire încuviință din cap. Clara.

Megs tresări.

— Nu vreau să par geloasă. Știu că au trăit o poveste frumoasă de dragoste și că au fost fericiți împreună.

— S-au iubit foarte mult, fu de acord Lord Caire, părând gânditor, dar oricine ți-a spus că au fost fericiți, mă tem că a mințit.

Megs clipi, apropiindu-se ușor de lord.

— Ce vrei să spui?

— Ea s-a îmbolnăvit foarte repede după ce s-au căsătorit. Într-un an sau cam așa ceva, și după ce au adus toți doctorii posibili, atât de aici, cât și de pe continent, Godric și-a dat seama că nu putea face nimic. Fără să își întoarcă deloc capul, Lord Caire aruncă o privire spre locul unde Temperance vorbea cu Sarah. Nu îmi pot închipui ce ar însemna pentru un bărbat să o privească pe femeia iubită murind încet și în chinuri.

Megs trase adânc aer în piept pentru că, deși Lord Caire afișa o mască plictisită în mare parte a timpului, ea știa dintr-odată adevărul: își iubea enorm de mult soția, fără rezerve. Avusese și ea parte de asta cândva – sau cel puțin de începutul unei asemenea povești. Îl cunoștea pe Roger de doar trei luni și, deși flacăra pasiunii lor arsese fierbinte, Megs își dădu seama acum că fusese

de-abia începutul. Ea își dorea, de fapt, o dragoste frumoasă și împlinită de-a lungul anilor.

Ceea ce nu avusese niciodată.

Își mușcă buza. Nu avusese parte de asta cu Roger, și nu o va avea nici cu Godric. Poate că el schimba replici tăioase cu Lord d'Arque, dar era o chestiune de mândrie, nu de grijă pentru ea.

Gândul o făcu să se încrunte.

– Îmi pare rău, spuse Lord Caire. Nu a fost intenția mea să îți pricinuiesc durere.

– Nu, nu este nimic. Megs încercă să zâmbească, dar eșuă. Doar mi-aș dori... începu ea.

Caire așteptă, iar când ea nu *putu* să își continue gândul, lordul încuviință din cap.

– Doar pentru că a iubit-o pe Clara nu înseamnă că nu te poate iubi, de asemenea. Curaj, milady. Godric poartă o mască dură, dar te asigur că bărbatul de dincolo de ea merită osteneala. Și cred că dacă există o femeie care îl poate scoate la iveală, aceea ești dumneata, o simt.

Megs privi spre Godric, care în acel moment ridică privirea și ochii li se întâlniră. Ai lui erau negri, furioși și triști, iar ea își dori cu disperare să poată crede în cuvintele lui Lord Caire.

Artemis Greaves privi neliniștită cum Lord d'Arque zâmbi și îi spuse ceva de-a dreptul cumplit domnului St. John. Soțul lui Lady Margaret îi lăsase întotdeauna impresia unui gentleman cumpătat – și foarte trist, dar chiar și cel mai cumpătat bărbat putea fi provocat la...

– Un duel! șuieră încântată și mult prea tare Lady Penelope. O, sper ca povestea asta să se încheie cu un duel.

Artemis o privea îngrozită pe verișoara ei. Penelope îi era foarte dragă în mare parte a timpului – bine, *uneori*, oricum –, dar câteodată era de-a dreptul neroadă.

– Credeam că îl placi pe viconte d'Arque, spuse ea cu o exasperare tăcută.

Penelope își întoarse capul într-o mișcare pe care o exersase probabil în oglindă, pentru că pieptenii încrustați cu bijuterii

din părul ei captară lumina. Avea trei, iar fiecare dintre ei avea un mic rubin și câteva perle care licăreau de fiecare dată când Penelope se mișca. Probabil costau mai mult decât întreaga garderobă a lui Artemis, dar complimentau perfect buclele negre ale verișoarei ei.

— Îl plac pe Lord d'Arque, spuse Penelope, dar el nu este duce, nu-i așa?

Artemis clipi, incapabilă să urmărească șirul gândurilor verișoarei sale, ceea ce era o problemă constantă.

— Ce contează...?

O siluetă înaltă străbătu mulțimea asemenea unui pumnal care străpunge un măr. Avea o expresie ușor iritată și, deși purta un costum albastru-închis și o vestă neagră, nimeni nu putea confunda autoritatea posturii sale. Își croi drum spre d'Arque, și în același timp Lord Caire făcu un pas în față și îi șopti ceva la ureche lui St. John.

— Un duce ca *acela*, spuse Penelope atât de încântată, încât vocea îi sună răgușit, iar Artemis o privi îngrijorată.

— Ești răcită?

— Nu, prostuțo, spuse Penelope ușor enervată. Își îndreptă umerii și își îmblânzi expresia. Penelope era obsedată de ridurile care îi puteau apărea pe chip. M-am hotărât că a sosit vremea să mă mărit și, în mod firesc, ar trebui să mă mărit cu un duce. Cu *acela*, mai exact.

Pentru că, desigur, gentlemanul a cărui prezență îl făcu pe Lord d'Arque să se întunece la față era Maximus Batten, ducele de Wakefield.

Artemis clipi nedumerită. Penelope era fiica unui conte – a unui conte fabulos de bogat. Și, deși era în firea lucrurilor ca ducii să se însoare cu moștenitoare putred de bogate, oare ducele de Wakefield chiar ar fi vrut o soție care era atât de absurdă, încât insista să își pună perle în ciocolata caldă pe care o bea dimineața? Penelope pretindea că praful de perle conferea strălucire tenului ei. Artemis era de părere că doar strica ciocolata – pe lângă faptul că era o risipă de *perle*.

Artemis știa că părerea ei conta foarte puțin. Dacă Penelope își pusese în cap să se mărite cu un duce, fără îndoială avea să devină ducesă până la anul pe vremea asta. Dar *Wakefield*? Artemis privi spre el, studiindu-i chipul alungit pe care se citea nerăbdarea. Ea înalt, dar nu foarte, avea umerii lați, dar sfrijțiți, și tocmai asprimea expresiei sale te împiedica să îl consideri chipeș. Dacă i s-ar fi cerut să folosească un singur cuvânt prin care să îl descrie pe ducele de Wakefield, acela ar fi fost „rece“.

Artemis se cutremură. Din câte observase ea, la nenumăratele baluri la care participase din umbre nevăzute, bărbatul nu părea să aibă simțul umorului – sau al compasiunii. Și trebuia să le ai pe amândouă ca să poți trăi cu Penelope.

– Mai sunt și alți duci buni de însurătoare, îi aminti Artemis verișoarei sale. Ducele de Scarborough, de exemplu. Este vădov de un an și are numai fice. Fără îndoială, va vrea să se recăsătorească.

Penelope pufni fără să își ia ochii de la Wakefield.

– Probabil că are în jur de șaizeci de ani.

– Adevărat, dar am auzit că este un om foarte blând, spuse Artemis. Oftă și făcu o altă încercare. Dar ducele de Montgomery?

Penelope se întoarse spre ea și o privi îngrozită.

– Omul ăla își petrece tot timpul la țară sau în străinătate. L-ai văzut vreodată?

Artemis strâmbă din nas.

– Păi, nu...

– Și nu ești singura. Penelope se întoarse iar spre Wakefield cu un licăr meditativ în privire. Nimeni nu l-a mai văzut pe Montgomery de secole. Din câte știm, ar putea fi un cocoșat sau să aibă buză de iepure, sau mai rău – Penelope se cutremură –, poate este *nebun*. Nu aș vrea să intru într-o familie de nebuni.

Artemis trase adânc aer în piept și coborî privirea în podea. „Nu, nimeni nu ar vrea să se căsătorească și să intre într-o familie de nebuni.“ Încercă să alunge durerea din ultimii ani, dar în momente ca acesta, când era prinsă cu garda jos, îi era pur și simplu imposibil. Din fericire, Penelope nu păru să observe.

– Și dacă și-a cheltuit toți banii hoinărind pe continent?

– Ești moștenitoare.

– Da, și vreau să îmi cheltui banii pe mine, nu să repar vreun castel dărăpănat.

Artemis se încruntă.

– Presupun că asta îl exclude pe ducele de Dyemore.

– Da, îl exclude. Dyemore avea cel puțin trei castele care aveau nevoie urgentă de reparații. Penelope încuviință satisfăcută. Nu, există un singur duce pentru mine.

Artemis se întoarse și văzu că Wakefield se retrăgea. Cumva, îl convinsese – sau, mai degrabă, îl amenințase – pe Lord d'Arque să se retragă împreună cu el. Poate că ducele era un bărbat rece și mândru, dar Artemis tot simțea un dram de milă pentru el. Lady Penelope Chadwicke obținea întotdeauna ceea ce își dorea.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai sta departe de vicontele d'Arque, spuse Godric, conducându-și soția pe ringul de dans.

Tresări la auzul propriei voci încordate, dar în această chestiune nu părea să vadă o altă logică. Ea era soția lui, la urma urmei. Megs își aplecă ușor capul, părând mai mult curioasă, decât furioasă.

– Este un ordin?

Godric se simți ca un neghiob.

– Nu, desigur că nu.

Muzica începu, iar dansul îi despărți înainte ca el să își poată termina explicația. Godric trase aer în piept, executând pașii de dans, încercând să stingă furia care îl copleșise la vederea lui Margaret alături de Lord d'Arque.

Când dansul îi aduse din nou împreună, Godric șopti, pentru ca dansatorii din jur să nu îl poată auzi:

– Știu că este greu pentru tine... vrei un copil, dar nu asta este soluția.

– Ce vrei să spui? întrebă ea precaută – prea precaută.

Totuși, Godric nu putu să facă altceva, decât să îi răspundă sincer:

– Cu d'Arque pe post de amant.

Pentru o secundă, durerea licări în ochii ei, apoi Megs își suprimă emoțiile, iar Godric își dădu seama că tocmai își săpase groapa.

— Crezi că sunt o târfă, spuse ea.

O groapă foarte adâncă.

— Nu, desigur...

Dar Megs se învârti, purtată de pașii dansului. De data asta, Godric o privi nerăbdător pe soția despre care știa atât de puține. Dacă Clara ar fi considerat vreodată că ar fi fost atât de grav insultată, ar fi plâns. Sau poate ar fi părăsit încăperea. Godric chiar nu știa, pentru că, în primul rând, nu ar fi ajuns la o asemenea discuție cu Clara. Ideea în sine era absurdă.

În schimb, Margaret își ținea fruntea sus, iar obrajii îi deveniseră rozalii. Arăta precum o zeiță furioasă. O zeiță care, dacă ar fi fost singuri, l-ar fi atacat – gând care îl stârni în mod inexplicabil. Când dansul îi reuni, deschiseră amândoi gura în același timp.

— Nu asta am vrut să spun, începu el.

— Mă condamni fără proces, spuse ea, întrerupându-l, și pe baza unor dovezi absolut neconcludente.

— Flirtai, doamnă.

— Și dacă flirtam? întrebă ea, făcând ochii mari într-un mod dramatic. Dacă fiecare femeie care flirtează într-o sală de bal ar fi socotită târfă, atunci toate ar fi numite astfel, cu excepția călugărițelor și a bebelușilor. Chiar crezi că intenționez să încep o aventură cu viconte?

Godric ezită o fracțiune de secundă prea mult. Sprâncenele ei frumoase se uniră.

— Mă scoți din sărite!

— Eu? *Eu* te scot din sărite? Te asigur, doamnă, că *tu* ești cea care mă înnebunește. Niciodată în viața mea nu am făcut o scenă în public...

— Iar acum ești la a doua, îl întrerupse ea brusc.

O replică destul de copilărească, dar și foarte enervantă, întrucât reuși să o exprime chiar când fură obligați să se despartă. Ceea ce însemna că ea avu ultimul cuvânt.

Godric nici măcar nu se deranjă să își ascundă încruntarea, urmându-i gânditor mișcările. O matroană puțin cam durdulie îl privi și se împiedică, lovindu-se de un cuplu. Încruntarea lui se adânci.

— Ți-am dat vreodată motiv să te îndoiești de fidelitatea mea? întrebă Megs de îndată ce dansul îi apropie din nou.

— Nu, dar...

— Și totuși mă acuza de cel mai rău lucru de care un bărbat poate acuza o femeie.

— Margaret, spuse el neputincios, căci toată elocvența lui se evaporase.

Megs trase aer în piept în timp ce el se mișcă în jurul ei.

— Oricum, de ce îți pasă? Ți-ai exprimat destul de clar dezinteresul. De ce faci pe câinele grădinarului? *De ce* te-ai căsătorit cu mine, în primul rând?

Godric își luă ochii de la ea, observându-i pe toți cei care încercau să le asculte conversația, fără să reușească.

— Fratele tău m-a rugat...

— Griffin de-abia te cunoștea.

Godric își fixă din nou privirea asupra ei și citi hotărârea de pe chipul său.

— Nu este locul potrivit...

— De ce?

— Nu am avut de ales! strigă el într-un sfârșit și regretă imediat cuvintele.

O, Dumnezeuule, Megs părea atât de rănită.

— Margaret, începu el, dar ea deja nu îl mai auzea, iar el nu știa dacă să se bucure sau nu. Nu ar fi trebuit să îi pese. Dacă ea se culca cu un alt bărbat, sau nu, nu ar fi trebuit să fie problema lui. Fusesse de acord și înainte să îi accepte copilul unui alt bărbat... dar acum pur și simplu nu putea.

Gândul îl luă prin surprindere. Totul se schimbase, se părea, în doar câteva zile. De fapt, totul se schimbase de când își întâlnise soția în St. Giles.

La naiba! Ce îi făcea Margaret?

Nu se putea gândi acum la asta. Erau pe ringul de dans, înconjurați de elita londoneză. Trebuia să recapete controlul asupra soției lui și să mențină o atmosferă de normalitate.

Când, în sfârșit, se apropiară din nou, Godric era pregătit, vorbind încet și calm:

– În ciuda comportamentului tău de mai devreme și chiar de acum, Margaret, te-am respectat neîncetat. Mai degrabă, voiam să mă asigur că firea ta pasională nu te conduce pe căi greșite.

Margaret se aplecă spre el și spuse:

– Poate că sunt pasională, dar cel puțin nu mă port de parcă aș fi deja *moartă*. Și urăsc numele de Margaret!

Învârtindu-se, părăsi ringul de dans, mirosul de flori de portocale plutind în urma ei.

Godric nu putu să nu o admire, deși îl lăsase singur în toiul unui dans, ca pe un idiot. O siluetă masivă apărură în dreapta lui.

– Cu siguranță, căsnicia a produs o schimbare în personalitatea ta, spuse Caire. Nu te-am văzut niciodată apropiindu-te atât de mult de un duel – și să încununezi asta cu un meci cu soția ta pe ringul de dans. Nu am cuvinte!

Godric închise ochii.

– Îmi pare rău...

– M-ai înțeles greșit, omule.

Godric deschise ochii și îl văzu pe Caire rânjind la el. Caire, rânjind!

– Dumnezeule, St. John! Aproape că te-am crezut mort!

– Nu sunt mort, mormăi Godric.

– Acum întreaga Londră știe asta, decretă Caire. Vino. Știu unde își ține gazda noastră coniacul.

Iar Godric își urmă cu grație prietenul, pentru că, dacă asta era viața, atunci era mult mai complicată decât și-o amintea el.

Capitolul 6

Helechinul deschise gura și se opri. Cât timp trecuse de când nu mai vorbise? Ani? Decenii? Milenii? Când în sfârșit își eliberă vocea, sună ca un croncănit hodorogit.

— Nu contează cât de bun a fost în viață. A murit nespovedit.

Oare inima Helechinului fu mișcată de chipul trist al lui Faith? Chiar de-ar fi fost așa, nu putea face nimic, pentru că regulile erau clare. Așa că își întoarse calul și dădu să plece.

În timp ce făcu asta, Faith sări în spatele lui...

din *Legenda Helechinului*

Megs ieși valvârtej din sala de bal, fără să-i pese de scena pe care o făcea. „Cum îndrăznește?” Cum îndrăzneea să o considere o femeie ușoară, când tot ce făcuse fusese să râdă la o glumă de-a lui Lord d'Arque. Încercând să afle dacă omul știa ceva despre moartea lui Roger.

Își șterse o lacrimă fierbinte de pe obraz și cobori în fugă scări-le. Nici măcar nu ajunsese să îl întrebe pe viconte despre Fantomă când Godric apăruse și începuse să îl insulte pe bărbat – și pe ea.

– Megs!

Se opri și se întoarse.

Sarah găfâia în urma ei, iar Megs își dădu seama că nu era prima oară când femeia o strigase.

– Te simți bine?

Sarah se opri, privind-o îngrijorată.

– Eu... Megs încercă să își păstreze vocea calmă, dar, în cele din urmă, izbucni. Of, Sarah, uneori îmi vine să-l lovesc!

– Ei bine, nu te învinovățesc, spuse cu loialitate Sarah – sau lipsită de loialitate, din moment ce îi ținea partea lui Megs împotriva propriului frate.

Dar Megs nu putea decât să fie fericită că Sarah îi era o prietenă atât de bună.

– Nu mă pot întoarce acolo... nu acum.

Sarah se încruntă.

– Unde vei merge?

– Trebuie... Trebuia să vorbească cu Griffin. Gândul îi încolți deodată în minte, iar Megs știa că era lucrul pe care trebuia să îl facă. Trebuia să îi pună lui Griffin câteva întrebări. Megs se concentră asupra lui Sarah. Trebuie să plec. De fapt, trebuie să discut

ceva important cu fratele meu, Griffin. Le poți transmite scuzele mele contelui și contesei?

– Desigur. Privirea lui Sarah se împlânzi de compasiune – și curiozitate. Dar am venit cu o singură trăsură.

– A.

Megs căzu pe gânduri. Dar Sarah i-o luă înainte.

– Mătușa Elvina a bârfit cu Lady Bingham toată seara. Sunt convinsă că va fi amabilă și ne va conduce acasă.

– Ești un înger.

Megs o sărută pe cumnata ei pe obraz, apoi coborî scările. Cincisprezece minute mai târziu, era singură în trăsură, în drum spre casa din oraș a lui Griffin și Hero. De-abia acum îi trecu prin cap că era posibil ca fratele ei să nu fie acasă la acea oră. Dar, meditănd asupra chestiunii în timp ce trăsura se hurducăia pe străzile întunecate ale Londrei, decise că era o șansă bună ca Griffin să fie acasă. Știa din scrisorile lui Hero că fratele ei, odinioară unul dintre cei mai sălbatici crai ai înaltei societăți, își petrecea acum mare parte din seri acasă, alături de soție și de fiul lui.

Megs se decise să nu fie geloasă pe fratele ei.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsura trase în fața unei case elegante. După căsătorie, fratele ei renunțase la casa în care își petrecuse burlăcia și se mutase acolo, într-un cartier mai bun.

Megs urcă treptele din față, inima luându-i-o la galop când își dădu seama că, deși în fața casei erau două felinare aprinse, clădirea era cufundată în întuneric. Pentru un moment, Megs ezită, dar chestiunea nu mai suporta așteptare: nu avea să dea din nou ochii cu soțul ei fără să fi elucidat misterul.

Ridică inelul și bătu de două ori. Urmă o pauză lungă, apoi un majordom deschise ușa. Se ciondăni puțin cu servitorul până reuși să îl convingă că ea era sora lui Lord Griffin și că îi părea rău că îl vizita la o oră atât de nepotrivită, dar în curând fu invitată într-un salonaș. O menajeră somnoroasă reaprinsese focul și plecă atunci când Griffin dădu buzna în încăpere.

Fratele ei traversă camera și o prinse de umeri, studiind-o cu ochii lui verzi și pătrunzători.

– Ce s-a întâmplat, Megs? Te simți bine?

O, Doamne, nu intenționase să îl sperie.

– Da, da, sunt bine. Voiam doar să... ăăă... vorbesc cu tine.

Griffin clîpi confuz și făcu un pas în spate.

– Să vorbești cu mine? La – privirea lui se îndreaptă spre ceasul din bronz de pe polița de deasupra căminului – unsprezece și jumătate noaptea? Megs, mă eviți de ani întregi.

Megs înghiți în sec.

– Ai observat.

Griffin își dădu ochii peste cap.

– Că sora mea preferată corespundează mai mult cu soția mea decât cu mine? Că a refuzat zece invitații de a mă vizita? Că după ce ai venit în vizită după nașterea lui William, de-abia mi-ai adresat două cuvinte? Nu sunt prost, Megs.

– A.

Nu prea știa ce să răspundă. Tot ce putea să facă era să își privească degetele jucându-se cu un fir din rochia ei. Griffin își dresе glasul.

– Hero a spus că ar trebui să îți las puțin timp. S-a înșelat?

– Nu. Megs trase aer în piept și ridică privirea. Era o lașă și nu o putea face. Hero este aproape înnebunitor de înțeleaptă.

Griffin zâmbi.

– Da.

– Îmi pare rău că am fost așa absurdă, spuse ea blând.

– Singura dată când ai fost absurdă este chiar acum, spuse el aproape iritat. Nu trebuie să îți ceri scuze.

Megs trase aer în piept, simțind cum ochii i se umezesc, dar era numai vina lui Griffin pentru că era atât de drăguț. De ce stătuse atâta timp departe de el? Megs zâmbi printre lacrimi și se așeză pe o canapea mică și elegantă.

– Vino să vorbim.

Griffin păru deodată suspicios.

– Megs?

Ea mângâie cu palma locul gol de lângă ea, pe canapea. Griffin își miji ochii și luă un scaun, așezându-l în fața ei și luând loc. Era evident că îl trezise. Purta un halat albastru-închis, tivit cu negru și auriu, papuci în picioare, dar, spre deosebire de soțul ei,

nu purta bonetă. Griffin, ca majoritatea bărbaților care purtau perucă, avea părul tuns foarte scurt.

– Deci, mormăi el. Ce este atât de urgent încât trebuie să mă dai jos din pat? Din patul meu foarte *cald*?

Obrajii lui Megs deveniră rozalii, pentru că, deși majoritatea cuplurilor de nivelul lor din înalta societate dormeau în camere separate, ea avu brusc impresia că Griffin și Hero nu respectau acea normă. Megs trase aer în piept.

– Vreau să știu de ce s-a însurat Godric cu mine.

Griffin deveni palid la față, dar înainte să poată spune vreun cuvânt, Hero apăru în pragul ușii, înfășurată strâns într-un halat de un verde pal, părul ei roșcat revărsându-i-se peste un umăr.

– Megs? Ce s-a întâmplat?

Griffin se ridică și merse lângă Hero. Se aplecă și îi șopti ceva, iar cu o mână îi atinse obrazul, cu un gest tandru, care declara mai tare decât orice îmbrățișare ceea ce simțea pentru soția lui.

Megs își mușcă buza, simțind din nou acea invidie urăcioasă. Nu era vorba că nu îi dorea lui Griffin toată fericirea din lume în căsnicia lui. Doar că... Ei bine, ea nu va putea avea niciodată asta cu Godric, nu-i așa?

Tresări la acel gând dureros. Avea prieteni, o familie care o iubea, bogății și privilegii. Poate, dacă îl făcea pe Godric să se răzgândească, ar fi putut avea chiar și un copil. Oare n-ar fi fost fericită doar cu lucrurile astea?

Hero încuviință la ceea ce îi spusese Griffin, apoi îi zâmbi lui Megs și îi făcu ușor cu mâna.

– Scuze, îi șopti Megs.

Hero se retrase din încăpere, închizând ușa în urma ei.

– Acum, spuse Griffin, așezându-se din nou pe scaun. Ce a făcut Godric de te-a determinat să întreb?

Iar Megs își dădu seama că Griffin folosise acel moment scurt de întrerupere ca să își adune gândurile. Ei bine, cu siguranță nu avea de gând să îi spună fratelui ei că soțul său refuza să consume căsătoria. În plus, observă ea acum, probabil că Griffin o întreba asta încercând să o facă să deraieze de la subiect.

– Godric nu a făcut nimic, spuse ea calm, iar când Griffin se încruntă bănuitor, Megs oftă. A fost un gentleman desăvârșit. Nu de asta sunt aici. Vreau să știu ce i-ai făcut ca să îl forțezi să se însoare cu mine.

Griffin ridică din sprâncene.

– L-am forțat?

– A spus că nu a avut de ales, Griffin. Megs își împreună mâinile pe genunchi, amintindu-și din nou durerea absurdă pe care o simțise la auzul cuvintelor soțului ei. De ce?

Griffin trase aer în piept, își dădu capul pe spate și închise ochii. Pentru o clipă, Megs se temu că nu mai voia să vorbească deloc. Apoi bărbatul deschise ochii și erau plini de iubire fraternă.

– Erai atât de dărâmată, Meggie. Atât de îndurerată... Era ca și cum ți-ai fi pierdut mințile. Maxilarul i se încleștă. Și apoi, mai era și faptul că erai însărcinată.

Ea roși, luându-și privirea de la fratele ei, rușinea fiindu-i atât de puternică, încât aproape că nu auzi următoarele lui cuvinte.

– Dacă iubitul tău nu ar fi fost mort, l-aș fi ucis cu mâinile mele.

Megs îl privi cu gura căscată.

– Griffin! Roger a fost un om bun, un bărbat pe care l-am iubit, care m-a iubit...

– Mi-a sedus surioara și a lăsat-o gravidă. Ochii verzi ai lui Griffin licăriră furioși. Înțeleg că l-ai iubit, Megs, dar nu te aștepta să vorbesc frumos despre el. Nu ar fi trebuit să se atingă de tine.

– Ne-am fi căsătorit dacă ar fi trăit, spuse ea cu demnitate, continuând apoi mai pragmatic, iar tu nu ar trebui să arunci cu pietre.

Obrajii lui Griffin se înroșiră. Fusese un adevărat scandal când se căsătorise cu Hero – care inițial fusese logodită cu Thomas.

– Deviem de la subiect. Sufereai și aveai nevoie de un soț. St. John avea o reputație impecabilă, făcea parte dintr-o familie aristocrată străveche și, poate cel mai important, are destui bani cât să te facă fericită pentru tot restul vieții. Nu am avut mult timp, dar am făcut cea mai bună alegere, având în vedere acele circumstanțe.

– Și îți mulțumesc pentru asta, spuse Megs cu sinceritate.

Fără Griffin, ar fi fost izgonită pentru totdeauna din înalta societate – o rușine pentru familie, care ar fi trebuit să stea ascunsă până în ziua morții ei.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, continuă ea. De ce s-a mîsurat Godric cu mine? Și-a iubit foarte mult soția. Cred că dacă ar fi avut de ales, nu s-ar mai fi recăsătorit vreodată.

– Dar nu a avut de ales, spuse încet Griffin.

Și deodată Megs avu o revelație bruscă și îl privi cu gura căscată pe fratele ei.

– L-ai șantajat?

Griffin se înfioră.

– Acum, Meggie...

– O, Dumnezeu! Griffin! Megs se ridică, prea îngrozită să mai poată sta jos. Nu e de mirare că el... „nu vrea să se culce cu mine“. Se opri brusc, dându-și seama că era pe punctul de a-i dezvălui prea multe fratelui ei. Trase adânc aer în piept. Cu ce l-ai șantajat? Trebuie să fie de-a dreptul îngrozitor pentru un bărbat să se recăsătorească, atunci când nici măcar nu își dorește asta în primul rând.

Griffin își miji ochii cu suspiciune, dar răspunse:

– Nu este ceva atât de groaznic pe cât te gândești tu.

– Atunci, ce este?

Dar Griffin scutură din cap, ridicându-se de pe scaun.

– Asta este parte din înțelegere: să iau secretul cu mine în mormânt. Nu pot să îți spun, Megs. Dacă vrei să știi cu adevărat, îți sugerez să îl întrebi chiar tu pe St. John.

Godric se opri să își tragă sufletul vizavi de casa lui Lord Griffin Reading. Sarah îi spusese abia după un sfert de oră că Margaret plecase de la balul ăla nenorocit și că draga lui soție intenționa să își întrebe nemernicul de frate ceva important. Pierduse alte zece minute asigurându-se că Sarah și mătușa Elvîna aveau cu ce să ajungă acasă, apoi plecase cu o scuză mormăită și probabil că nu fusese crezut de nimeni. Dăduse o fugă până

acasă și se schimbase în costumul de Fantomă, ca măsură de precauție. Cine știa unde l-ar putea conduce Megs?

Nu procedase corect plecând brusc de la bal, dar nu era ca și cum ar fi avut de ales. Nu își putea închipui un alt motiv, în afara de aflarea circumstanțelor căsătoriei lor, pentru care Margaret voia să vorbească atât de brusc cu Reading.

La naiba. Știusese, în adâncul sufletului, din noaptea în care îl găsisese pe Reading așteptându-l în birou, că acceptarea cerințelor lui avea să se întoarcă împotriva sa. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Reading știa. Știa că Godric era Fantoma din St. Giles. Dobi-tocul îl amenințase că va face publică acea informație și, deși ceva în interiorul lui Godric își dorea să îi spună să îl demaște și să fie blestemat, se abținuse, gândindu-se la St. Giles.

Încă era Lordul Întunericului în St. Giles. Încă mai exista o scânteie în el căreia îi păsa de oamenii de acolo și de ajutorul pe care li-l putea oferi. O scânteie care nu murise odată cu Clara.

Așa că se supusese șantajului și se căsătorise cu Margaret, iar acum făcuse prostia de a o provoca pe Margaret să-i ceară socoteală fratelui ei.

Oare voia ca ea să afle?

Gândul îl opri în loc. Ce idee idioată. Normal că nu voia. Și nu mai avu timp să mediteze asupra gândului. Ușa casei lui Reading se deschise, iar Margaret apăru, slab luminată de felinarele casei. Se întoarse să îi spună ceva fratelui ei, apoi coborî treptele, arătând ca întotdeauna: exasperant de curioasă și de frumoasă în rochia de culoarea somonului și cu o mantie scurtă, cu alb și auriu, legată la gât.

Se părea că nu îți puteai da seama, doar uitându-te la o femeie, dacă aflase secretele cuiva. Margaret se urcă în trăsură, iar vizitiul atinse calul cu biciul. Trăsura porni, dar datorită străzilor înguste ale Londrei, Godric putu cu ușurință să țină pasul cu ea. Alergând în spatele trăsurii, în umbră, era destul de ascuns.

Ei bine, cu excepția unui muncitor de noapte, care strigă ceva și scapă o găleată. Godric tresări când fugi pe lângă el. Răsuflă ușurat când vizitiul trase caii lângă Saint House. Ar fi trebuit

să fugă prin spatele casei. Să se asigure că este în biroul când ea avea să intre acolo – presupunând că avea să îl caute.

Ceva îl făcu să se oprească, privind trăsura, așteptând ca un școlar îndrăgostit să își vadă din nou soția. Lacheul coborî din trăsură și așeză scara, deschizându-i ușa lui Margaret. Dar în loc ca ea să apară, lacheul se aplecă înainte, parcă pentru a auzi șoapte dinăuntru. Păși înapoi și îi strigă ceva vizitiului, apoi urcă din nou în trăsură.

La naiba! Ce pune Megs la cale?

Godric privi neputincios cum vizitiul întoarse trăsura și se îndepărtă de Saint House. Înjură în barbă și îi urmă, bucuros acum că își luase costumul de Fantomă. Dacă Margaret mergea să se întâlnească cu un amant...

Pieptul i se încordă la acel gând. Poate că el făcea pe câinele grădinarului, așa cum îl acuzase ea, dar *nu* o putea lăsa să meargă la alt bărbat. Mai degrabă, l-ar fi ucis pe nenorocit mai întâi.

Trăsura hodorogi pe străzile Londrei, îndreptându-se spre nord și puțin spre vest. Spre St. Giles, de fapt. Nu ar fi făcut-o, nu-i așa? Nu după ce fusese acostată în acea prima noapte. Pe toți sfinții! O făcea. Trăsura intră în St. Giles ca un vițel îngrășat pentru târg, expunându-și vulnerabilitatea și carnea fragedă.

Godric își scoase ambele săbii și o urmă.

Megs privi pe fereastră. St. Giles era întunecat și liniștit – aproape pașnic, deși ea știa că era o priveliște înșelătoare. Aceasta era cea mai violentă zonă a Londrei.

Aici fusese înjunghiat mortal Roger, cu doi ani în urmă. Zăcuse acolo într-o noapte târzie și rece de primăvară, iar viața i se scursese într-un canal mizerabil din mijlocul aleii, sângele lui prețios amestecându-se cu excremente.

Megs își alungă lacrimile sărate și trase aer în piept, deschizând ușa trăsorii. Oliver începuse să coboare de pe treptele trăsorii, dar Megs îi făcu semn să se oprească.

– Stai aici.

– Mai bine îl luați cu dumneavoastră, milady, spuse îngrijorat Tom, de pe bancheta vizitiului.

— Am... am nevoie de un moment singură. Vă rog.

Megs se întinse spre bancheta din trăsură și scoase un pistol de sub ea. Ezită pentru un moment, apoi scoase un pumnal mic și îl ascunse pe mânecă. Era mai degrabă de decor, dar ar fi putut încetini un hoț destul de mult timp, cât să îi poată striga pe Tom și pe Oliver.

Nu că ar fi intenționat să fie prădată. Nu avea să se îndepărteze de trăsură, dar fusese sinceră cu Tom. Avea nevoie de o clipă singură... cu amintirile ei despre Roger. Poate că de vină era toată încăpățânarea masculină cu care se confruntase în acea seară: Griffin, Godric, chiar și Lord d'Arque într-un fel – bărbatul fusese mai interesat să flirteze cu ea decât să se întrebe de ce îl căutase, în primul rând. Se simțise blocată la fiecare încercare. Nici unul dintre obiectivele pentru care venise în Londra nu se rezolvau așa cum sperase.

Mai ales, *acesta*. Se simțea mai departe de Roger decât fusese vreodată – chiar și mergând pe străzile unde el își petrecuse ultimele momente din viață.

Se opri și privi în susul aleii pustii. Era mai întunecată decât cele mai multe străzi ale Londrei. Negustorii din St. Giles și rezidenții fie nu își puteau permite să își lumineze casele, fie nu le păsa de asta. În orice caz, zona era întunecată și umbroasă, clădiri înalte dominând străzile. Sunetul a ceva spărgându-se și pași se auzeau de... undeva. Megs tresări și își strânse mantia în jurul ei, deși nu era atât de frig astă-seară. Era greu să estimezi de unde veneau sunetele aici. Clădirile și pasajele înguste păreau să redea până și ecourile șoaptelor și ale strigătelor înăbușite.

Locul ăsta nu era bântuit doar de amintirea lui Roger. Megs se întoarse spre trăsură, care era la doar câțiva metri depărtare, ca o prezență luminată și liniștitoare, dar ea tot se simțea singură.

De ce venise Roger aici în acea noapte? Nu locuise în apropiere și nu avea pe nimeni acolo, pe care ar fi putut să-l viziteze, din câte știa ea. Îl iubise și știa, în adâncul sufletului ei, că și el o iubise, dar nu găsea nici o explicație pentru ultima lui călătorie. Tot ce știa, de fapt, era că el venise în St. Giles – și că Fantoma din St. Giles considerase de cuviință să îl ucidă acolo.

De ce? De ce Roger?

Megs încercă să și-l imagineze pe Roger sub amenințarea sa-biei, decidându-se să riposteze, deși nu avea nici o șansă. Scutură din cap. Imaginea pe care și-o închipuia era încețoșată. Nu îi putea plasa corect trăsăturile lui Roger. Când auzise vestea despre uciderea lui, fusese convinsă că el nu era genul de om care să provoace în mod stupid o luptă cu un tâlhar. Acum...

Acum pierduse o parte dintre amintirile cu el. Pierduse o parte din Roger însuși. Nu mai era convinsă că îl cunoscuse cu adevărat, iar gândul îi trimise un fior de panică pe șira spinării.

Ceva se mișcă în umbre. Ținea pistolul cu ambele mâini și îl îndreptă spre umbre chiar înaintea ca Fantoma din St. Giles să pășească din pragul unei uși.

Furia o cuprinse. Cum *îndrăzne*? Mânjea un pământ sacru pentru ea, sacru pentru amintirea ei despre Roger.

– Nu ar trebui să fii aici...

Megs trase cu pistolul... doar că nu se întâmplă nimic, cu excepția unei mici scânteii.

Apoi el ajunse lângă ea, impunător și puternic, smulgându-i pistolul din mâini și aruncându-l pe pietrele aleii.

Megs deschise gura pentru a-și urla furia, dar el îi acoperi gura cu mâna, iar cu celălalt braț o îmbrățișă, imobilizându-i mâinile.

Ea o luă razna. „Bărbații!” Toți îi spuneau ce să facă, fără ca vreunul s-o poată trata de parcă ar fi *contat*. Se zvârcoli, încercând să îl lovească cu coatele, să îl calce pe picioare. Se răsuci, sunete mfondate de frustrare și furie șuierând printre degetele mâinii lui blestamate. El găfâi și se clătină, trăgând-o cu el, aproape căzând în umbra zidului unei case. Megs își pironi bărbia în piept, își luă avânt și îl lovi cu capul, ratându-i fața, dar lovindu-l în piept, tremurând de furie.

– La naiba – mârâitul lui fu jos și amenințător.

Nu părea deloc afectat acest criminal, ucigașul a ceea ce iubise ea mai mult. Ridică privirea și se încruntă la el, provocându-l să facă ce vrea.

El îi întâlnește privirea și miji ochii sub masca aia stupidă, apoi mâna i se mută de pe gura ei, dar înainte ca Megs să poată trage aer în piept, el își lipi buzele de ale ei și o...

Săruta?

Lumea ei se învârti amețitor pentru că el era furios și ea era furioasă, iar gura lui nu era deloc blândă, dar, cumva, în ciuda acestui lucru, sau poate datorită acestui lucru, Megs o simți: o furnicătură. O căldură acolo jos, unde...

Nu! Nu era bine, asta nu trebuia să se întâmple, nu cu acest bărbat, dintre toți bărbații. Încercă să își desprindă gura de a lui, dar el o ținea cu o mână de ceafă, imobilizându-o în timp ce deschise gura fierbinte și o sărută din nou, iar ea îl mușcă. Îl mușcă de buza de jos, simțind gustul sângelui, scâncind. Ea nu mai putea suporta, dar el nu se desprinsese. O ținu în continuare la pieptul lui masiv și masculin, iar Megs putea acum să simtă acea parte din el, tare și erectă, împingându-se în ea, chiar și prin numeroasele straturi ale fustelor ei, iar asta ar fi trebuit să o dezguste și să o sperie.

În schimb, o stârni. Ea gâfâi, iar el o sărută cu un sentiment de posesie triumfătoare.

Nu. „Nu-nu-nu.“ Ea nu era persoana asta. Refuza să fie.

El nu voia să se oprească. Voia să o facă să se trădeze pe sine, să îl trădeze pe Roger, iar Megs nu putea permite să se întâmple una ca asta. Ar fi distrus tot ce îi rămânea din lumea ei. Fantoma o săruta cu atâta pasiune, arătându-i că nu conta *cine* îi frământa buzele cu limba, gustând atât de... de...

El îi eliberă mâinile.

Ea le duse la spatele lui, scoase pumnalul și îl injunghie cu toată puterea și teama, cu toată durerea ei.

Simți rezistența lăunii, forța mușchilor, se simți ca și cum, în mod dezgustător, tăia o friptură în sânge. Îi înfipse cuțitul în spate cât de adânc putu, până se opri în ceva dur dinăuntru lui.

El ridică în sfârșit capul, în sfârșit privind-o cu ochi căprui, șocați și răniți, și buze însângerate, ușor despărțite.

— O, Megs.

Capitolul 7

Drăcușorii îngrozitori, Disperare, Durere și Pierzanie, încercară să o împingă pe Faith, dar ea era mai puternică decât părea și rezistă cu fermitate.

Helechinul nu se întoarse să o privească, dar ea îi putea simți mușchii umerilor relaxându-se în timp ce călărea.

– Care este intenția ta? întrebă el cu un glas răgușit.

– Mă voi agăța de tine până te voi convinge să eliberezi sufletul iubitului meu, spuse curajoasă Faith.

Helechinul încuviință aproape imperceptibil.

– Atunci, pregătește-te să treci Râul Durerii...

din Legenda Helechinului

„Doar un prost lasă garda jos în St. Giles.“

Cuvintele îi răsunau în cap lui Godric, rostite cu un glas fantomatic de către mentorul lui mort, Sir Stanley Gilpin. Sir Stanley l-ar fi numit un idiot fără pereche dacă l-ar fi putut vedea acum, cu mânerul micului pumnal al soției sale ieșindu-i din spate.

– Godric!

El clipi, concentrându-se pe chipul lui Megs. Ea devenise palidă, căscând ochii mari și îngroziți, în momentul în care el îi șoptise numele. Normal că asta se putea schimba de îndată ce Megs ar fi amintit că îl credea asasinul iubitului ei.

Ropotul unor copite se auzi din apropiere. Godric își întinse mana peste umăr și putu să apuce cuțitul.

– Doamne Dumnezeule, te-am ucis.

În ochii lui Megs chiar apăruseră lacrimi.

Nu chiar. Iar Godric își scoase pumnalul din spate cu un șurdat de durere. Ascunse cuțitul în cizmă și o prinse de braț pe Megs. Vino.

Nimeni nu își permitea cai în St. Giles. Ropotul copitelor însemnau un singur lucru.

— Dar spatele tău, se văicări Megs. Ar trebui să stai întins. Îi aduc pe Oliver și pe Tom...

— Repede, dulceată, spuse el și se întoarse spre trăsura ei, scoțându-și masca și pălăria.

În întuneric, poate că lacheul și vizitiul ei nu aveau să îi observe tunica. Sau faptul că purta mantie și cizme înalte din piele.

Nu mai conta. Erau lucruri mai grave pentru care să își facă griji în acel moment, decât faptul că servitorii ei îi puteau descoperi secretul.

Din fericire, ea îl urmă de bunăvoie. Godric nu știa dacă avea să fie nevoit să o urce cu forța pe Megs în trăsura. Fusese surprinzător de vehementă atunci când i se împotrivi.

Tom se aplecă să îi vadă urcând în trăsura, dar nu făcu nici un comentariu când Godric îi ordonă scurt:

— Acasă. Cât de repede poți.

O împinse pe Megs pe o banchetă când trăsura o luă din loc. Din fericire, existau compartimente secrete – își dăduse seama de asta în acea primă noapte, când ea făcuse rost brusc de pistoale. Ridică bancheta liberă și își aruncă în ea săbiile, pelerina, pălăria și masca. Apoi o închise și se așeză destul de brusc, probabil pentru că trăsura tocmai dădea colțul.

Se auzeau strigăte de afară. Megs veni lângă el într-un suflet.

— Încă sângerezi. Sângele iese prin tunică.

El nu spuse nimic, doar își dezbracă tunică, scoțând-o pe cap. Pe dedesubt purta o cămașă albă, simplă.

Nu mai aveau timp.

Megs păru să-și dea seama dintr-odată că, pentru el, se petrecea ceva mai grav decât rana din spate.

— Ce s-a întâmplat?

— În curând o să fim opriți de dragoni, spuse el îngrozit, trăgând-o în poala lui, despărțindu-i picioarele, astfel încât să îl încalece. Dacă descoperă că sunt Fantoma, suntem amândoi pierduți. Înțelegi?

Soția lui era și curajoasă, și inteligentă. Căscă ochii mari, dar încuviință din cap. Trăsura deja încetineea, iar caii se vedeau pe fereastră. Puteau auzi strigătele soldaților și vocea vizitiului lor.

– Bine, spuse el. Ia-te după mine.

Scoase cuțitul din cizmă și îi tăie partea din față a corsajului. Orice altă femeie ar fi țipat – rochia era din mătase, un lucru scump și frivol –, dar Megs doar îl privi uimită, cu ochii ei căprui.

Sfășie mai adânc corsetul și din el apărură cei mai frumoși sâni pe care îi văzuse vreodată, rotunzi și plini, cu sfârcuri rozalii. Dacă ar fi fost doar viața lui în joc, și-ar fi luat tot timpul din lume să îi admire. Dar era și viața ei – sau cel puțin reputația ei. Dacă el era condamnat la moarte ca un criminal, ea ar fi fost izgonită din înalta societate.

O trase mai aproape de el și își plecă încet capul, în timp ce se auzea cum mâini băjbăiau pe clanța ușii. Apoi îi luă sfârcul dulce în gură și supse cu putere, mirosul ei de femeie și de flori de portocal amestându-l. Îi putea vedea pulsul zvâcnindu-i pe gâtul fin, asemenea unei păsări zburătoare. La naiba, dacă nu ar fi avut gura plină, ar fi râs. Era tare ca piatra.

Ușa trăsorii se deschise. Godric o simți pe Megs tresărind, spațele ei zvelt arcuindu-se în mâinile lui, trecându-și degetele prin părul lui scurt.

– Ce...?

Vocea era joasă și poruncitoare. Vocea unui căpitan de dragoni. Godric ridică privirea, cu ochii mijiti de furie, trăgând-o pe Megs la pieptul lui, ascunzându-i nuditatea. Megs scoase un sunet rușinat și își ascunse chipul în umărul lui.

Și astfel, furia lui deveni reală.

– În numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta? urlă Godric.

Se îndoia că Trevillion era obișnuit să roșească, dar, la naiba, obrajii lui se întunecară.

– Eu... aa... sunt căpitanul Trevillion, din Regimentul 4 Dragoni. Sunt însărcinat cu misiunea de a captura Fantoma din St. Giles. Unul dintre oamenii mei a crezut că a văzut-o intrând în această trăsură. Dacă...

– Nu îmi pasă nici dacă ești însărcinat cu capturarea prințului moștenitor însuși, șopti Godric. Ieși din trăsura mea înainte să îți scot ochii și să...

Dar Trevillion deja bolborosea o scuză. Ușa trăsorii se închise zgomotos. Megs își îndreptă umerii.

— Așteaptă, șopti Godric, oprind-o cu o mână pe spatele ei gol, cu piele fină.

Poate că Trevillion se înroșise de jenă, dar omul era viclean. Doar când trăsura porni din nou la drum, o lăsă pe Megs să se ridice din brațele lui.

— A fost o mișcare inteligentă, șopti ea. Cum îți este spatele?

— Nu are nimic, răspunse el, la fel de încet.

Nimeni nu îi putea auzi din pricina hurducăitului roților, și totuși șoaptele păreau cele mai potrivite. Privirea îi căzu pe pieptul ei. Un sfârc era încă roșu și umed. Își feri privirea, înghițind în sec. Mădularul lui nu știa că spectacolul se terminase.

— Îmi pare rău pentru rochia ta.

— Nu fi idiot, răspunse ea, deși Godric avu impresia că obrații i se înroșiră. Oare se arcuise sub atingerea lui pentru că o excitase... sau doar își jucase rolul? Lasă-mă să îți văd spatele, spuse Megs.

El oftă și se aplecă în față, tresărind. În timpul scurt în care stătuse cu spatele lipit de spătar, sângele începuse să se usuce. Mișcarea îi redeschise rana, pentru că acum simți șuvoiul cald prelingându-i-se pe spate. Megs trase adânc aer în piept.

— Tot spatele îți este ud de sânge.

Glasul îi tremura.

— Este o rană mică, spuse el, încercând să o liniștească. Am descoperit că uneori vederea sângelui este mai dramatică decât rana din care izvorăște.

Aceste cuvinte îi atraseră o privire confuză, împărțită între îngrijorare, îndoială și curiozitate. Apoi Megs se concentră pe spatele lui, întinzându-se și presându-i ceva pe rană, făcând durerea să zvâcnească. Mișcarea făcu ca sânii ei să se lipească de brațul lui, și pentru o clipă Godric închise ochii.

— Godric, șopti ea speriată. Godric!

El deschise ochii, iar chipul ei era la doar câțiva centimetri de ai lui, și Godric simți dorința nebună de a o lua înapoi în brațe și de a o face să își arcuiască din nou spatele sub atingerea sa.

Godric clipi, iar trăsura păru să se legene.

– Îmi pare atât de rău, bolborosea Megs tristă în timp ce îi îngrija spatele. Orice făcea, nu părea să oprească sângerarea. Vom avea nevoie de un doctor. Voi trimite după unul de îndată ce ajungem acasă.

– Fără doctor. Godric scutură din cap, dar fu nevoit să se oprească din pricina stării de greață. Moulder.

– Ce? Ea îl privi distrasă, ochii căzându-i pe buzele lui, după care îi ridică din nou. Dacă aş fi ştiut că tu eşti Fantoma, nu te-aş fi înjunghiat.

– Uneori nu e... spuse Godric, şi îşi dădu seama, după expresia ei confuză, că nu îl înţelegea. Începuse să se bâlbăie, dar deodată simţi nevoia intensă de a o face să înţeleagă un lucru. Nu l-am ucis pe Roger Fraser-Burnsby.

Megs îşi concentrează din nou privirea pe spatele lui.

– Nu am crezut...

Godric o apucă de braţ, forţând-o să se întoarcă. Părul îi era desprins, o învălmăşeală de bucle negre încadrându-i pielea albă a sânilor minunaţi. Dacă Godric ar fi murit în seara asta, ar fi mulţumit cerului că o văzuse astfel înainte să ajungă în iad.

– Eram la balul lui d'Arque, spuse el, gâfâind. În seara aceea. Eu...

Căzuse în faţa lui la primirea veştii morţii lui Fraser-Burnsby – a morţii iubitului ei, deşi Godric nu ştiuse pe atunci. De-abia reuşise să o prindă ca să nu se lovească cu capul de podeaua din marmură. Îi dusesese trupul inert într-o cameră mai izolată şi acolo o lăsase în grija lui Isabel Beckinhall.

Godric clipi, concentrându-se pe chipul şi ochii ei, mult prea aprinşi.

– Nu am fost în St. Giles.

– Ştiu. Megs îi mângâie obrazul cu un deget, uitând, aparent, că mâna îi era plină de sânge. Ştiu.

– Godric! Megs simţi că îi stă inima când capul lui căzu într-o parte. Godric deschise ochii, iar pentru o clipă ea crezu că leşinase.

Dar apoi, parcă având o voință supremă, Godric se întări din nou, ochii lui cenușii devenind din nou limpezi și intenși în timp ce o privea, deși chipul îi era palid.

– Ai încredere în vizitiul tău? În lacheul tău?

– Da, da, desigur, spuse Megs, apoi avu revelația: viața lui putea depinde de discreția lui Oliver și a lui Tom. Înghiți în sec și medită o clipă, dar în cele din urmă spuse cu sinceritate: amândoi mi-au fost întotdeauna loiali. Toți servitorii mei sunt.

– Bine. Când oprește trăsura, te rog să îl trimiți pe Oliver să îl aducă pe Moulder. El va ști ce să facă.

Buzele i se crispară. Probabil că avea dureri groaznice.

– De câte ori ai mai făcut asta înainte? șopti Megs.

Godric scutură ușor din cap.

– De destule ori cât să știu că rana asta nu e fatală.

Ea îl privi uimită. În urmă cu doar câteva zile îl credea un bătrân senil. Și acum... chiar și rănit, lățimea umerilor lui îi întindea cămașa albă, mâinile îi erau elegante și puternice, iar chipul dur și inteligent. Godric vibra de vitalitate. Cum de se lăsase păcălită de senilitatea lui prefăcută?

Megs se cutremură. Era aproape goală până în talie, pentru că el îi *tăias*e corsetul și își lipise buzele senzuale de sânii ei. Șocul întâmplării, după violență și, *da*, excitarea sexuală, aproape că o făcuseră să uite de pericolul care îi păștea. Când căpitanul cavaleriei deschisese ușa trăsुरii, ea chiar fusese luată prin surprindere.

Megs scutură din cap. Va trebui să analizeze toate aceste sentimente confuze mai târziu. Acum se apropiau de Saint House. Încercă să adune rămășițele corsetului ei, apoi își încheie mantia scurtă până la gât. Dacă nu o privea nimeni prea atent, ar fi putut chiar să ajungă în camera ei fără să fie stânjenită.

Trăsura se opri, iar Megs își aminti îndrumările lui. Deschise repede ușa și îi ordonă lui Oliver să îl aducă pe Moulder. Numai Dumnezeu știa ce gândeau Tom și lacheul despre evenimentele acelei seri. Probabil că îi văzuseră costumul lui Godric când urcase în trăsura, iar dacă asta nu fusese suficient, căpitanul dragonilor își exprimase suspiciunile.

Totuși, Godric nu fusese arestat. Megs își jură în sinea ei să vorbească cu ambii bărbați și să le mulțumească pentru discreția de care dăduseră dovadă. Ușa trăsorii se deschise din nou, iar Moulder spuse:

– Ați intrat iar în bucluc, nu-i așa? V-am spus...

Servitorul făcu ochii mari la vederea lui Megs.

– Milady?

– Am o rană de cuțit în spate, spuse calm Godric, deși mâinile îi tremurau.

Moulder clipi și își concentrează atenția asupra stăpânului său.

– Atunci, mai bine vă duc înăuntru, nu-i așa?

– Da, și discret. Godric își privi servitorul și o conversație nerostită păru să aibă loc între ei.

– Desigur, spuse Moulder, scoțând o mantie veche și aruncând-o pe umerii lui Godric, ascunzându-i costumul. Ați băut puțin cam prea mult, nu-i așa, domnule? spuse el mai tare.

Godric își dădu ochii peste cap, iar Moulder îl apucă de mijloc ca să îl ajute să coboare din trăsură.

– Urăsc subterfugiul ăsta. Mă face să arăt ca un idiot.

– Doar un idiot s-ar lăsa înjunghiat în spate de vreun tâlhar, spuse Moulder mult mai încet. Gâfâi când ajunseră pe trotuar, iar Godric se clătină.

– Nu a fost un tâlhar, icni Godric.

– Nu? Atunci cine?

Se legănau amândoi, de parcă Godric ar fi fost beat. Megs coborî grăbită din trăsură și merse de partea cealaltă a lui Godric, luându-i brațul peste umărul ei.

– Eu am fost.

Moulder căscă ochii mari a doua oară în acea noaptea.

– Adevărat? Mi-ar fi plăcut să văd asta, da.

– Ticălos nerecunoscător, spuse Godric printre dinți când ajunseră la ușa din față.

– Nu sunt mândră de asta, șopti cu tristețe Megs.

Godric se opri, întorcându-și privirea spre ea, ochii lui cenușii licărind ca două cristale.

– Nu este vina ta.

Moulder mormăi ceva în barbă și se opriră cu toții pentru o clipă în capul treptelor. Brațul lui Godric era ca o greutate din plumb pe umerii lui Megs, și era posibil ca a doua zi să se resimtă, dar nu asta o îngrijora. Îl putea simți pe Godric tremurând lângă ea și, mai grav și îngrijorător, simțea ceva umed lipit de ea. Încă sângera.

— Vino, spuse ea blând. Te vei odihni de îndată ce ajungem în camera ta.

Pentru o secundă, privirea lui Moulder o întâlnește pe a ei, iar Megs știe că se gândeau la același lucru. Dacă Godric se prăbușea pe scări, aveau să fie nevoiți să îi cheme pe lachei să îi ajute. Și cu cât știa mai puțini servitori despre asta, cu atât mai bine.

Ca și cum gândul lui Megs ar fi chemat-o, doamna Crumb apărură în capătul scărilor.

— Vă pot fi de ajutor?

Megs se întoarse spre menajeră. Probabil că era dimineață devreme, dar doamna Crumb încă purta rochia neagră, șorțul alb și boneta, apretate ca întotdeauna, iar ea îi privea la fel de calm de parcă i-ar fi întrebat dacă doreau să le servească ceaiul în salon.

— Apă caldă, spuse Moulder înainte ca Megs să își adune gândurile, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuiala că era destul de obișnuit cu asemenea urgențe. Un rând de haine curate și coniacul din biroul domnului St. John, dacă nu vă supărați, doamnă Crumb.

Megs își ținu răsuflarea, așteptând ca menajera să izbucnească. Să primească ordine în fața angajaților de la un subordonat era o încălcare a etichetei servitorilor. Dar doamna Crumb făcu o mică pauză, apoi spuse:

— Imediat, domnule Moulder.

Expresia ei era la fel de senină ca întotdeauna când plecă să îndeplinească ordinele majordomului. Megs îi aruncă o privire curioasă lui Moulder. El părea la fel de surprins ca și ea.

— Aproape că încep să o plac pe femeia asta.

Restul drumului pe scări fu lent, dar lipsit de evenimente. Era ciudat că petrecuse atâția ani urând Fantoma, dorindu-i moartea — iar acum tot ce își dorea era ca el să ajungă în siguranță

în patul lui. Megs își mușcă buzele. Știa că a doua zi de dimineață avea să înceapă din nou să îl caute pe asasinul lui Roger, dar acum voia doar ca Godric să fie bine.

Când, în cele din urmă, ajunseră în camera lui Godric, el găfâia, un vâl de sudoare licărind pe fruntea sa palidă. Megs îl privi pe Moulder ajutându-l pe Godric să se așeze pe un scaun din lemn, apoi dispărând în garderob. Godric trăgea de cămașa lui murdară de sânge, iar Megs se grăbi să ajungă lângă el.

— Stai, lasă-mă să te ajut, șopti ea, descheindu-i nasturii.

Se lipise de spatele lui, iar Megs știa că avea să îl doară îngrozitor când va dezlipi materialul. Se concentrează pe propriile degete tremurânde, neputând să îl privească în ochi, răsuflarea lui caldă mângâindu-i părul.

— Megs, șopti Godric, iar ea își dădu seama că el îi folosise numele de alint, în sfârșit.

Deodată, lacrimile îi încețoșară privirea.

— Îmi pare atât de rău, reuși ea să spună.

Îl simți ridicând o mână, parcă vrând să îi mângâie obrazul.

— Bine, să începem, spuse Moulder mult prea vioi, întorcându-se cu o cutie mică din lemn.

În același timp, se auzi o bătaie în ușă. Megs să grăbi să deschidă, ștergându-și lacrimile. Afară, mereu eficienta doamnă Crumb adusese o grămadă de haine albe ca zăpada, împăturite, o sticlă de coniac și un ceainic aburind.

— O, mulțumesc, spuse Megs, luând obiectele de la menajeră.

— Mai aveți nevoie de ceva, milady? întrebă doamna Crumb.

— Nu, este suficient. Megs își mușcă buzele. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nimic din ceea ce ai văzut în seara asta nu ar fi discutat în camera servitorilor.

Sprânceană dreaptă a doamnei Crumb se ridică aproape imperceptibil.

— Bineînțeles, milady, spuse ea, făcând o plecăciune și întorcându-se să plece.

O, Doamne. Evident, tocmai își insultase noua și minunata menajeră. Megs oftă și închise ușa în urma ei. Cumva, trebuia să se revanșeze față de doamna Crumb a doua zi de dimineață.

Când se întoarse, văzu că Moulder deja îi scosese cămașa lui Godric. Soțul ei stătea acum invers pe scaun, încălecându-l, cu spatele gol spre Moulder, care îi spăla rana cu mișcări care păreau destul de agile.

Megs porni spre ei, dar pașii îi încetiniră pe măsură ce se apropie de scenă. Spatele lui Godric... nu semăna deloc cu al unui bărbat de vârstă mijlocie – sau nu era cum ar fi crezut ea că ar trebui să arate spatele unui bărbat de vârstă mijlocie. Megs clipi, simțindu-se amețită și confuză. Godric își întinsese brațele goale pe spătarul scaunului, mușchii umerilor ieșindu-i astfel în evidență. Mușchi puternici, care puteau mânui un topor – sau o sabie. Un lanț subțire din argint îi atrase atenția lui Megs când Godric aplecă ușor capul. Spinarea lui era grațioasă într-un mod masculin, fermă și zveltă, coborând spre o talie îngustă și mușchii posteriorului care erau evidențiați de colanții lui.

Dumnezeule. Megs se forță să își desprindă privirea de pe el, așezând hainele, coniacul și ceainicul pe masă. Se simțea de parcă nu putea respira. Nu îi putea aduce laolaltă pe Godric pe care credea că îl cunoaște și pe acest bărbat plin de viață aflat dinaintea ei.

Era prea mult.

Godric întoarse ușor capul, punându-și în evidență profilul nasului puternic, buzele și maxilarul, de parcă i-ar fi simțit confuzia.

– Moulder se va ocupa de asta. Sunt convins că ești obosită.

– Dar... Megs gesticulă neputincioasă din mâini. Aș vrea să ajut.

– Nu este nevoie, milady, spuse Moulder, întorcându-se spre cutia din lemn și scoțând la iveală câteva cuțite ascuțite, foarfeci, ace și ață. Scoase un ac și examinează ața care era deja în el. Este o treabă murdară care nu v-ar plăcea.

Păi, normal că nu i-ar plăcea să *vadă* cum Godric este cusut, dar ea voia să rămână și să... doar să îl consoleze.

– Megs, spuse Godric pe un ton poruncitor. Te rog. Mergi la culcare.

Nu o spuse, dar ea își dădu seama: era în plus. Godric nu avea nevoie de consolarea ei.

– Foarte bine, atunci, spuse ea, încercând să pară liniștită. Noapte bună.

Și traversă încăperea, intrând în camera ei.

Godric se trezi a doua zi de dimineață, conștient de durerea persistentă din spate. Pentru o clipă, rămase cu ochii închiși, amintindu-și rămășițele unui vis despre soare și un copac înflorit. Megs stătuse în copac, cu rochia de culoarea somonului strânsă sub ea. Se aplecase spre el, râzând, iar corsetul i se deschisese, revărsându-i sânii rotunzi pe față. Godric își dădu seama și că nu mai visa, dar și că se trezise cu o erecție.

Și că cineva era în camera lui. Nu. Că Megs era în camera lui.

Rămase întins în pat, încercând să gândească logic de ce știa pur și simplu că era Megs. Dar, în cele din urmă, renunță fără nici un rezultat. Se părea că acea parte din el care recunoștea prezența soției lui nu era accesibilă intelectului său. Godric deschise ochii și se rostogoli pe spate.

Sau vru să o facă. Junghiul de durere care îl străpunse îi readuse în minte evenimentele nopții trecute. Dulcea Megs cu sânii rotunzi îl înjunghiasse și acum știa că el era Fantoma din St. Giles. Viața lui tocmai devenise și mai complicată.

Megs se ridică, îmbrăcată într-o tunică cu verde și roz, făcându-și de lucru pe lângă măsuța lui de toaletă. El o privi așezând ulciorul în lighean, apoi luă micul vas pe care Godric îl folosea pentru monede și îl întoarse cu susul în jos, analizându-l. Apoi merse lângă polița de deasupra vetrei și, aparent fără să gândească, puse vasul jos, într-un colț, unde cea mai mică mișcare avea să îl arunce pe podea, spărgându-l.

Probabil că Godric scosese vreun sunet. Megs se întoarse, chipul luminându-i-se.

– Te-ai trezit.

El se ridică în capul oaselor, reprimându-și un fior de durere.

– Așa s-ar părea.

– O. Megs își plimbă degetele pe polița căminului, încruntându-se la borcanul cu surcele care stătea în colțul opus vasului pe care ea tocmai îl așezase. Luă o surcea, răsucind-o între degete.

Te simți mai bine? Cu siguranță arăți mai bine. Aseară erai alb ca o... *fantomă*.

Godric înghiți în sec.

– Megs...

Ea puse nuiua pe cămin și se întoarse spre el, cu umerii drepecți și bărbia ridicată. Era exact aceeași poziție mândră pe care o adoptase în acea primă noapte, când trăsese în el.

– Griffin mi-a spus aseară că te-a obligat să te căsătorești cu mine.

Nu asta se aștepta să audă de la ea. Godric o privi, apoi răspunse cu precauție:

– Da, a făcut-o.

Megs încuviință din cap.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să facă asta.

– Nu ar fi trebuit? întrebă el, cu glasul ascuțit. Este fratele tău, Megs, iar tu erai într-o situație groaznică. Poate că nu mi-a plăcut să fiu șantajat de Griffin, dar nu m-am îndoit niciodată de motivele lui.

– O. Megs se încruntă la vârful încălțărilor ei, de parcă o jigniseră cumva. Dar, deși ai înțeles tot dezastrul, probabil că mă urăști oricum.

– Nu fi ridicolă. Tonul și cuvintele lui erau mult mai irascibile decât ar fi vrut el să fie, dar spatele îi zvâcnea. Știi că nu te-aș învinovăți pentru...

– Știu? Megs își lăsa capul pe spate, ochii ei negri strălucind, părul deja ieșindu-i din coafură în timp ce pășea agitată în fața căminului. Până ieri-seară am crezut că te cunosc. Credeam că ești un om învățat, cumpătat, în vârstă, care trăiește de unul singur într-un conac mult prea prăfuit, și care, din când în când, pentru puțină distracție, merge în cafenele. Iar apoi – se întoarse și ridică mâinile deasupra capului, de parcă ar fi atacat-o niște păsări – iar apoi află că ești un *nebun* faimos, care aleargă de colo-colo purtând o mască ridicolă și atacând oamenii din St. Giles, și, Godric, chiar cred că *nu* te cunosc *deloc* acum.

Megs se opri brusc și se încruntă la el, cu pieptul tresăltându-i. Dumnezeuule, era minunată când era furioasă.

Godric își dresă glasul.

– În vârstă?

– În vârstă? Megs îl imită cu o voce pițigăiată, iar lui Godric i se păru puțin nedreaptă – el nu vorbea deloc așa. Asta este tot ce poți spune? Te-am văzut *ucigându-l* pe tâlharul ăla în prima noapte când am ajuns în Londra.

– Da, am făcut-o.

– Câți?

– Ce?

Buzele lui Megs tremurau, imaginea ei fiind mult mai tulburătoare pentru el decât furia sa. Megs furioasă era minunată. Dar Megs temătoare nu era o imagine pe care voia să o mai vadă vreodată.

– Câți ai ucis, Godric?

El își luă privirea de la gura ei vulnerabilă.

– Nu știu.

– Cum – Megs se opri și trase adânc aer în piept, domolindu-și glasul – cum poți să nu știi câți oameni ai ucis, Godric?

El nu era un laș, așa că ridică privirea, întâlnind-o pe a ei, lăsând-o să citească răspunsul tăcut în ochii lui. Megs înghiți în sec.

– Dar erau toți răi, nu-i așa? Megs nu-și putea ascunde nesiguranța din glas. Încearca să se convingă pe sine – și eșua lamentabil. Toți... toți oamenii pe care i-ai ucis erau ca tâlharul ăla – i-ai salvat pe alții ucigându-i pe cei răi.

Godric putea citi în ochii ei dorința de a crede că el nu era în totalitate un monstru. Așa că el îi ușură situația, deși știa bine că nu exista o limită clară în St. Giles. Nimic alb sau negru.

– Da, erau criminali și hoți, aceia care îi prădau pe cei slabi... Dar aceiași criminali și hoți făceau adesea asta pentru a se hrăni pe ei sau pe alții.

Nu aveau de unde ști. Nu că asta l-ar fi împiedicat vreodată.

– Da, spuse el. I-am ucis doar pe cei pe care i-am prins atacându-i pe cei slabi și vulnerabili.

Citi în ochii ei o ușurare veselă, așa cum trebuia să fie. Megs era o fință a luminii și a bucuriei. Nu trebuia să se gândească la întunericul pe care el îl înfrunta noapte de noapte în St. Giles.

— Mă bucur. Megs se încruntă pentru o clipă, absentă, luând din nou câteva surcele și așezându-le pe poliță, dar apoi păru să își amintească ceva și se întoarse spre el, ținând încă în mână câteva surcele. Cu asta te-a șantajat Griffin, nu-i așa? Știa că tu ești Fantoma.

— Da, spuse Godric.

— Înțeleg. Megs încuviință gânditoare din cap și puse surcelele pe scaunul de lângă vatră. Câteva căzură pe covorașul de pe jos. Ei bine, chiar mă bucur că am aflat. Cred că o soție, chiar și una căsătorită în împrejurări stranii, ca mine, ar trebui să știe trecutul soțului ei, iar acum că l-ai lăsat în spate — *l-am* lăsat amândoi, mai degrabă — cred că...

— Megs, șopti el, cu o groază crescândă.

Dar ea nu părea să audă.

— Ne vom descurca mult mai bine în viitor. Pot să aflu cine ești cu adevărat, iar tu... Își pierdu șirul gândurilor când își dădu seama că ceva nu era în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Nu voi renunța să fiu Fantoma din St. Giles.

Megs se holbă la el.

— Dar... trebuie.

Godric ridică din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că — Megs își aruncă mâinile în aer, aproape dărâmând vasul de pe cămin. Este periculos și... și ai *ucis* oameni. Trebuie să te oprești.

Godric oftă, privind-o. I-ar fi putut povesti despre văduva pe care o salvase de la viol cu o lună în urmă, hoții pe care îi alungase și îi împiedicase să jefuiască o bătrână care vindea flori, o săptămână mai târziu, fetele orfane pe care le eliberase în noaptea în care o salvase și pe Megs. Îi putea spune povești de groază și să se laude pentru curaj, dar la final nu conta deloc. Știa, în adâncul sufletului lui mutilat, că răspunsul ar fi același, chiar dacă nu ar mai salva niciodată vreo viață.

— Nu. Nu mă voi opri.

Megs făcu ochii mari, iar pentru o clipă Godric aproape crezu că o trădase. Apoi Megs ridică bărbia, mândră, și se încruntă la el cu ochi arzători.

– Foarte bine. La urma urmei, presupun că este alegerea ta.

Godric știa că ea nu terminase, că orice avea să spună în continuare nu avea să fie pe placul lui. Și totuși cuvintele ei veniră ca o lovitură direct în stomac:

– Așa cum este alegerea mea să îl găsesc pe asasinul lui Roger... și să îl ucid.

Capitolul 8

Faith ridică privirea și văzu înaintea lor un râu negru și învolburat, care se întindea în toate direcțiile cât vedeai cu ochii. Helechinul nu ezită nici o clipă, mănându-și calul direct în râu. Faith se prinse strâns de umerii lui și privi în jos, cum calul începuse să înoate. Acolo, în apa neagră, văzu siluete stranii, albe și subțiri, trecând pe lângă ei, și cu cât privea mai atent, cu atât îi păreau mai umane...

din *Legenda Helechinului*

Când Godric se trezi pentru a doua oară în ziua aceea, fu din cauza unor chicote înfundate. Aruncă o privire spre fereastra lui, iar după unghiul în care bătea lumina, își spuse că era după-amiaza târziu. Se părea că dormise toată ziua, după cearta catastrofală pe care o avusese cu Megs. Amintirea jurământul ei de a hoinări prin St. Giles pentru a-l ucide pe asasinul iubitului ei îi făcuse inima să o ia la goană.

Ea era soția lui. Era datoria lui să o protejeze, chiar și de propria nebunie, și ar fi făcut-o chiar și dacă nu ar fi... ajuns să îi pese de ea în ultimele zile. Junghiul de durere care îi împunse ochiul stâng la acel gând fu groaznic.

Godric oftă și se ridică cu grijă. Moulder îl bandajase cu o seară în urmă, în timp ce mormăise că era o rană mică, care nu merita efortul. Totuși, acum nu se mai simțea atât de mică. Lui Godric îi fu greu să ridice brațul stâng ca să își pună o cămașă și îi luă ceva timp să își îmbrace pantalonii și să se încalțe cu șosetele și pantofii. Totuși, era conștient că avusese răni mai grave în trecut. Fuseseră vremuri în care nu se ridicase din pat cu zilele.

Își îmbracă atent și cu greu vesta, se încheie la nasturi și se rezumă la atât în privința vestimentației, îndreptându-se spre ușa care dădea în camera soției sale. Încă un râset voios îi stârni curiozitatea, iar Godric ciocăni înainte de a deschide ușa.

Megs stătea pe covorul rotund de lână pat, fustele rochiei formând un lan de verde și roz în jurul ei. Cele patru mici servitoare aduse de la orfelinat chicoteau lângă ea, asemenea unor adepți lângă o preoteasă păgână deosebit de drăguță, iar în poala ei se afla motivul veseliei lor: o creatură agitată și grasă, care semăna cu un șobolan.

Megs ridică privirea, cu chipul strălucitor. Pentru o clipă, Godric își ținu răsuflarea – era ca și cum o lumină radia dinăuntrul ei, iar el fu foarte bucuros că ea hotărâse să nu fie supărată în urma disputei dintre ei.

– O, Godric, vino să vezi! Domnia Sa are cățeluși.

Iar Megs ridică fința asemănătoare cu un șobolan – care era, din câte se părea, un pui de mops – ca pe o ofertă de pace.

Godric ridică din sprâncene, așezându-se într-un scaun.

– Este destul de... simpatic?

– O, fugi de-aici! Megs își retrase brațele, ducând micuța creatură la obraz și mângâind-o. Nu îl asculta pe domnul St. John, îi șopti ea cățelușului în semn de confidență. Ești cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut vreodată.

Toate patru servitoarele chicotiră. Godric ridică dintr-o sprânceană, răspunzând blând:

– Am spus că este simpatic.

Ochii veseli ai soției sale îl priviră pe deasupra creaturii pufoase.

– Da, dar tonul tău a spus opusul.

Godric vru să ridice din umeri, dar junghiul brusc de durere îl făcu să regrete mișcarea. Crezu că reușise să ascundă tresărirea, dar Megs își miji ochii.

— Mulțumesc, fetelor. Mary Compassion, poți să le duci tu pe celelalte Mary la parter? Sunt convinsă că doamna Crumb are nevoie de voi acum.

Fetele părură puțin dezamăgite, dar se ridicară ascultătoare și părăsiră încăperea, în urma celei mai mari dintre ele.

Megs așteptă ca ușa să se închidă în urma lor.

— Cum te simți?

Ținea cățelul lângă obraz aproape ca pe un scut împotriva lui, iar Godric își dorea să pună animalul jos ca să îi poată vedea expresia feței.

— Destul de bine, răspunse el.

Megs încuviință, întâlnindu-i în sfârșit privirea. Lacrimi îi sclipeau în ochi, iar Godric simți cum i se strânge inima.

— Îmi pare foarte, foarte rău că te-am rănit.

Dacă Megs nu voia să vorbească despre cearta lor, Godric nu avea nimic împotriva.

— Deja ți-ai cerut scuze și, în plus, nu este nevoie. Nu a fost vina ta. Presupun că ai crezut că te atacam.

Megs își feri privirea, iar Godric simți că-l ia amețeala. Atât de respingător fusese sărutul lui? Urmă o tăcere scurtă și, cel puțin pentru el, foarte stânjenitoare. În cele din urmă, Godric gesticulă spre cățelul din brațele ei.

— Mama nu își vrea puiul înapoi?

— O, ba da, șopti Megs și, spre uimirea lui Godric, se întoarce, se întinse pe burtă și așeză cățelușul sub pat, de unde se auzi un chițait.

Megs se îndreptă de spate și se întoarse spre el. Godric ridică din sprâncene.

— Domnia Sa este sub pat cu cățelușii – trei, îi răspunse Megs la întrebarea nerostită. Credem că a fătat cândva noaptea trecută, dar nu am observat decât târziu în dimineața asta, când i-am auzit scheunând.

— Ciudat, murmură Godric, privind-o în timp ce se ridică de pe podea, că a ales să fete în camera ta.

Megs ridică din umeri, aranjându-și fustele.

— Mă bucur doar că am găsit-o. Mătușa Elvina a fost foarte îngrijorată de dimineață, când și-a dat seama că Domnia Sa lipsea din camera ei.

Godric dădu absent din cap. Cum putea să o protejeze? Cum putea să o protejeze de propria ei inimă mare și blândă?

Megs trase aer în piept, parcă făcându-și curaj.

— Godric?

El o privi precaut.

— Da?

— Poți să îmi spui cum – Megs flutură din mâini – cum s-a întâmplat asta? Cum ai devenit Fantoma din St. Giles?

Godric încuviință din cap.

— Da, desigur.

Poate dacă ar înțelege de ce se apucase de îndeletnicirea asta groaznică, atunci l-ar putea cumva convinge să renunțe, își spuse Megs.

Godric era încă palid. Megs își studie soțul în timp ce încerca să își ascundă îngrijorarea, dar privirea lui era fermă și corpul rezistent și puternic pe scaun. Pentru o secundă, se minună din nou că, la un moment dat, îl crezuse aproape lipsit de vlagă. Își dădu acum seama că, deși nu era la fel de înalt sau voinic ca alți bărbați, era *robust*, ca și cum ar fi fost făcut dintr-un material solid, indestructibil. Granit, poate. Sau fier care nu ruginește niciodată. Ceva puternic și musculos și... și *masculin*.

Megs își coborî privirea spre propriile mâini, ușor confuză din pricina gândului despre trupul soțului ei, și aproape că nu îi auzi cuvintele.

— Ai auzit vreodată de Sir Stanley Gilpin?

Megs ridică privirea.

— Nu, nu cred.

Godric încuviință, de parcă s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Era o rudă mai îndepărtată de-a tatălui meu și a murit acum câțiva ani. Un văr de-al treilea sau ceva de genul ăsta. Era un om de afaceri bogat în oraș, dar avea și alte interese.

— Cum ar fi?

— Teatrul. La un moment dat a deținut un teatru și chiar a scris câteva piese.

— Adevărat? Megs nu înțelegea ce legătură avea asta cu Fantoma din St. Giles, dar se forță să șadă într-un scaun, în fața lui, așezându-și mâinile una peste alta pe genunchi. Neastâmpărul era, din nefericire, un defect special de-al ei. Care sunt? Poate am văzut vreuna.

— Mă îndoiesc. Godric strâmbă din nas. L-am iubit pe Sir Stanley ca pe un tată, dar îi cam lipsea talentul scriitoricesc. Nu cred că vreuna dintre piesele lui a văzut lumina vreunei scene, cu excepția primeia, *Povestea de dragoste a delfinului și a ariciului*.

Megs simți cum ridică din sprâncene, în ciuda faptului că încerca să se abțină.

— Delfinul și...?

Godric incuviință din cap.

— ... și ariciul. După cum am spus, groaznic, dar m-am abătut de la subiect. Godric se aplecă înainte, tresărind ușor de durere, și își sprijini coatele pe genunchi, privindu-și mâinile împreunate. Nu știu dacă ai aflat deja, dar mama mea a murit pe când aveam zece ani.

Megs știa că mama lui era moartă, din moment ce avea o mamă vitregă, dar nu știuse câți ani avea el când se întâmplase asta. Zece era o vârstă atât de fragilă.

— Îmi pare rău.

Godric nu ridică privirea.

— Eram destul de apropiați și nu am trecut foarte ușor peste moartea ei. Apoi, trei ani mai târziu, tata s-a recăsătorit. Nu am reacționat bine.

Tonul lui era sec, lipsit de emoție, dar, cumva, Megs știa că nu fusese atât de indiferent pe când era doar un băiețel. Probabil că suferise mult și fusese măcinat de o neliniște groaznică.

— Ce s-a întâmplat?

– Tata m-a trimis la școală, spuse el, iar apoi, în vacanțe, Sir Stanley Gilpin s-a oferit să mă primească la el.

Megs îl privi uimită.

– Nu mergeai acasă, să îți vezi familia?

– Nu. Își țuguie ușor buzele, atrăgându-i atenția lui Megs. Poate că tot corpul lui era dur, dar gura, în special buza de jos, îi părea moale.

Era moale. Megs își aminti deodată gura lui pe sânul ei, atingerea dinților și mângâierea buzelor sale. Buzele lui fuseseră blânde pe sânul ei, dar aceleași buze moi fuseseră sălbatice pe gura ei.

Megs înghiți în sec, alungând acea imagine. Ce se întâmpla cu ea? Trase de o ață de pe rochie.

– Trebuie... trebuie să îți fi fost greu, să stai separat de tatăl tău.

– A fost cel mai bine, spuse el. Ne certam des și era vina mea. Eram irațional, îl învinuiam de moartea mamei, îl criticam pentru că se recăsătorise. M-am purtat groaznic cu mama mea vitregă.

– Aveai doar treisprezece ani, spuse Megs blând, simțind o strângere de inimă. Sunt convinsă că ea îți înțelegea durerea și confuzia.

Godric se încruntă și scutură din cap, iar Megs știa că el nu o credea.

– În orice caz, acesta a devenit obiceiul următorilor ani. Când nu eram la școală, locuiam cu Sir Stanley. Și cât am locuit cu el, m-a învățat.

Megs se încruntă, trăgând tare de ață.

– Ce te-a învățat?

– Cum să fii Fantoma din St. Giles, presupun. Godric își întinse mâinile. Deși pe atunci credeam doar că este un simplu antrenament. Avea un fel de încăpere pentru antrenamente, plină cu manechine din paie, ținte și lucruri de genul ăsta. Acolo, m-a învățat acrobații, să mă dulez cu săbii și să mă lupt cu mâinile goale.

– Acrobații? Ca un acrobat dintr-un circ ambulant?

Megs se aplecă spre el încântată, închipuindu-și-l pe Godric făcând tumbe.

– Da, ca un actor de comedie. El ridică privirea spre ea, pielea fiindu-i ușor încrețită în colțul ochilor. Sună absurd, știu, dar mișcările sunt destul de greu de stăpânit, mai ales pentru un băiat cu atât de multă furie mocnind în interior...

Megs își mușcă buza, gândindu-se la băiatul acela pierdut, izolat de familia lui, furios și singur. Brusc, simți recunoștință față de răposatul Sir Stanley Gilpin. Poate că fusese un personaj excentric, dar era evident că știuse multe despre tineri și nevoile lor.

Ochii lui Godric căzură pe gura ei, apoi din nou pe propriile mâini, din nou împreunate între genunchi.

– Am continuat așa timp de câțiva ani. De-abia când aveam optsprezece ani, ne-am dat seama după diverse semne, și plecări, și venituri stranii că însuși Sir Stanley era Fantoma din St. Giles, și...

– Poftim? Stai puțin. Megs ridică mâinile în aer, rupând firul rochiei, dar era prea înverșunată ca să îi pese. *Sir Stanley* a fost prima Fantomă?

– Da. Ei bine... Godric lăsă capul într-o parte și își țuguie ușor buzele. Cel puțin, el este singurul de care știu eu. Legenda Fantomei din St. Giles circulă de ani buni, poate de secole. Cine poate să spună că un alt bărbat, în alte vremuri, nu a mai purtat costumul?

Buzele lui Megs se întredeschiseră ușor, închipuindu-și o paradă de bărbați, an după an, pretinzând că sunt Fantoma din St. Giles. Cine ar face un asemenea lucru? Îl privi pe Godric, întrebarea stăruindu-i pe buze, dar nu voia să uite o altă întrebare apăsătoare.

– La cine te referi când spui „ne-am dat seama“?

– Ah. Godric își îndreptă spatele, ducând inconștient mâna la umărul stâng, apoi amintindu-și de rană și coborând-o din nou pe genunchi. Cât despre asta...

De ce se eschiva?

– Da? spuse Megs, îndemnându-l să continue.

Godric trase adânc aer în piept și o privi în ochi.

– Nu eram numai eu.

— Erau mai multe... Megs făcu ochii mari. Fantome? Cuvântul sceptic ieși mai mult ca un chițait. *În același timp?*

Godric încuviință.

— Pe când aveam optsprezece ani, un alt băiat ni s-a alăturat în timpul antrenamentelor. Era mai tânăr decât mine, dar la fel de furios cum fusesem eu la paisprezece ani. Mai furios, de fapt, spuse Godric, ridicând din sprâncene.

— Cine?

— Nu îți pot spune, zise Godric, parcă cerându-și scuze din priviri.

— Poftim? Megs se îndreptă indignată de spate. De ce nu?

Godric ridică din umeri.

— Nu este secretul meu ca să îl pot divulga.

Megs își spuse că era groaznic de onorabil din partea lui — și destul de frustrant pentru ea.

— Deci, erați doi...

Godric își dresе glasul.

— Trei, de fapt. A mai venit unul după ce am plecat eu.

Megs făcu din nou ochii mari, întrebările năvălind una peste alta în mintea ei.

— *Trei?* Dar...

Godric ridică mâinile, cu palmele spre ea.

— Știu că ți s-a spus că Roger a fost ucis de Fantoma din St. Giles, dar nu este adevărat. Nici unul dintre noi nu ar putea — nu ar ucide vreodată un om atât de bun ca Roger.

Megs încuviință din cap, înghițind nodul din gât. Cumva, ceva nu era în regulă în povestea asasinării lui Roger. Fie martorul se înșelase... Fie mințise. Megs se încruntă la acel gând.

— Megs.

Ea ridică ochii, întâlnindu-i privirea. Avea să urmărească firul crimei lui Roger, dar deocamdată Godric trebuia să își termine povestea.

— Cum ați ajuns să fiți trei Fantome?

Godric oftă.

— Cred că lui Sir Stanley i se părea amuzant să se deghizeze în Fantoma din St. Giles. Avea un simț al umorului mai degrabă

răutăcios. Dar când am plecat eu la Oxford, era clar că el își căuta un moștenitor pentru planul măreț. Îi iubea pe oamenii din St. Giles și voia să se asigure că aveau un protector după ce el avea să fie prea bătrân pentru a mai face pe Fantoma.

Și mai multe întrebări îi tremurau pe buze, dar Megs fu nevoită să se muște de interiorul obrazului ca să își țină gura închisă și să nu îl întrerupă. Încuviință din cap, îndemnându-l să continue.

— După cum am spus, am plecat, zise Godric. Mă împăcasem cu tata deja pe atunci, știam că mă purtasem ca un prost imatur. M-am decis să îmi pun ordine în viață și poate să câștig respectul lui și al mamei mele vitrege. Mi-am dat seama că Sir Stanley a fost dezamăgit de decizia mea, dar a fost înțeleghător. Iar pe atunci îl avea deja alături pe cel de-al doilea ucenic.

Megs fu nevoită să își înfigă unghiile în palmă ca să își înfrâneze întrebările. Cine era celălalt ucenic? Își dorise Godric să devină Fantoma din St. Giles la o vârstă atât de fragedă? Tatăl lui știuse pentru ce îl antrenase Sir Stanley?

Dar soțul ei reluă povestea.

— Așa că am mers la Oxford, am învățat multe lucruri, m-am maturizat, iar când m-am întors acasă, la Laurelwood, am cunoscut-o pe Clara la un bal. Godric închise ochii. Ți-am spus deja cum au decurs lucrurile. Am fost fericiți – foarte fericiți – pentru aproape un an. Apoi s-a îmbolnăvit. Ne-am mutat la Londra ca să fim mai aproape de doctori. Am sperat – m-am rugat – să putem găsi un tratament pentru boala ei. Am tot sperat un an și jumătate, dar apoi mi-am dat seama că nu exista un tratament pentru Clara mea. Că avea să moară consumată de boala asta și că eu nu puteam să fac nimic – decât să o privesc murind. Am privit-o devenind din ce în ce mai slabă, în timp ce agonia începea să o macine din interior.

Godric deschise ochii cenușii și limpezi, iar Megs citi disperarea atât de cunoscută în ei. Trebuia să fi fost iadul pe pământ să se trezească neputincios în fața suferinței iubitei lui. Megs nu mai putu suporta. Se întinse spre el, luându-i mâna rece într-a ei.

Godric plecă ușor capul, privindu-i degetele peste propria mână, fără să facă vreo mișcare să i le strângă, la rândul lui, dar în același timp fără s-o alunge. Megs se mulțumi cu asta.

– Cred că aș fi luat-o razna, continuă el, cu privirea încă pe mâinile lor, dacă Sir Stanley nu m-ar fi sunat într-o zi. Auzise, de la tata, despre boala Clarei, și avea o ofertă simplă: să merg să mă antrenez din nou cu el. Era deja la al treilea ucenic din micul nostru cerc, un tânăr, de fapt, mai degrabă un băiețaș. Al doilea lui discipol, cel pe care îl cunoscusem, deja plecase de la Sir Stanley și devenise Fantoma din St. Giles. Sir Stanley invocase scuza că noul lui elev avea nevoie de un partener de duel, dar eu știam. Îmi oferea salvarea, răgazul de la chinul zilnic prin care treceam privind-o pe Clara murind. Mi-a oferit și mie Fantoma.

Megs îl privi nedumerită.

– Nu înțeleg. Dacă deja exista o Fantomă, cum ai putut să devii și tu una?

– Nu eram doar eu, spuse Godric. Cel de-al treilea bărbat a căpătat masca și săbiile la puțin timp după mine. Până acum doi ani, toți trei eram Fantoma din St. Giles.

Megs se încruntă.

– Nu dădeai nas în nas unul cu altul?

Un zâmbet lumină privirea serioasă a lui Godric.

– Foarte rar. Trebuie să înțelegi – nu ies în fiecare noapte, și nici celelalte Fantome. Dacă, din întâmplare eram doi afară în aceeași noapte, se zvonea că Fantoma putea fi în două locuri în același timp, ceea ce, spuse Godric sec, este adevărat.

– Dar trei bărbați diferiți... Megs scutură din cap. Nu observau oamenii că nu sunteți aceeași persoană?

Godric ridică din umeri.

– Nu. Avem un fizic asemănător. În plus, dacă porți un costum ciudat, compus dintr-o mască, o pelerină, o pălărie mare și haine de clovn, martorii rar observă cum arată omul de sub mască.

Megs încuviință cu un aer meditativ.

– Cred că Sir Stanley al tău trebuie să fi fost un om foarte inteligent.

– O, a fost, spuse Godric blând. Își plecă ușor capul, parcă pierdut într-o amintire. Își întorsese mâna într-a ei, iar acum degetul lui mare trasa cercuri în palma ei.

Era o senzație destul de plăcută.

– Godric, șopti Megs precaută.

El o privi.

– Hm?

Ea înghiți în sec, căci ura să distrugă momentul. Dar curiozitatea fusese mereu pieirea ei.

– Clara a murit în urmă cu trei ani, nu-i așa?

Godric se încordă la auzul numelui primei lui soții și îi eliberă mâna.

– Da.

Megs se simți abandonată, dar își luă inima în dinți și rosti întrebarea.

– Atunci, de ce încă mai ești Fantoma din St. Giles?

De ce încă mai era Fantoma din St. Giles?

Godric pufni, apropiindu-se de colțul unei clădiri dărăpănate din cărămidă. Aruncă o privire, asigurându-se că aleea întunecată de dincolo de ea nu era împânzită cu soldați, apoi luă colțul. Era mai ușor – și mai sigur – să se deplaseze pe acoperișurile clădirilor, dar din pricina răniilor din spate îi era imposibil să procedeze astfel în seara aceasta. Așa că era forțat să meargă pe jos, fiind cu ochii în patru după Trevillion și soldații lui.

Se opri în capătul aleii, ascultând, și își aminti privirea lui Megs când îi pusese întrebarea: exprima confuzie și îngrijorare. Îngrijorare pentru el.

Amintirea îl făcu să se încordeze. Când fusese ultima dată când își făcuse cineva griji pentru el? Nu de când murise Clara, cu siguranța, dar chiar și înainte de asta, el fusese cel care își făcuse griji pentru ea, nu invers. Clara nu aflase niciodată că el era Fantoma, dar chiar și așa, ea avusese încredere că el era destul de puternic, destul de deștept, destul de *bărbat* încât să nu intre vreodată în bucluc. Godric își spuse că ar trebui să se simtă insultat că Megs

îl credea atât de fragil încât își făcea griji pentru el, dar nu putu să găsească nici cea mai mică urmă de furie înlăuntrul său.

De fapt, grija ei era mai degrabă plăcută. Soția lui avea o inimă blândă – dar o minte puternică. Fusese șocată că el nu fusese de acord să renunțe la viața de Fantomă. Godric știa că o dezamăgise, iar o parte din el își dorea să îi poată oferi ce își dorea.

Ambele lucruri pe care și le dorea.

Alergă în lungul unei străzi, strecurându-se din nou în umbre, întrucât auzi pași apropiindu-se. Doi bărbați se clătinau pe strada scăldată în lumina lunii, sprijinindu-se unul de celălalt, și în același timp dărâmându-se unul pe celălalt. Cel mai înalt din cei doi se împiedică de propriile picioare și căzu pe trotuar de parcă nu ar fi avut oase, așa cum fac de obicei cei foarte beți. Tovarășul lui se aplecă, ținându-se de genunchi, și râse în hohote, încetând doar când Godric ieși din ascunzătoarea lui și își văzu de drum. Aruncă o privire peste umăr ca să îl vadă pe bețiv privindu-l cu gura căscată.

Cei doi bețivi păreau un duo de clovni, dar lui Godric îi îngheță sângele în vine când își închîpui ce i s-ar fi putut întâmpla lui Megs dacă ea ar fi fost cea care s-ar fi întâlnit cu ei. Foarte puțini bărbați în St. Giles – beți sau nu – erau pașnici când se confruntau cu tentația unei femei bogate și frumoase.

Maxilarul i se încheștă la acel gând. Orice altă femeie ar fi stat departe de acel colț al Londrei după acea primă călătorie. Nu și Megs, totuși, iar lui Godric îi venea greu a crede că asta avea să se întâmple chiar și după evenimentele nopții trecute. Nu, ea declarase sus și tare că avea să se întoarcă în St. Giles – și să continue să o facă până avea să îl găsească pe ucigașul lui Fraser-Burnsby. Ar fi putut fi vorba de bravadă, dar Godric nu prea credea. Soția lui urma un drum care însemna sinucidere curată.

La naiba! Godric nu avea să permită ca încăpățânarea ei să o rănească – sau mai rău. Cumva, trebuia să găsească o cale de a o trimite înapoi la moșie, și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cimitirul St. Giles se întindea înaintea lui, clopotnița înaltă profilându-se pe fondul lunii pline. Godric o luă pe lângă zidul

din cărămidă care împrejmua micul cimitir. De poartă atârna un lacăt, dar era deschisă.

Precut, împinse poarta. Balamalele fuseseră unse, iar el se strecură în curtea cimitirului fără vreun sunet. Vântul se întetă, îndoină ramurile unui copac solitar și gemând printre pietrele mormintelor. Unora li s-ar fi părut sinistru, dar Godric știa că în St. Giles erau lucruri mult mai periculoase decât în locul unde dormeau morții.

Un mormăit foarte uman veni dinspre zidul opus, iar Godric zâmbi pieziș: nu venise în zadar aici. Se strecură dintr-o umbră în alta pe la marginea cimitirului, fără să scoată vreun cuvânt, până ajunse la câțiva metri de prada lui.

– Bună seara, gropare.

Groparul Jack, un bărbat scund și cocoșat, care se întâmpla să fie unul dintre cei mai cunoscuți profanatori de morminte din Londra, se îndreptă de spate cu un icnet. Tovarășul lui, un flăcău musculos și greoi, era mai puțin optimist.

– Este diavolul!

Flăcăul aruncă lopata și o luă la goană spre poarta cimitirului, cu o agilitate impresionantă, având în vedere statura sa. Groparul Jack dădu să plece, dar Godric puse o mână grea pe umărul bărbatului, împiedicându-l să fugă.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Of! gemu groparul. De ce făcuși asta? Îl speriași pe Jed. Ai habar cât îi de greu să găsești un flăcău cu spate puternic în St. Giles? Nu-ntineresc, să știi, iar lumbago mă scoate din sărite. Cum o să termin treb’soara asta acum, fără ajutoru’ lui?

De sub mască, Godric ridică o sprânceană.

– Oricât de tristă ar fi povestea ta, gropare, nu pot găsi vreun strop de milă pentru tine când ești în toiul exhumării unui biet cadavru.

Bărbatul se ridică, etalându-și înălțimea, ceva mai jos de un metru și jumătate.

– Omul mai trebuie să și trăiască din ceva, Fantomă. Barem eu nu mi-s criminal, continuă el, mijindu-și ochii cu dușmănie.

– O, să nu intrăm în jocul ăsta.

Bărbatul scoase un zgomot nepolitic.

– Gropare, spuse Godric pe un ton jos, răbdarea lui ajungând la limită, nu am venit aici pentru părerea ta despre mine.

Profanatorul de morminte își linse buzele cu nervozitate, ferindu-și ochii de ai lui Godric.

– Atunci, ce vrei?

– Ce știi despre hoții de fete?

Bărbatul ridică din umerii osoși.

– Doar vorbe de pe ici, pe colo.

– Spune-mi.

Chipul dur al omulețului se contorsionă într-o grimasă, în timp ce medita.

– Se zvonește că s-au întors.

Godric oftă.

– Da, știu.

– Aa... Digger lovi gânditor cu piciorul în marginea mormântului pe jumătate săpat. Bucăți de pământ se prăvăliră înăuntru, fără nici un sunet. Unii spun că acum au luat aproape două duzini de fete.

„Douăzeci și patru de fete lipsesc?” În orice alt colț al Londrei, ar fi avut loc un protest public. Ziarele ar fi tipărit articole pline de indignare, lorzii și-ar fi dezlănțuit mânia în parlament. Aici, se părea că nimeni nu se deranjase nici măcar să *observe*.

– Unde sunt duse?

– Nu știu. Groparul scutură din cap. Dar nu este ca un bordel obișnuit. Nimeni nu a mai auzit nimic de ele.

Godric își miji ochii. Bărbatul nu părea să știe că fetele erau folosite într-un atelier. Probabil că locul era foarte bine ascuns. Un secret foarte bine păstrat.

– Da’ am auzit că e o fetișcană, spuse Digger, părând să își amintească ceva, care îi ajută să le prindă pe fete.

– Știi cum arată?

– Știu mai mult, zise Digger aproape cu mândrie. Îi știu numele.

Godric își plecă ușor capul, așteptând.

– I se spune jupâneasa Cook, sau așa am auzit.

Nu era mult, dar era mai bine decât nimic. Godric scoase o monedă din argint și o puse în palma murdară a groparului.

– Mulțumesc.

Bărbatul se învioră la vederea banilor, deși tonul lui încă era ușor posomorât când răspunse:

– Oricând.

Godric dădu să plece, dar ezită când un gând îi trecu brusc prin minte.

– Încă un lucru.

Digger oftă greoi.

– Ce?

– În urmă cu doi ani, un aristocrat a fost omorât în St. Giles. Numele lui era Roger Fraser-Burnsby. Știi ceva despre asta?

Dacă Godric nu ar fi petrecut ani întregi interogând informatori cu reputații dubioase, nu ar fi observat modul în care corpul groparului se încordă ușor.

– N-am auzit niciodată de el, răspunse el cu indiferență. Acu', dacă nu te superi, tre' să muncesc, ca să termin înainte de răsărit.

Godric se aplecă spre omuleț până când nasul coroiat al măștii lui negre aproape că-i atinse fața.

– Dar mă supăr.

Groparul înghiți în sec, căscând ochii speriați.

– Eu... nu știu nimic, serios!

– Jack, mormăi Godric calm. Ești un mincinos.

– Bine, bine. Ridică mâinile de parcă ar fi parat un atac fizic, deși Godric nu făcuse nici o mișcare spre el, nici măcar nu îl atinse. Am auzit zvonuri despre asta. Cum că nu Fantoma l-ar fi ucis pe filfizon.

Godric ridică din sprâncene.

– Ai auzit cine este adevăratul criminal?

Groparul aruncă o privire peste umăr, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

– Cică ar fi fost un alt bogătan.

– Altceva?

Digger își aruncă mâinile în aer.

– Nu-i destul? Aș putea fi omorât dacă asta-i treabă de bogătași și mă aud ciripind.

– Nu te aude nimeni, spuse blând Godric. Tu n-ai să spui nimă-nui, iar eu cu siguranță nu am de gând să o fac.

Singura replică a lui Digger fu un fornăit ironic. Godric își îndreptă pălăria și plecă din cimitir, pornind spre râu și spre Saint House. Gândul că Megs căuta răzbunare îl neliniștea. Era o femeie blândă și veselă. Nu era făcută pentru răzbunare sinistră și moarte.

Asta era treaba lui. Nu o putea lăsa să facă așa ceva. Chiar de-ar fi fost un lucru sigur pentru o doamnă să caute un criminal în St. Giles, Godric nu o putea lăsa să își riște blândețea, să își păteze veselia. Acel gen de răzbunare avea să o marcheze pentru totdeauna.

Lui Godric îi trecea prin minte o singură cale prin care o putea distrage de la misiunea ei și o putea scoate imediat din Londra.

Douăzeci de minute mai târziu, Godric se apropia de Saint House și, așa cum făcea întotdeauna, încetini și se ascunse în umbre pentru a se asigura că nu era urmărit. În toți anii în care jucase rolul Fantomei din St. Giles, putea număra pe degetele de la o mână momentele când cineva fusese în curtea casei lui în toiul nopții. Momentele când precauția lui se dovedise îndreptățită.

Iar acesta era unul dintre acele momente.

Îi luă mai puțin de un minut să zărească o siluetă întunecată pândind la colțul casei. O umbră atât de țeapănă, de tăcută, încât Godric nu ar fi observat-o dacă nu ar fi memorat fiecare colțișor al casei sale luminat de lună.

Godric încremeni. Îl putea speria pe spion și îl putea pune pe fugă. Sau putea aștepta să vadă cine era atât de interesat de Saint House. Umărul stâng îi pulsa, dar se forță să respire calm, având sentimentul că urmează o așteptare lungă.

După cum se dovedi, dură trei ore. Trei ore de stat nemișcat, rezemat de cadrul porții. Trei ore în care își dorise să fi fost în patul lui, dormind. Dar la sfârșitul acelor trei ore, știa cine îi ținea casa sub supraveghere.

Când primele raze trandafirii ale zorilor începură să se ivească spre est, căpitanul James Trevillion ieși din umbre. Fără să arunce o privire înapoi spre casa pe care o spionase întreaga noapte, se îndepărtă calm și liniștit.

Godric așteptă până nu mai auzi copitele calului căpitanului de dragoni – apoi mai așteptă cinci minute.

De-abia atunci se strecură prin spatele casei și în propriul birou. Își scoase ușor costumul, durerea și oboseala făcându-i mișcărilor greoaie. Scăpă teaca pe podea și rămase uitându-se fix la ea. Probabil că Trevillion încă bănuia că el era Fantoma. Altfel, de ce ar fi stat la pândă toată noaptea, dacă nu să îl prindă în flagrant, în timp ce se întorcea din peregrinările lui? Poate că se retrăsese după ce îi oprise trăsura cu o noapte în urmă, dar căpitanul Trevillion era un om viclean și, în mod evident, încă îl bănuia. Godric avu sentimentul că lui Trevillion nu i-ar fi păsat dacă ar fi obținut dovada că un membru al aristocrației era Fantoma din St. Giles. Era încăpățânat, era căpitanul, un bărbat care părea să nu aibă o altă viață în afara vânătorii. Godric zâmbi ușor, diabolic și amuzat. Poate că dușmanul lui simțea că trăiește cu adevărat doar atunci când vâna.

Dacă era adevărat, ei doi aveau mai multe în comun decât și-ar fi închipuit oșteanul. Godric se împăcase de multă vreme cu gândul că partea mică din el care supraviețuise în urma morții Clarei zăcea în spatele măștii.

Oftă. Trebuia să se ocupe de căpitan, să îi găsească pe hoții de fete și pe jupâneasa Cook, și să o protejeze pe Megs, împotriva voinței ei.

Trebuia să facă toate astea, dar în acest moment avea nevoie de somn.

Godric își luă cămașa de noapte și halatul, apoi ieși din birou. În timp ce urca scările spre dormitor, își reaminti întrebarea lui Megs. „De ce mai ești încă Fantoma din St. Giles?” și răspunsul rămas nerostit: Era singurul mod prin care mai putea respira și trăi.

Capitolul 9

Disperare rânji, arătându-și dinții ascuțiți și galbeni în contrast cu pielea roșie.

– Sufletele celor prinși între rai și iad se îneacă la nesfârșit în apele astea, așteptând scurgerea timpului și eliberarea lor. Bucură-te că sufletul iubitului tău nu este condamnat în apele astea, întrucât cei care sunt captivi aici sunt sinucigașii.

Faith se cutremură la auzul cuvintelor drăcușorului și privi cum un suflet din apa neagră își deschise larg gura, parcă vrând să țipe. Nici un sunet nu ieși din acel vid...

din *Legenda Helechinului*

Megs zăbovi mult timp în grădină a doua zi de dimineață, privind bătrânul copac încovoiat. Arăta exact la fel ca ultima dată când îl văzuse, în urmă cu vreo două zile.

Mort.

Higgins aștepta permisiunea de a-l tăia, dar Megs nu se îndura să facă asta. Urât și încovoiat cum era copacul, părea atât de singuratic în grădină. Absurd, bineînțeles, să atribui sentimente umane unui copac, dar așa era. Lui Megs îi era milă de copacul bătrân și răsucit.

– Copacul acela e mort, spuse o voce sobră din spatele ei.

Megs se întoarse, încercând să își calmeze fiorul din piept. Godric stătea pe alee, purtându-și obișnuitul costum sobru – de culoare gri în această dimineață. O privea cu ochii lui limpezi, ca de cristal, încercând parcă să citească ceva în privirea ei. Megs zâmbi.

– Așa a spus și grădinarul meu, Higgins.

– Pot pune pe cineva să îl taie.

– Și el s-a oferit să facă asta.

Godric o privi nedumerit.

– Nu vrei să îl tai, totuși, nu-i așa?

Megs strâmbă din nas și puse o mână protectoare pe scoarța aspră.

– Nu.

– Normal că nu, murmură Godric ca pentru sine.

Megs își împreună mâinile înaintea ei.

– Mă bucur să te văd aici. Când am auzit că încă nu te-ai ridicat din pat de dimineață, mă temeam că starea ți s-a înrăutățit.

Ochii lui îi părăsiră o secundă pe ai ei, iar Megs avu strania impresie că Godric era pe punctul de a-i spune o minciună, dar tot ce rosti fu:

– Eram obosit și m-am gândit că ar fi mai bine să dorm mai mult.

Megs încuviință gânditoare, încercând să se gândească la ce ar putea să spună. Cum putea să fie același bărbat care îi sfâșiasse corsetul și o sărutase de parcă ar fi murit dacă nu i-ar fi simțit gustul pielii?

– Am fost invitați la teatru diseară, spuse ea. Cumnata mea, Lady Hero, este o admiratoare a grădinii Harte's Folly și ar vrea să meargă la teatru acolo. Vei veni?

Godric deveni serios.

– Va fi și fratele tău Griffin acolo?

– Da.

Megs se aștepta la un refuz, dar Godric se relaxă și zâmbi politicos.

– Presupun că oricum va trebui să dau ochii cu el cândva – la urma urmei, sunt căsătorit cu sora lui.

Megs nu ar fi trebuit să fie atât de încântată de ideea că ar putea vedea piesa împreună cu el, dar o făcu. Așa că întrebă, ca să se asigure.

– Deci, vei veni?

Godric încuviință cu seriozitate din cap.

– Da.

Megs dădu aprobator din cap, întorcându-se gânditoare spre bătrânul măr și plimbându-și degetul pe trunchiul lui găunos.

– Godric?

– Da?

El veni mai aproape de ea în timp ce Megs stătea întoarsă cu spatele la el. Iar ea avu sentimentul că, dacă se întorcea, ar putea ajunge direct în brațele lui. Tremură ușor și se concentrează asupra scoarței copacului.

– De unde știa fratele meu că tu ești Fantoma din St. Giles?

Godric rămase tăcut, iar ea aproape că îl putea auzi gândind.

– Am fost neatent. M-a urmărit într-o seară când mă întorceam din St. Giles.

Sprâncenele lui Megs se uniră, încruntate.

– St. Giles? De ce ar fi fost Griffin în St. Giles noaptea?

– Nu știi?

Ei bine, nimeni nu se putea împotrivi acelei întrebări. Megs se întoarse și observă că era aproape în brațele lui. Godric o privea cu deja familiara expresie nedumerită și ușor încruntată.

– Ce să știi? Întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

O cerință absurdă din partea ei, bineînțeles. El nu avea să îi spună, avea să o păcălească cu vreo scuză cusută cu ață albă și să plece.

Dar Godric o surprinse.

– Griffin avea o afacere în St. Giles.

Megs clipi, uimită atât de sinceritatea lui, cât și de informație.

– Dar... Griffin nu a fost niciodată un om de afaceri – nu a avut nevoie... Își pierdu șirul gândurilor când văzu expresia de pe chipul lui Godric. Nu-i așa?

Soțul ei ridică stingher din umeri.

– Nu cunosc statutul financiar al fratelui tău. Știu doar că, înainte de căsătoria cu Lady Hero, avea o afacere în St. Giles.

– Ce fel de afacere?

Godric o privi pentru ceea ce păru un minut întreg, iar Megs așteptă să vadă dacă va primi un răspuns. În cele din urmă, el oftă.

– O distilerie de gin.

– Poftim?

Megs rămase cu gura căscată. Dintre toate lucrurile pe care putea să le facă fratele ei – fiul unui *marchiz*... Să conducă o distilerie ilegală de gin – și imorală – era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

De ce ar face asta? Griffin fusese un rebel înainte de căsătorie, avusese o reputație groaznică de libertin, dar ea îl cunoștea. În adâncul sufletului, era un om bun, un om care nu ar fi făcut un lucru atât de groaznic decât dacă ar fi avut cu adevărat nevoie de bani, și de ce ar fi avut? Familia lor era proprietară de moșie, aveau destule fonduri...

Gândurile i se întrerupseră brusc, când își dădu seama că nici măcar nu știa cu adevărat care era starea financiară a familiei sale. Ea era o doamnă. Iar doamnele nu puneau întrebări legate de aceste aspecte – era considerat un lucru vulgar. Când voia o rochie, când ieșea în societate și avea nevoie de o garderobă complet nouă, nu întrebasese niciodată dacă și le puteau permite, pentru că puteau.

Nu-i așa?

Doar că acum începuse să își amintească mici detalii. Momentul când mama îi sugerase să aleagă cea mai ieftină decât cea brodată. Lui Megs oricum îi plăcuse mai mult culoarea celei în dungi – un trandafiriu minunat – așa că nu se gândise prea mult la asta pe atunci. Dar acum... Și mai fusese și momentul acela când croitoreasa devenise destul de arțăgoasă, insistând că nu fusese încă plătită. Mama spusese că fusese o greșeală, dar dacă nu era adevărat?

Dacă familia ei fusese strâmtorată financiar – în secret – iar ea nu știuse niciodată prea multe lucruri care să o facă să *întrebe*.

– Mai are și acum distileria în St. Giles? îl întrebă pe Godric foarte încet.

– Nu. El scutură imediat din cap. A închis-o – de fapt, a ars – chiar înainte să se căsătorească cu Lady Hero.

Megs încuviință, simțindu-se ușurată.

– Mă bucur. Dar dacă avea nevoie de bani, cum îi face acum?

– Nu știu, spuse blând Godric. Nu am fost în relații prea bune în ultimii ani. Oricum, sunt convins că zestrea lui Lady Hero a fost mai mult decât suficientă ca să le satisfacă nevoile.

Un gând brusc și oribil îi trecu prin minte lui Megs.

– Și zestrea mea? A fost suficientă?

– Fratele tău nu mi-a oferit zestrea ta.

Megs făcu ochii mari.

— Dar...

— Este în regulă. Godric întinse mâinile, împiedicându-i protestul. Am bani mai mult decât suficienți. Nu am avut niciodată nevoie de zestrea ta, Megs.

Ei bine, măcar putea să fie bucuroasă pentru asta, își spuse Megs în sinea ei. Aproape că lovi cu pumnul în trunchiul mărului, apoi oftă.

— Îmi pare rău că nu am știut asta dinainte. Probabil că ai fost foarte furios când fratele meu ți-a cerut să te căsătorești cu mine.

Godric ridică din umeri, expresia fiindu-i blândă.

— Deja ți-am spus: am fost furios pe el, da, dar niciodată pe tine. La urma urmei, nu a fost așa o corvoadă să mă însor cu tine.

Lauda vagă era mai bună decât nimic, presupuse ea. Sau cel puțin asta își spuse în sinea ei în timp ce înfipse o unghie în scoarța mărului.

— Dar tot nu înțeleg. De ce nu mi-a spus niciodată că aveam dificultăți financiare?

— Nu știu. Godric ridică din nou din umeri. Mă gândesc că te proteja.

Megs nu avea idei prea plăcute despre domnii care considerau că le *protejau* pe doamne lăsându-le să trăiască în ignoranță. Cel puțin Godric îi spusese adevărul despre fratele ei și distileria lui. Oftă și plecă de lângă copac.

— Cred că ar trebui să merg și să o întreb pe Daniels dacă noile mele rochii vor fi gata la timp pentru teatru.

Dar când dădu să treacă pe lângă el, Godric o opri, luând-o de mână. Degetele lui erau reci peste ale ei, iar ea încremeni privind-l, apoi Godric îi eliberă mâna, de parcă ar fi fost ars de căldura ei.

Își linse ușor buzele, iar dacă Megs n-*ar* fi cunoscut puțin mai bine deja, ar fi crezut că Godric era agitat.

— De fapt, am venit aici ca să îți spun ceva.

Megs ridică privirea curioasă.

— Da?

– M-am hotărât... Godric își concentrează ochii aceia limpezi și cenușii pe chipul ei. Mi-ar plăcea să ne consumăm căsătoria diseară.

Obținuse ceea ce voia: acordul lui Godric de a-și consuma căsătoria. Atunci, de ce era atât de agitată la gândul acestei posibilități?

Un val de râsete izbucni printre oamenii din publicul teatrului, iar Megs își concentrează atenția pe scenă, unde o actriță frumoasă, îmbrăcată ca un băiat, mergea țănoș. Actrița se întoarce și aruncă o privire răutăcioasă peste umăr în timp ce spuse o glumă, iar publicul izbucni din nou. Lângă Megs, Hero chicotea, iar Griffin avea un rânet pe față, dar Godric nici măcar nu zâmbea.

Poate că și el era la fel de agitat gândindu-se la acea noapte.

Toți patru stăteau într-o lojă elegantă, aflată deasupra scenei teatrului. Valuri de catifea roșie căptușeau interiorul, iar bara care o împrejmuia era poleită cu aur. O masă mică, pe care erau pahare cu vin, prăjiturile, fructe, nuci și brânzeturi se afla într-un colț, iar Megs nu se putu abține să nu se gândească la cât de scumpă trebuia să fie închirierea lojii. Dacă Griffin fusese strâmtorat în urmă cu trei ani, acum nu mai părea să fie așa.

Dar nici înainte să se însoare cu Hero nu părăsise să aibă probleme cu banii.

Megs oftă, dorindu-și să poată avea cincisprezece minute la dispoziție, singură cu fratele ei. Dorindu-și să poată uita că, atunci când aveau să se întoarcă acasă, Godric intenționa să se culce cu ea.

Îl privi cu coada ochiului. În seara asta purta un costum de culoarea cafelei, manșetele și buzunarele fiindu-i brodate cu fir de aur. Pe dedesubt, o vestă de un albastru-argintiu îi îmbrățișa corpul, evidențiindu-i abdomenul plat. Megs îl văzuse – în treacăt – fără cămașă, și fusese uimită de priveliște. Cum ar arăta complet gol?

Godric păru să îi simtă privirea. Bărba i se mișcă aproape imperceptibil, iar ochii îi căzură pe chipul ei. Megs încetă să mai respire. Pleoapele lui erau pe jumătate coborâte, nereușind prea bine

să ascundă licărul acelor ochi intenși. Godric o privea de parcă s-ar fi gândit cum, mai exact, să o mănânce. Fără să își dea seama, buzele lui Megs se întredeschiseră, iar Godric coborî privirea, nărilor umflându-i-se ușor. Apoi o ridică din nou, privind-o în ochi, iar Megs uită complet cum să respire.

Publicul izbucni în ropote de aplauze, iar Megs tresări din pricina sunetului brusc și asurzitor. Griffin mormăi ceva.

– Vreți să aduc niște înghețată înainte să înceapă al doilea act?

Hero îi zâmbi soțului ei.

– Da, te rog.

Griffin încuviință, apoi își îndreptă privirea precaută spre Godric.

– Mă însoțești?

Godric ridică uimit din sprâncene, dar se ridică de bunăvoie. Lângă ea, Hero se agită și ridică mâna.

– Îl văd pe fratele meu pe coridor. Vrei să mă însoțești să îl salut?

– Da, desigur.

Megs se ridică, privind-o îngrijorată pe soțul și pe fratele ei depărtându-se.

– Nu îți face griji. Hero o luă de braț și porniră spre colțul opus al teatrului. Coridorul din spatele lojilor era aglomerat, întrucât toată lumea profitase de pauza dintre acte ca să salute cunoștințe sau să își expună, pur și simplu, veșmintele. Griffin și Godric se vor împăca.

Megs îi aruncă o privire sceptică cumnatei sale.

– Aș vreau să fiu atât de convinsă ca și tine.

Hero îi strânse mâna, parcă pentru a o liniști.

– Griffin ne iubește pe amândouă, iar Godric ține foarte mult la tine, știu. Amândoi au motiv să înceteze cu această animozitate.

Megs o privi din nou pe cumnata sa, pășind cu eleganță într-o rochie verde, tivită cu dantelă aurie.

– Godric ține la mine? De unde știi?

Hero o privi amuzată.

– Din felul în care are grijă de tine, prostuțo. Atunci când ați sosit, s-a asigurat că ai cel bun loc – lângă mine, ca să putem bârfi.

Ți-a adus o farfurie cu prăjituri și struguri – fără alune, știe că nu îți plac așa de mult – și simplul fapt că a venit la teatru în seara asta... Ei bine, mă cam așteptam să refuze, trebuie să recunosc. În ultimii doi ani a fost un adevărat pustnic. Rar l-a văzut cineva în societate. Nu, tot ce a făcut în seara asta – chiar și detalii mărunte – a fost pentru *tine*, surioară.

Megs clipi uimită. Era adevărat? Godric avea sentimente pentru ea, oricât de mărunte? La urma urmei, cedase dorinței ei de a încerca să facă un copil. Simpla amintire a discuției de dimineață îi trimise un val de căldură prin tot corpul, dar Megs simți și un fior de neliniște. Când era la Laurelwood, ticluind planul de a veni la Londra și de a-și seduce soțul, el nu era o persoană în adevăratul sens al cuvântului. Îl știa doar din scrisorile scurte și rare. Părase destul de simplu să se culce cu un bărbat aproape ireal.

Dar să se culce cu *Godric* era o cu totul altă chestiune. El era real, în carne și oase, un bărbat cu sentimente puternice – deși făcuse tot posibilul să le ascundă de lume. De-abia acum îi trecu lui Megs prin cap că sentimentele ei puteau fi în pericol dacă se culca cu Godric.

Megs își mușcă buza. Nu luase în seamă și implicarea emoțională. Roger fusese iubirea vieții ei, iar pierderea lui era o durere pe care o resimțea în fiecare zi. Nu avea altă soluție pentru a face un copil, trebuia să se culce cu Godric, dar să aibă *sentimente* pentru el părea o trădare a iubirii ei pentru Roger.

O trădare a lui Roger însuși.

Brusc, Hero îi strânse mâna.

– Iat-o.

Megs clipi.

– Pe cine?

– Pe Hippolyta Royle, șopti Hero. Doamna de acolo, în acea nuanță delicioasă de cafea neagră și roz.

Megs urmă înclinarea discretă a capului lui Hero. O doamnă înaltă stătea singură, studiind mulțimea cu ochi ageri. Nu puteai spune că e frumoasă, dar cu tenul bronzat, părul negru și aerul regesc, era, cu siguranță, captivantă.

— Cine este? întrebă Megs cu voce tare.

Hero pufni blând.

— Ai fi știut dacă nu te-ai fi ascuns în sălbăticia moșiei în ultimii doi ani. Domnișoara Royle este o moștenitoare destul de misterioasă. A apărut din senin în Londra acum câteva luni. Unele zvonuri spun că a fost crescută în Italia sau chiar în Indiile de Est. Cred că trebuie să fie o persoană foarte interesantă, dar nu ne-am cunoscut.

Priviră cum domnișoara Royle se întoarce și începu să se îndeparteze.

— Și se pare că nici în seara asta nu voi avea ocazia, spuse tristă Hero. Nu văd pe nimeni care ar putea să ne facă prezentările. Dar aici este loja lui Maximus. Mergem?

Megs încuviință, iar Hero o conduse în minunata lojă. Era chiar vizavi de loja închiriată de Griffin și era deasupra celeilalte părți a scenei.

Înăuntru, loja era la fel de luxoasă ca a lui Griffin – poate mai mult. Două doamne stăteau singure, iar cea mai bătrână din ele întinse mâna când le văzu.

— Hero, cât mă bucur să te văd, draga mea.

Domnișoara Bathilda Picklewood o crescuse pe Hero și pe sora ei mai mică, Phoebe, după moartea părinților lor. O doamnă durdulie, cu părul cenușiu și cârlionțat, și care ținea în brațe un spaniel mic, din rasa King Charles. Hero o sărută pe domnișoara Picklewood pe obraz.

— Cum te simți, verișoară Bathilda?

— Destul de bine, spuse domnișoara Picklewood, dar trebuie să îți spun că a trecut o veșnicie de când nu l-am mai văzut pe William.

Parcă vrând să îi sublinieze cuvintele, spanielul scoase un lătrat ascuțit. Hero zâmbi.

— Îmi voi îndrepta greșeala cât mai curând posibil. De fapt, mâine după-amiază.

— Splendid!

— Cine este cu tine, Hero? întrebă a doua doamnă. Iar Megs simți un junghi, întrucât era Lady Phoebe Batten.

Megs veni mai aproape, sperând că lumina slabă din lojă avea să fie de ajutor.

– Sunt eu, Phoebe. Megs.

– Desigur, spuse Phoebe, ușor confuză. Privirea îi era acum concentrată pe chipul lui Megs, deși ea avea sentimentul straniu că cealaltă femeie tot nu o putea vedea bine. Îți place piesa?

– O, da, spuse Megs, deși de-abia dacă fusese atentă. A trecut ceva timp de când nu am mai fost la teatru, așa că este o adevărată bucurie.

– Robin Goodfellow este atât de inteligentă, spuse domnișoara Picklewood, iar Megs fu puțin nedumerită până își aminti că acela era numele actriței îmbrăcate în haine de bărbat. Cred că mi-a plăcut fiecare piesă în care a jucat.

– A fost foarte inteligent din partea lui Harte să o ademenească pe domnișoara Goodfellow departe de Royal, spuse o voce joasă în spatele lor.

Megs și Hero se întoarseră spre Maximus Batten, ducele de Wakefield, care stătea în pragul intrării în lojă, cu două înghețate în mâini.

– Dacă aș fi știut că ni te alături, Hero, aș fi adus mai multă înghețată.

– Griffin și domnul St. John s-au dus să ne aducă și nouă, spuse Hero. Ți-o amintești pe Lady Margaret?

– Desigur.

Ducele execută o plecăciune foarte elegantă, având în vedere că ținea câte o înghețată în fiecare mână.

– Excelență, spuse Megs, făcând o plecăciune, la rândul ei.

Îl cunoștea pe ducele de Wakefield de ani buni – era un aliat politic de-al fratelui ei, Thomas – dar nu îl cunoștea prea bine. Întotdeauna îl văzuse ca pe un gentleman intimidant.

– Îl știi personal pe Harte care deține Harte's Folly? îl întrebă Hero pe fratele ei, luând o înghețată și dându-i-o lui Phoebe.

– Nu, nu îl cunosc personal, răspunse ducele, oferindu-i cealaltă înghețată domnișoarei Picklewood, dar este bine știut de toată lumea că a ademenit-o pe domnișoara Goodfellow de la teatrul unde lucra înainte, probabil cu o sumă scandalooasă de bani. A fost

o mutare inteligentă din partea lui Harte. Avea nevoie de o actri   renumit  .

– Iar domnișoara Goodfellow este cea mai renumit   actri   care joacă roluri b  rb  te  ti din Londra, spuse vicontele d’Arque, intrând în lojă. Excelen   . Făcu o plecăciune gra  ioas  . Doamnelor.

– D’Arque.

Ducele îl privi cu indiferen   . Privirea vicontelui se plimbă apreciativ peste doamne, apoi stărui asupra lui Megs. Făcu un pas înainte   i, după o mișcare dibace, mâna ei ajunsese într-a lui.

– Lady Margaret, ar   i minunat în această seară.

Megs făcu ochii mari c  nd el se aplecă să   i sărute mâna.

Chiar în spatele vicontelui erau Griffin...   i Godric.

– Pauza trebuie să fie pe terminate, șopti Artemis Greaves. Poate ar trebui să ne întoarcem în lojă?

– O, la naiba, spuse Lady Penelope,   ntorc  nd capul   i făcând bijuteriile din păr să strălucescă. Nu    i face griji. Nu l-am salutat încă pe ducele de Wakefield.

Artemis oftă în tăcere, mut  nd-o pe Bon Bon de pe un bra   pe altul, în timp ce străbăteau coridorul din spatele lojilor. Micu  a c   ea albă   i pufoasă din brațele ei gemu ușor, apoi se culcă la loc. Artemis    i dorea –   i nu pentru prima dată – ca Penelope să fie măcar pu  in cu capul pe umeri. Deși blândă   i docilă, c   elu  a era prea b  tr  n   ca să mai fie luată peste tot. Schel  l  ise când Artemis o ridicase din trăsură, iar ea bănuia că suferea de reumatism.

– Nu   n  leg de ce toată lumea o crede atât de fascinantă, mormăi Penelope, atr  g  ndu-i atenția lui Artemis.

– Pe câine?

– Pe ea. Penelope flutură iritată din mână spre o doamnă înaltă care dispărea într-o lojă. Pe acea Hippolyta Royle. Are cel mai absurd nume pe care l-am auzit vreodată. Are pielea neagră ca un sălbatic din Africa, e aproape la fel de înaltă ca un bărbat,   i nu are nici măcar vreun titlu nobiliar.

– Se mai zvone  te   i că este fabulos de bogată, șopti Artemis înainte să gândească.

Penelope se întoarse spre ea, privind-o cu ochii mij   i.

„O, Doamne.“

– *Eu sunt cea mai bogată moștenitoare din Anglia, rosti Penelope printre dinții încleștați. Toată lumea știe asta.*

– *Desigur, șopti Artemis împăciuitoare, mângâind-o pe Bon Bon, care dormea.*

Penelope pufni, apoi tonul îi redeveni blând.

– *O, am ajuns.*

Iar Artemis ridică privirea și observă că ajunseseră la ușa lojii ducelui. Penelope se strecură înăuntru – sau cel puțin încercă să o facă. Loja, după cum se dovedi, era destul de aglomerată. Artemis se strecură în urma verișoarei sale și aruncă o privire în jur. Lady Hero era acolo împreună cu Lady Margaret, la fel și Lady Phoebe, domnișoara Picklewood, ducele însuși, Lord Griffin și domnul St. John, care părea să fie într-un concurs de priviri ucigătoare cu vicontele d'Arque.

Ei bine, măcar seara nu avea să fie plictisitoare. Penelope spunea ceva – probabil scandalos – ca să atragă atenția domnilor. Artemis merse și se așeză lângă Lady Phoebe. Phoebe se întoarse spre ea, aplecându-se înainte ca să inhaleze discret parfumul ei.

– *Artemis?*

– *Da.*

Artemis se simți destul de mândră. Făcuse o pasiune pentru un parfum și îl folosea mereu, iar acum își dădu seama că uneori Lady Phoebe își folosea mirosul ca să identifice oamenii. Bănuia că femeia nu putea vedea foarte bine când lumina era atât de slabă, cum se întâmpla în acea seară la teatru.

– *Am adus-o pe Bon Bon, continuă ea, deși nu se simte prea bine. Cred că are reumatism.*

– *O, biata de ea. Phoebe își trecu cu blândețe degetele prin blana albă a câinelui. Ce se întâmplă cu domnii? Păreau destul de încordați când a intrat Lord d'Arque.*

Artemis își apropie capul de tânăra femeie până când aproape se atinseră.

— Lord d'Arque a flirtat cu Lady Margaret, iar soțul ei, domnul St. John s-a simțit ofensat. Au făcut o adevărată scenă la balul lui Kershaw.

— Adevărat?

Phoebe ridică uimită din sprâncene, ochii căprui dansând pe fața ei rotundă și blândă. Poate că era sora lui Hero, dar erau complet diferite. Hero era înaltă și suplă, în timp ce Phoebe era scundă și durdulie.

— Îmi pare rău pentru Lady Margaret, continuă Phoebe, dar... aș fi vrut să fi văzut scena. Făcu o grimasă tristă. Cu excepția evenimentelor unde familia o supraveghea cu atenție, Lady Phoebe nu ieșea în societate. Sper să nu crezi cele mai urâte lucruri despre mine din pricina asta.

— O, nu, draga mea. Artemis o bătu ușor pe genunchi. Dacă domnii nu s-ar purta groaznic la baluri, aș fi murit de plictiseală de mult.

Phoebe râse ușor.

— Ce fac acum?

— Nu prea multe. Lady Penelope a acaparat discuția. Artemis oftă. Mă tem că i-a pus gând rău fratelui tău.

Phoebe își înclină ușor capul.

— Adevărat?

— Da, deși nu cred că are prea multe șanse.

Phoebe ridică din umeri.

— Ca orice altă doamnă, presupun. Fratele meu trebuie să se însoare la un moment dat, iar Lady Penelope este o moștenitoare cu o avere fabuloasă. El ar putea vedea asta ca pe un mare avantaj.

— Într-adevăr? Artemis se încruntă, privind cum ducele asculta pălăvrăgeala lui Penelope cu capul sprijinit în mâna stângă. Un inel din aur, cu sigiliu și o piatră roșie, licărea pe degetul lui mic. Expresia lui semăna cu plictiseala. Nu pare foarte fermecat de ea.

— Maximus este fermecat doar de politică și de lupta împotriva traficului cu gin, răspunse Phoebe, părând mult prea înțeleaptă

pentru vârsta sa. Nu cred că i-a mai rămas inimă și pentru vreo femeie.

Artemis se cutremură.

– Mă întreb dacă Lady Penelope știe pe cine încearcă să prindă în mreje.

Phoebe întoarse ușor capul spre Artemis, ochii ei căprui fiind triști.

– I-ar păsa? Ea vrea titlul fratelui meu, nu pe bărbatul din spatele lui.

– Nu, presupun că ai dreptate, spuse încet Artemis.

Lady Penelope se aplecă înainte cu un zâmbet seducător, atinse ușor mâneca ducelui și se întoarse spre ușa lojii. Artemis recunoscu obișnuitul ei rămas-bun și se ridică, cu Bon Bon în brațe.

– Mă tem că plecăm acum, dar a fost plăcut să vorbesc cu tine, Phoebe.

Cealaltă femeie afișă un zâmbet palid.

– Bucurați-vă de restul piesei.

Apoi Artemis își croi drum spre ușă, încercând să o prindă din urmă pe Penelope.

– Cred că lucrurile au decurs bine, spuse Lady Penelope când Artemis ajunse lângă ea.

– Mă bucur, spuse cu sinceritate Artemis. Penelope era mult mai amabilă când era în toane bune. Mă întreb dacă aş putea avea dimineața de vineri liberă?

Penelope o privi iritată.

– Pentru ce?

Artemis înghiți în sec.

– Este zi de vizită.

– Ți-am spus deja că trebuie să îl uiți, o muștră Penelope.

Artemis rămase tăcută, pentru că nu putea spune nimic care să îi susțină cauza – știa, pentru că deja încercase în trecut. Verișoara ei oftă adânc.

– Foarte bine.

– Mulțumesc...

Dar gândurile lui Penelope se întoarseră deja la treburile ei.

– L-am văzut pe duce trăgând cu ochiul în decolteul meu cel puțin o dată. Cu *asta*, în orice caz, domnișoara Royle nu poate concura. Este plată ca un băiat.

Artemis o privi sceptică.

– Nu știam că domnișoara Royle concurează.

– Nu fi naivă, dragă verișoară, spuse Penelope când ajunseră din nou în propria lojă. Orice doamnă cu posibilitatea succesului concurează pentru atenția ducelui de Wakefield. Din fericire, grupul acesta este destul de mic.

Penelope se așează într-un fotoliu căptușit cu catifea roșie, iar Artemis îl ocupă pe cel de lângă ea. Prima parte a piesei fusese foarte distractivă – ca să nu spunem îndrăzneță – iar ea de-abia aștepta să o privească pe domnișoara Goodfellow măsurându-și forțele cu actorii de gen masculin.

Penelope se foi în fotoliu, privind în jos, spre podea, apoi pe măsuta dintre fotolii.

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat? șopti Artemis.

Orchestra începuse o arie foarte vioaie.

– Mi-am rătăcit evantaiul. Penelope ridică privirea încruntată. Probabil l-am lăsat în loja ducelui. Păcat, pentru că, dacă piesa nu ar fi început deja, aș fi putut merge să îl recuperez și aș fi petrecut mai mult timp cu ducele. Lady Penelope ridică din umeri. Dar va trebui să te duci să îl iei acum.

– Desigur.

Artemis oftă în tăcere. O așează pe Bon Bon pe fotoliul ei, apoi ieși din lojă. Nimeni nu mai era acum pe coridor, iar Artemis își ridică rochia și alergă ușor. Se opri la intrarea în loja ducelui ca să își tragă sufletul și să își aranjeze părul, iar în acest timp, nu se putu împiedica să nu audă vocile dinăuntru, căci ușa nu era închisă complet.

– ... Trebuie să fie al lui Lady Penelope. Este mult prea scump ca să fie al lui Artemis, spunea domnișoara Picklewood.

– Al cui? se auzi vocea plictisită a ducelui.

– Artemis Greaves, spuse domnișoara Picklewood. Haide, Maximus, trebuie să fi observat că Lady Penelope are o însoțitoare.

Artemis puse mâna pe ușa, pregătindu-se să o deschidă.

– Te referi la acea femeie invizibilă care o urmărește peste tot ca o fantomă palidă?

Vocea masculină și joasă a ducelui păru să-i străpungă inima lui Artemis. Observă absentă că degetele îi tremurau pe ușa. În tăcere, își încleștă pumnul și îl coborî.

– Maximus! domnișoara Picklewood părea șocată.

– Trebuie să recunoști că este o descriere potrivită, răspunse iritat ducele. Și nu cred că pot fi învinuit că nu îi cunosc numele femeii, când face tot ce îi stă în putință ca să se confunde cu mobila.

– Artemis este prietena mea, spuse Phoebe pe un ton foarte ferm pentru cineva atât de tânăr.

Artemis trase adânc aer în piept și cu grijă, în tăcere, se îndepărtă de ușa. Deodată îi trecu prin minte o imagine cu ușa deschizându-se de una singură și cu cei dinăuntru zărind-o acolo, ascultând.

Se răsuci și porni înapoi pe unde venise. Cuvintele blânde ale lui Phoebe ar fi trebuit să vindece orice rană îi pricinuiseră cu atâta neglijență ducele. El nu o cunoștea, nu voia să o cunoască. Nu trebuia să conteze pentru Artemis ce credea un bărbat ca el despre o femeie ca ea.

Dar, indiferent de cât își repetă asta în sine, săgeata cuvintelor lui tot îi străpungea pieptul însângerat.

Iar ea tot tremura de furie.

Pentru un bărbat care se mândrea cu inteligența lui, lui Godric îi luase groaznic de mult să își dea seama ce voia Megs să discute cu d'Arque. De-abia când erau în loja ducelui, iar ea se aplecase spre d'Arque, atunci când credea că Godric nu îi vede, și îi spusese: „Probabil că îți e foarte dor de Roger Fraser-Burnsby“, își dădu seama.

D'Arque fusese cel mai bun prieten al lui Fraser-Burnsby. De fapt, la balul organizat de viconte fusese adusă prima oară vestea că Fraser-Burnsby fusese ucis. Megs îl voia pe bărbat ca informator, nu ca amant.

Odată cu această revelație, toată gelozia lui dispăru, iar Godric putu din nou să gândească. D'Arque nu fusese doar prietenul lui Fraser-Burnsby, ci era, de asemenea, și unul dintre bărbații menționați de Winter Makepeace. Unul dintre bărbații care ar fi putut fi în spatele hoților de fete.

Așa că, după ce plecaseră cu toții din loja lui Wakefield, Godric se întorsese spre d'Arque și, ignorând privirea îngrijorată a lui Megs și ochii mijiți ai lui Reading, îl invitase în loja lor.

Avusese plăcerea de a citi surprinderea ușor mascată pe chipul vicontelui, înainte ca acesta să accepte invitația.

Și așa ajunsese Godric să stea între cei doi bărbați pe care îi ura cel mai mult pe lume. Piesa reîncepu, iar Megs și Lady Hero, stând în fața bărbaților, se întoarseră fascinate spre scenă. D'Arque așteptă o clipă, apoi șopti:

– Curtoazia ta mă uimește, St. John. Ar trebui să mă feresc de vreun pumnal?

Godric își intoarse foarte puțin capul spre celălalt bărbat, expresia fiindu-i indiferentă. Putea înțelege că Megs nu voia mai mult decât informații de la filfizonul ăsta, dar asta nu ierta flirtul vicontelui cu soția sa.

– Meriți unul?

De partea cealaltă, Griffin oftă adânc înainte să șoptească:

– Fără îndoială că merită, St. John, dar le-ar putea deranja pe doamne dacă loja s-ar umple brusc de sânge.

Un val de râsete izbucni în teatru, când actorii făcură ceva amuzant pe scenă. Godric își dresе glasul.

– De fapt, voiam să știu ce i-ai spus soției mele despre Fraser-Burnsby.

D'Arque se încordă.

– I-am spus adevărul: Roger mi-a fost un foarte bun prieten.

Godric încuviință din cap.

– Știi ceva despre moartea lui?

Viconte le își miji ochii. Era un desfrânat notoriu, un bărbat care își petrecea zilele – și nopțile – urmărind femei, dar Godric nu îl crezuse niciodată prost. Pentru o clipă medită asupra

întrebării – de ce întreba despre moartea lui Fraser-Burnsby, în primul rând? –, apoi d'Arque ridică din umeri.

– Toată lumea știe că Fantoma din St. Giles mi-a ucis prietenul. Godric simți privirea lui Lord Griffin.

– Dar nu Fantoma a făcut-o.

– Și de unde știi tu asta?

Cuvintele vicontelui erau sfidătoare, dar expresia lui era una interesată.

– Știu, pur și simplu, zise șoptit Godric. Cineva l-a ucis pe Roger Fraser-Burnsby și a dat vina pe cine era la îndemână: Fantoma din St. Giles.

– Chiar dacă a fost așa, șopti d'Arque, ce treabă are asta cu soția ta?

Reading trase aer în piept, parcă pentru a interveni, dar Godric fu mai rapid.

– Ținea la Fraser-Burnsby și mă tem că s-a dedicat cauzei de a-l găsi pe criminalul lui.

– Poftim?!

Exclamația lui Reading fu zgomotoasă, și ambele doamne se întoarseră să vadă ce se petrece. Din fericire, ceva se întâmplă pe scenă în acel moment, provocând un icnet din partea publicului.

Godric așteptă până fu sigur că atenția doamnelor se reîntorsese asupra piesei. Apoi aruncă o privire spre Reading.

– Nu am nici o îndoială că ai fi știut asta dacă ți-ai fi întrebât sora de ce s-a întors în Londra.

Un val de căldură înfierbântă chipul lui Reading.

– Relația mea cu Megs nu este treaba ta...

– Fals, îl întrerupse Godric. Te-ai asigurat de asta în ziua în care ai semnat înțelegerea asupra căsătoriei.

– Oricât de fascinantă ar fi discuția asta, domnilor, îi întrerupse d'Arque, sunt mult mai interesat de moartea prietenului meu. Cine l-a ucis pe Roger, dacă nu Fantoma?

– Nu știu, spuse Godric.

Viconte se lăsă pe spate în fotoliul său și își frecă maxilarul cu mâna. În tăcerea care se așternu, o voce de femeie răsună pe scenă, cântând un cântec obscen.

În cele din urmă, d'Arque își întoarse privirea spre Godric.

– Dacă afirmația ta este adevărată – și nu sunt încă pregătit să o cred în totalitate –, atunci uciderea lui Roger nu a fost un simplu jaf sau un accident. Cineva l-a ucis și apoi a încercat să ascundă crima.

Godric încuviință din cap.

– Dar este imposibil, șopti d'Arque, parcă vorbind de unul singur. Roger nu avea dușmani. Toată lumea îl plăcea – așa a fost încă de când eram amândoi la școală. Era suficient să îi zâmbească celui mai nemilos bătaș și brusc deveneau prieteni. Chiar nu mă pot gândi la cineva care să îi fi dorit moartea.

– Nu au fost martori? întrebă Reading.

D'Arque își întoarse privirea spre el.

– A fost un lacheu. El a venit să ne dea vestea în timpul unui bal organizat la mine acasă.

– Ai încercat să afli mai multe de la el? întrebă Godric.

– Pe scurt. Viconte ezită. Numele lui era Harris. A dispărut la câteva săptămâni după moartea lui Roger. Îmi aduc aminte că mai târziu am primit un bilet în care se cerea ca lucrurile să îi fie trimise la taverna Capra cu un Corn din St. Giles.

– Lacheul ăsta, el a fost cel care a spus că Fantoma era criminalul? întrebă Reading.

D'Arque încuviință.

– Poate că a fost mituit, șopti Reading.

Godric se aplecă înainte.

– Lucra de mult pentru Fraser-Burnsby?

– Nu. Roger îl angajase doar cu o lună în urmă.

Toți trei bărbații rămaseră în tăcere, contemplând concluzia evidentă.

– La naiba! șuieră prîntre dinți d'Arque. Am petrecut luni întregi căutându-l pe criminalul lui Roger, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că s-ar putea să nu fie Fantoma din St. Giles.

Furia vicontelui părea destul de sinceră. Dar Godric văzuse cerșetori vărsând lacrimi amare din pricina durerii picioarelor lor retezate – chiar înainte să fure o poșetă și să o rupă la fugă.

– Dar prietenul tău, Seymour? îl întreabă el pe viconte. Nu a fost și el ucis tot în St. Giles?

Reading începu să spună ceva, apoi închise gura. D'Arque își miji ochii.

– Ce legătură are asta cu moartea lui Roger?

Godric ridică din umeri – nu putea dezvălui ce știa despre moartea lui Seymour. Vicontele oftă și se lăsă înapoi pe spate, privind scena, deși Godric se îndoia că vedea ceva.

– Eram cu toții prieteni, eu, Kershaw, Seymour și Roger. Kershaw și Seymour m-au ajutat să dau de urma Fantomei din St. Giles înainte... înainte ca Seymour să fie ucis.

Pleoapele i se mișcă, iar Godric observă. Știa de la Winter Makepeace că d'Arque aflase despre implicarea lui Seymour în răpirea fetelor, și că ajutase la mușamalizarea adevăratului motiv al morții lui de dragul văduvei sale.

Makepeace părea să creadă că d'Arque nu fusese implicat în atelierul ilegal și în afacerea cu răpiri. Godric decise să fie rezervat în judecată. La urma urmei, dacă d'Arque ar fi fost celălalt partener din afacere, ar fi fost inteligent din partea lui să se ascundă pentru un timp, să îl convingă pe Makepeace că într-adevăr distrusese cuibul răpitorilor de fete. Iar apoi, când lucrurile se linișteau, putea relua operațiunile.

– Ciudat, spuse încet Godric, că doi din patru prieteni au fost uciși în St. Giles.

D'Arque se încruntă în timp ce se gândi la cuvintele lui Godric.

– Să nu crezi că nu m-am gândit la lucrul ăsta până acum, dar tocmai asta este problema. Nu exista nici o legătură între cele două crime. Se întoarce și îl privi pe Godric în ochi. Absolut nici una.

Publicul izbucni în aplauze și se ridică în picioare. Privirea lui Godric se îndreaptă spre soția lui, care se aplecase spre

Lady Hero, șoptindu-și vreun secret feminin. Era evident că pieșa se încheiase.

Viconteles îl apucă de braț. Godric privi în jos, la mâna de pe brațul său. D'Arque îl eliberă, chipul întunecându-i-se, de jenă, poate.

– Doresc să continuăm această discuție.

– Nu îți face griji. Godric se ridică, privind cum Megs se întoarse spre el, plină de viață. Ceea ce el nu avea. Ceea ce merita să protejeze. O vom face.

Capitolul 10

– Ține-te bine, mormăi Helechinul în timp ce își îndruma calul mare și negru către țărmul îndepărtat.

– Îți pasă, deci, de siguranța mea? se aplecă Faith și îi șopti la ureche Helechinului.

El o privi pieziș, cu o expresie sardonică.

– N-aș vrea să cazi în Râul Amărăciunilor.

– De ce nu?

Ridică din umerii săi grei.

– Apele ar crede că te-ai sinucis, iar apoi ai petrece și tu o eternitate înecându-te.

Calul mare și negru se clătina în timp ce ieșea din apele întunecate, iar Faith îl împinse pe Disperare în râu...

din *Legenda Helechinului*

Megs trăgea agitată de șnururile halatului ei. Stătea în picioare singură în camera ei – bineînțeles, cu excepția Domniei Sale și a celor trei cățeluși care dormeau sub pat. Ea și Godric se întorseseră acasă de la Harte's Folly într-o liniște aproape deplină. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că soțul ei se frământa la fel de mult ca și ea din cauza nopții întârziată a nunții lor.

Dar era o prostie, nu? Era bărbat. Chiar dacă o refuzase inițial din cauza amintirii răposatei sale soții, tot ar fi trebuit, prin în-săși natura lui de bărbat, să fie mai nepăsător în privința relațiilor conjugale cu o femeie. Altfel, de ce s-ar fi răzgândit brusc în această privință?

Megs își mușcă buza, temându-se că s-ar minți singură. Din câte putuse să observe, Godric nu fusese nepăsător față de *nimic*, de la sosirea ei în Londra. Trebuie că avea vreun motiv – un motiv anume – să fie de acord cu ea. La naiba! Ar fi trebuit să-l întrebe mai multe după-amiază în grădină, în loc să fie atât de copleșită de entuziasm și bucurie încât aproape că nu mai putea gândi clar. Avea sentimentul că oricare i-ar fi fost motivele, era important ca ea să le înțeleagă – să-l înțeleagă *pe el*.

Din această seară, el avea să devină soțul ei nu numai cu numele. Îi datora măcar bunăvoința de a-i păsa de motivele lui.

Era însă hotărâtă să nu se simtă vinovată. Era soțul ei, iar aceasta era consecința legală – și *naturală* – a căsătoriei. Chiar dacă el fusese de la bun început forțat să se căsătorească.

Oftă și aruncă din nou o privire către ceasul din porțelan roz de pe masa de toaletă. Trecuse de mult de miezul nopții – și se făcuse aproape o oră de când se întorseseră acasă. Oare el uitase? Adormise?

Megs merse tiptil către ușa care făcea legătura dintre camera ei și a lui Godric. Dacă el adormise, ea nu avea decât să-l trezească din nou, la naiba!

Ușa se deschise brusc, iar Megs se opri în loc, clipind.

Pentru o clipă, Godric păru la fel de speriat să dea de ea chiar dincolo de ușă. Purta un halat, pe dedesubtul căruia se vedeau cămașa de noapte și papucii ridicoli, brodați.

Meg își înăbuși un acces de râs nervos. Godric închise ușa în urma lui.

– Am crezut... Se opri, iar fruntea i se încreți înainte să continue. Adică, aș vrea să discut cu tine înainte să... Își dresе glasul, un sunet abia inteligibil, asemenea unor pietre frecate una de cealaltă. Haide.

Întinse mâna, cu degetele lui lungi și elegante. Ea înghiți în sec. Nu se răzgândise, așadar?

– Megs.

Ochii îi erau limpezi, privirea calmă, iar toată atenția lui era concentrată asupra ei. Își aminti atingerea buzelor lui fierbinți căutându-i sfârcul. Fața îi ardea și își puse mâna într-a lui.

O trase după el ușor, spre scaunele de lângă ușă. Ea se așeză, cu mâinile împreunate în poală, și îl privi.

– Dacă facem asta...

Se încruntă, strângând fusta cu degetele.

– Când vom face asta, se corectă el, vreau să-mi promiți ceva.

– Orice, spuse ea cu imprudență.

Chipul lui era solemn și serios, însă ea se pomeni atât de distrasă de mișcarea genelor sale lungi și negre, că pentru o clipă nu îi auzi cuvintele.

– Odată ce vei afla că ești însărcinată, aș vrea să părăsești Londra. Să te întorci la conacul Laurelwood și să rămâi acolo.

Rămase cu gura căscată, și era o situație stupidă, într-adevăr – ea îl folosea ca pe un... un *armăsar*, și tot ea era cea *rănită*, în mod inexplicabil.

– Vrei să plec?

– Vreau să te știu în siguranță.

– De ce sunt mai în siguranță la Laurelwood? Își miji ochii de îndată ce rosti cuvintele, pentru că deodată înțelese totul. Nu vrei să-l gădesc pe ucigașul lui Roger.

Maxilarul i se încordă.

– Nu.

Ea se îndreptă, privindu-l aspru.

– Nu mă poți face să mă opresc.

– De acord. Dar eu cu siguranță că pot să nu mă mai apropii de patul tău, dacă refuzi condițiile mele.

Trebuia să aleagă între un copil sau dreptate pentru Roger... Nu voia să facă această alegere. Voia – avea nevoie de – amândouă. Megs se ridică brusc în picioare, privind înnebunită către dormitor, încercând să se gândească la cum ar putea să-l facă să înțeleagă. Godric era un bărbat rațional, însă știa că era capabil

și de sentimente profunde. Iubirea lui față de prima soție era o dovadă evidentă. Se uită din nou la el.

— Dacă ar fi fost vorba despre Clara a ta, ai avea odihnă până nu i-ai afla ucigașul?

Privirea lui Godric se domoli.

— Normal că nu, dar eu sunt bărbat...

— Iar eu sunt femeie. Își desfăcu brațele larg, încercând din răsuputeri să-l facă să înțeleagă. Nu face ca iubirea mea să pară mai puțin importantă decât a ta din cauza sexului meu. L-am iubit pe Roger cu toată ființa mea. Când a murit, am crezut că voi muri și eu. Am dreptul să-l caut pe ucigașul lui. Să mă asigur că va fi răzbunat. Nu am de gând să mă opresc până ce nu duc la bun sfârșit acest lucru. Te rog să nu încerci să mă convingi, pentru că voi fi de neclintit în această privință.

O privi și nu-i răspunse nimic, iar ea crezu că pur și simplu avea s-o părăsească. Într-un final, trase aer în piept.

— Prea bine. În vreme ce tu rămâi în Londra – iar noi încercăm să avem un copil – vei continua să-l cauți pe ucigașul lui Fraser-Burnsby.

Îl privi cu suspiciune.

— Dar?

— Dar în clipa în care vei ști că ești însărcinată – cu copilul *meu* – vei pleca, fie că ai aflat ucigașul, fie că nu.

Își mușcă buza, gândindu-se. Nu era chiar ceea ce-și dorea, însă era conștientă de faptul că n-ar fi putut să o refuze categoric. Era un compromis. Trebuia doar să depună mai mult efort pentru a-l găsi pe ucigașul lui Roger. Megs ridică bărbia și intinse mâna.

— S-a făcut.

Colțul gurii lui se contractă nervos în timp ce îi luă mâna într-a lui și o scutură în chip solemn.

— Îmi vei da măcar voie să te ajut să-l cauți? Să merg în St. Giles în locul tău?

Păstrându-și seriozitatea, trase aer în piept, simțindu-se deodată slăbită.

— Bineînțeles.

Își înclină capul cu un aer grav, ținându-i încă mâna strâns.

– Perfect. Te voi ajuta să-l găsești pe ucigașul lui Roger Fraser-Burnsby pe durata șederii tale la Londra. Te voi iubi în fiecare noapte. Iar *tu* vei părăsi casa asta și Londra și vei trăi în mai multă siguranță la moșia mea de la țară după te voi lăsa însărcinată. Corect?

– Corect.

– Dar Megs...

– Hmm?

Fusese ușor distrasă de faptul că el folosisese cuvintele „iubi” și „în fiecare noapte”.

– Îmi rezerv dreptul de a redeschide discuția despre ucigașul iubitului tău, zise el încet. Hotărât. Putem găsi o altă cale, acceptabilă pentru amândoi.

Avea de gând să-l contrazică, pentru că nu juca tocmai cinstit – deja se pusese de acord. Însă mâna lui era caldă și fermă, cu degetele sale lungi, elegante, acoperindu-le pe ale ei, iar *patul* era chiar lângă ei.

Așteptase acest moment de când sosise în Londra. Încuviință din cap.

– Foarte bine, dacă insiști.

– Insist, șopti el și se ridică în timp ce o trase în fața lui.

Deodată fu prea aproape, uitându-se la gâtul lui și observând felul în care i se accelerase pulsul. Înghiți în sec, deschizând gura...

Iar el își înclină capul și o sărută. Nu era precum sărutul din St. Giles. Acela fusese sălbatic, plin de furie și de pasiune. Acesta era un sărut blând, aproape cuminte, de parcă ar fi întrebat-o cu buzele: „Asta îți dorești? Sunt eu *ceea ce* îți dorești?” Pentru o clipă, gândurile ei o luară razna. Nu era ceea ce-și dorea ea. Îl voia pe Roger – *el* era dragostea vieții ei. Cel căruia îi încredințase virginitatea într-o fericire absolută. Cel pentru care aproape că murise jelind.

Însă buzele lui Godric erau domoale. Convingătoare. Se plim-bau pe buzele ei cu o curiozitate specifică unei creaturi noi, necunoscute. Ceva străin și prețios. Măinile lui se ridicară, atingându-i ușor umerii, alunecând pe gât pentru a-i încadra chipul în timp

ce își înclina capul, lingându-i mereu buza de jos. Ea începu să gâfâie, deschizând ușor gura, iar el se strecură înăuntru, nu invaziv, ci aproape jucăuș, atingându-i dinții, apoi limba. Deodată fu prea mult.

Se trase înapoi, privindu-l cu ochii mari, suflând mai repede decât ar fi trebuit.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era joasă, răgușită. Înghiți în sec.

– Nimic. Doar că...

Își mușcă limba.

– Trebuie să ne sărutăm?

Sprâncenele i se arcuiră.

– Nu trebuie dacă nu îți place.

– Nu e...

Scutură din cap, neputând să găsească vorbele potrivite. Nu putea să-i spună că nu voia să se gândească la *el* în timp ce făceau asta. Că avea nevoie doar de trupul unui bărbat, nu de bărbatul Godric.

Fața lui deveni înexpresivă, însă – rece și aproape distantă.

– Nu trebuie s-o facem astă-seară.

– Nu, spuse ea cu voce tremurândă. Adică...

Trase aer în piept, încercând cu disperare să-și recapete echilibrul. Tocmai distrusese ceva, își dădea bine seama, însă dacă îl lăsa să iasă din nou pe ușă, putea să-și ia adio.

Deschise ochii, privindu-l rugător.

– Te rog. Vreau s-o facem acum.

Godric o privi încă o clipă, fără să i se citească ceva în ochi, după care încuviință din cap:

– Foarte bine.

Făcu semn către pat, iar ea își scoase jenată halatul înainte să se urce în pat. Tremura în timp ce picioarele goale îi alunecau de-a lungul cearșafurilor reci.

Godric își scoase halatul și papucii, stând în picioare în cămașa de noapte, în timp ce se uita la ea meditativ.

– Vrei să sting lumânarea?

Megs încuviință din cap cu recunoștință.

— Da, te rog.

Nu rosti nici un cuvânt în timp ce stinse lumânarea din sfeșnicul de pe masa de toaletă și pe cea de lângă pat. Focul fusese deja stins de culcare, iar licărul slab al tăciunilor aprinși nu lumina prea mult. Megs ascultă cum Godric ridică pătura de pe patul ei și simți cum se mișcă în clipa în care el se așează lângă ea.

Începu să se încordeze, după care simți atingerea lui, ușoară, dar sigură. Nu mai era timp să se răzgândească. Megs încercă să se gândească la Roger, pentru a-și readuce înaintea ochilor chipul lui drag, însă Godric își plimba mâna în jos, distrăgându-i atenția. Ceea ce făcea ca Roger să dispară precum o reflexie într-un heleşteu tulburat. Godric se sprijini într-un cot, corpul lui părând acum o figură întunecată deasupra ei. Se gândi că, dacă în locul lui s-ar fi aflat orice alt bărbat, i-ar fi fost teamă de el.

Însă era Godric.

Îi simți răsuflarea pe chip în timp ce se apropia de ea și îi ținea mâna pe șold. Se opri pentru a o mângâia prin țesătura delicată a cămășii, după care își plimbă degetele în jos de-a lungul picioarelor, lent, cu grijă. N-ar fi trebuit – acest mod de-a face dragoste era blând și tandru – și *n-ar fi trebuit* să o stârnească.

Respirația ei se accelerează prea repede. Poate că era o desfrânată, se gândi ea agitată. Poate că, gustând din plăcerile trupesti, devenise dependentă fără ca măcar să-și dea seama, și de aceea chiar și o atingere aproape rece trezise acum în ea o patimă uitată.

El nu părea afectat în mod deosebit. Răsuflarea *lui* era constantă și liniștită. Ajunsese în dreptul tivului cămășii ei și trăgea de ea în sus, dezvelindu-i genunchii, coapsele, triumphiul dintre ele. Îi trase în sus cămașa, cu grijă, apoi își coborî mâna înapoi către genunchiul ei, acum dezgolit. Își ținu mâna acolo, caldă și mare, iar ea își mușcă buza ca să nu facă vreun zgomot.

Începu și el să respire mai intens – slavă Domnului. Cu degetele trasă linii de dantelă pe partea interioară a genunchiului ei. Lent, foarte lent, croindu-și drum către linia coapselor. Ea desfăcu picioarele ca să-î facă mai mult loc, invitându-i degetele mai aproape de centru, însă el se ținu departe, trecându-și mâna peste zona dintre picior și abdomen.

Apoi se aplecă spre ea, iar ei i se păru că el voia să o sărute înainte să-și amintească și să se abțină. Acum Megs voia să-l tragă aproape de ea. Să-și împreuneze buzele cu ale lui și să-i spună că se înșelase mai devreme. Că își dorea într-adevăr să o sărute.

Însă acest lucru ar fi dus la gânduri și la emoții pe care nu voia să le simtă acum. Făcea acest lucru ca să poată avea un copil. Acesta era singurul motiv.

Degetele lui îi mângâiau cărlionții din locul ei intim, atingându-l ușor, pătrunzând mai aproape de interior. Ea înclină capul într-o parte, privind către vatră, încercând să-și păstreze calmul. Voia să-l atingă, să-i simtă căldura și bătaile inimii celui care o cerceta cu mâna sa, însă deja luase hotărârea de a nu se implica emoțional. Nu se cuvenea să se răzgândească acum, când nu gândea limpede.

Pe urmă o atinse acolo și toate gândurile îi fură răvășite. Degetele lui alunecară înăuntru, în părțile știute numai de ea și de Roger; de aceea ar fi trebuit să se simtă copleșită, însă, din fericire, nu fu deloc copleșită.

Deloc.

Un suspin i se strecură în piept, de neoprit, de neinăbușit. Își îndesă pumnul în gură, de frică să nu scoată vreun sunet și să distrugă momentul.

El îi atinse mugurele plăcerii, iar ea tresări de parcă tocmai fusese înjunghiată. Voia... voia mai mult. Voia să se frece de el, să geamă, tare și nestingherită, voia să-i ia mâna și să îl facă să o atingă mai ferm. Însă nu făcu nici unul dintre aceste lucruri, căci era o doamnă care îi ceruse un preț imposibil, iar dacă el avea de gând să fie un gentleman respectându-i dorințele, putea și ea măcar să-și păstreze cumpătul.

Chiar dacă asta avea să-i aducă sfârșitul.

Godric continuă cu atingerile ușoare, stăruitoare, iar ea simțea cum se dilată. Cum se umple cu un soi de plăcere lichidă care se încălzește, pulsând între coapsele ei, și pentru că simțise această plăcere și altădată, știa care va fi consecința.

Își strânse încheietura mâinii, iar sunetul pe care îl scoase din gât semănă primejdios de mult cu un scâncet.

– Ssst, șopti el. E în regulă. Dacă m-ai lăsa să...

– Nu, spuse ea gâfâind. Te rog, nu.

– Megs, oftă el, părând neliniștit.

Ea nu putu să răspundă, ci numai să-l tragă de încheietură, indicând în tăcere ceea ce avea nevoie.

Lui Godric i se făcu milă și se rostogoli peste ea.

Apoi Megs îi dădu drumul, desfăcându-și picioarele să facă loc șoldurilor lui grele. El își strânse cămașa de noapte, iar ea simți căldura picioarelor lui dezgolite, frecarea ușoară de părul lui de pe trup. Atât de intim. Atât de apropiat. Simți cum un metal subțire și rece îi căzu între sâni, un soi de pandantiv pe care probabil că îl purta pe lanțul din jurul gâtului. Se întrebă, pierdută în gânduri, ce anume fusese, după care toate gândurile îi zburară din minte.

Godric o atinse cu vârful mădularului. Ea scrâșni din dinți, încordându-se fără să se poată controla. El scoase un sunet ca să o liniștească și alunecă înăuntrul ei, umezindu-se, tachinând-o. Voia să-i spună să intre pur și simplu, la naiba! S-o facă odată și să termine, ca să-și recapete și ea calmul.

Însă el nu se grăbea, frecându-se de ea, mișcându-se în cerc. Megs auzea sunetele scurte și simțea aceeași senzație de fiecare dată când el împingea. Se împlânta în ea chinuitor de încet. Mai întâi încet și se retrăgea, umplând-o de fiecare dată mai mult. Era la fel de grijuliu de parcă ar fi fost virgină.

Iar ea avea să înnebunească dacă el continua așa. Nu asta își dorea Megs, nu de asta avea nevoie. Nu-i ceruse să facă dragoste încet și tandru. Ceruse numai sămânța lui.

Tocmai când credea că n-o să mai reziste, el mai împinse o ultimă dată, iar ea simți cum partea interioară a șoldurilor lui se atinse de coapsele ei. Se odihni astfel pentru o clipă, iar pieptul lui apăsă pe sâni ei, liberi pe sub cămașă, în vreme ce el trăgea aer în piept.

Se clătină, frecându-se de ea fără să rostească vreun cuvânt, respirând greu deasupra ei, în întuneric. Se întrebă cum arăta chipul lui, dacă actul îl transfigurase, dacă se uita la ea, deși ea nu îl putea vedea.

Dacă o ura pentru că îl obligase să facă acest lucru.

Ea nu-l putea atinge, își refuzase acest lux, așa că își încheștă pumnii lângă cap, înfigându-și unghiile în pernă.

Cu toate acestea, mădularul lui o invadează din nou, dezlănțuindu-se și retrăgându-se, cerând ceva fără să rostească. Cerând ceea ce ea refuzase să ofere.

Când răsuflarea i se opri, când ritmul lui se accelerează, așa încât coapsele ei se afundau sub ale lui în salteaua moale, ea înghiți în sec, mijindu-și ochii pentru a putea vedea în beznă. Iar când el se liniști deodată, ținut adânc în trupul ei vibrant, încheștați într-o intensitate animalică, ea vru... vru atât de mult.

Însă primi numai ceea ce pretinsese.

Sămânța lui.

Godric se desprinsese cu grijă de Megs, rostogolindu-se pe o parte, în timp ce mădularul lui, care începuse să se înmoaie, alunecă afară din trupul ei cald. Vru să rămână și poate să o țină în brațe, iar dacă i-ar fi dat voie, să o sărute.

Însă ea spusese suficient de clar că o făcuse fără afecțiune, iar el nu era vreun flăcău lipsit de experiență.

Așa că se ridică în picioare și trase pătura peste zona ei intimă, iar când ea scoase un mic sunet în chip de întrebare, el spuse numai:

– Noapte bună.

Întorcându-se, își puse halatul și papucii și părăsi camera.

Lăsase o lumânare aprinsă în dormitorul lui, iar acum se bucura de lumină. Îl scotea din întunericul mult prea intim și îl făcea să-și amintească cine era el de fapt. Cine era ea de fapt.

Însă chiar și cu lumina lumânării, se pomeni lângă masa de toaletă. Degetele nu îi tremurau când potrivea cheia în broască și fu nespus de mândru de acest lucru.

Deschise cutia emailată. Șuvițele de păr se aflau acolo, ca întotdeauna, iar el întinse mâna ca să le atingă, însă își dădu seama că nu poate. Degetele îi erau încă umede de la atingerea pielii lui Megs.

– Iartă-mă, îi șopti Clarei.

Însă în clipa aceea nici nu-și putu aminti chipul ei, râsul sau ochii ei blânzi. Vorbea singur. Apucă marginile sertarului, în vreme ce colțurile îi apăsau dureros în palme, însă tot nu reuși să o găsească pe Clara. Cumva, o pierduse. Era singur.

Trase aer în piept, nesigur și cotrobâi printre scrisorile desfăcute din sertar, cu degetele care acum îi tremurau, până ce o găsi pe cea dorită.

2 noiembrie 1739

Dragă Godric,

Îți mulțumesc pentru banii pe care mi i-ai pus la dispoziție. Am reparat acoperișul, iar în aripa de est aproape că nu mai picură! A mai rămas o singură problemă, cu scurgerea de apă din sala mică de lângă bibliotecă. Nu știu exact pentru ce era folosită încăperea. Battlefield mă informează că una dintre fostele stăpâne a fost încuiată acolo după ce soțul ei s-a îndrăgostit de administratorul său (un bărbat!), dar știi că lui Battlefield îi place să glumească.

Săptămâna trecută am mâncat ultima zmeură din grădină, chiar înainte să tăiem rugii. Gerul a ucis tot ce mai rămăsese viu, mai puțin varza, iar mie nu mi-a plăcut niciodată varza, ție da? Mărturisesc că simt o melancolie ciudată în perioada aceasta a anului. Toată verdeața s-a turtit la pământ, aproape moartă, și nu mi-a rămas nimic în afară de copacii înghețați și câteva frunze uscate, care încă se mai țin pe crengi.

Dar cât e de trist! Nu te voi învinui dacă mormăi printre dinți și arunci deoparte divagațiile mele sentimentale. Mă tem că nu sunt un corespondent prea plăcut.

Ieri am fost la ceai la vicariat, jucând rolul stăpânei conacului în timp ce eram copleșită cu prăjituri foarte scumpe și ceai. N-o să-ți vină să crezi, dar ne-au servit un soi de tartă preparată din fructe de kaki care era foarte drăguță, deși puțin cam amară (am impresia că fructele nu erau prea coapte) și, din ce mi s-a spus, o specialitate a soției vicarului. (Așa că nu am putut decât să înghit și să zâmbesc vitejește!)

Mi-a fost prezentat fiul cel tânăr al vicarului, un prunc de numai 40 de zile și, deși este un băiețel minunat, ochii mi-au lăcrimat din vreun motiv ciudat, așa încât am fost nevoită să râd și să mă prefac că mi-a intrat un pic de praf în ochi.

Nu știu de ce îți povestesc toate acestea.

Și iată că din nou am intrat pe un teritoriu plictisitor. Mă voi strădui să mă corectez, iar în următoarea scrisoare promit să fiu foarte veselă.

Cu drag, a ta,

Megs

P.S.: Ai încercat rețeta cu ghimbir, orz și infuzie de anason pe care ți-am trimis-o? Știi că sună destul de dezgustător, dar te va ajuta să scapi de durerea de gât, promit!

Ochii i se împăienjeniră când ajunse la post-scriptum, și clipi, trăgând aer în piept. Iată pentru cine o făcuse: Megs, care avea impresia că majordomii capricioși și bătrâni au simțul umorului, Megs, care mânca tarte cu fructe de kaki pentru a o mulțumi pe gazda ei, și care plângea numai când vedea un copil și nu-și putea explica nici ea de ce. Merita și ea un copil al ei. Ar fi fost o mamă grozavă: bună, blândă, înțelegătoare.

Puse scrisoarea înapoi în sertar, pe care îl închise și îl încuie. Îi promisese că o să-i facă un copil și avea să se țină de cuvânt. Indiferent de prețul pe care avea să-l plătească pentru asta.

Megs se trezi când o auzi pe Daniels cotrobăind în șifonierul ei. Își miji ochii spre fereastră, dându-și seama că era destul de târziu și, în timp ce se întindea, observă încă un lucru. Coapsele ei erau lipicioase.

Godric făcuse dragoste cu ea aseară. Știa că fața i se îmbujora. Simțea durerea mușchilor dintre picioare, un junghi pe care nu-l mai simțise de ani buni, și își dorea să se fi trezit singură ca să se poată obișnui cu schimbările din viața ei.

Schimbările suferite de ea.

Din fericire, gândurile lui Daniels se îndreptau spre alte probleme.

– Avem musafiri, milady.

Megs clipi. Nu putea fi *atât* de târziu. În plus, nu avuseseră nici un musafir de când sosiseră la Londra. Nu era sigură nici măcar că se făcuse curățenie în salonul de primiri.

– Da?

– Da, milady.

Daniels se încruntă la vederea unei rochii galbene din brocart și o puse înapoi în dulap.

– Trei doamne.

– Cum? se ridică Megs în grabă.

– Cine sunt?

– Rude ale domnului St. John, am impresia.

– Dumnezeu! Megs sări jos din pat, ușor iritată. Nu înțelegea de ce Godric nu îi spusese că aștepta o vizită de la familia lui. Mai târziu, știind în ce stare se afla Saint House când sosiseră ei, se gândi că poate *nu* știuse nici el.

„Dumnezeule mare, într-adevăr!”

Megs se spală în grabă, folosind apa caldă care îi fusese adusă, în timp ce Daniels era întoarsă cu spatele în mod discret. Apoi stătu cuminte în picioare, lăsându-le pe Daniels și pe una dintre micuțele slujnice ale casei să o îmbrace într-o rochie împodobită cu detalii roz cu negru. Rochia era veche de șapte ani, iar Megs își spuse – din nou – că trebuia să apeleze la o croitoreasă cât timp se afla la Londra.

Daniels exclama în semn de dezaprobare în timp ce îi aranja părul. De obicei, avea nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să-i împlânzească șuvițele rebele. Astăzi avea însă la dispoziție numai zece minute.

– Suficient, zise Megs, păstrând un ton calm, chiar dacă ar fi vrut să o ia la fugă pe scări înainte ca rudele lui Godric să plece ofensate de starea în care se afla casa – slujnice bune erau greu de găsit. Mulțumesc, Daniels.

Daniels pufni și se dădu înapoi, iar Megs păși repede afară din cameră.

La primul etaj era foarte liniște, iar Megs își mușcă buza în timp ce cobora. Oare plecaseră? Fu însă întâmpinată de doamna Crumb, care arăta ca întotdeauna, impecabil.

– Bună dimineața, milady. Vă așteaptă niște musafiri în salonul cu primule.

Megs aproape că rămase cu gura căscată. Saint House avea un salon cu primule?

– Și... care este această cameră?

– A treia pe stânga, chiar lângă bibliotecă, spuse pe un ton calm doamna Crumb.

Megs făcu ochii mari.

– Cea care are un ghem de pânze de păianjen într-unul dintre colțurile de sus?

Sprânceana stângă a doamnei Crumb tresări ușor.

– Chiar aceea.

– Ăă... Megs își mușcă buza, holbându-se la strașnica menajeră. Nu mai...?

Sprânceana stângă a doamnei Crumb se arcui lent.

– Nu. Nu, desigur că nu.

Megs zâmbi în semn de ușurare. Menajera încuviință cu solemnitate.

– Mi-am luat libertatea de a-i comanda ceai și biscuiți bucătăresei.

Megs o privi din nou, uimită.

– Avem bucătăreasă?

– Într-adevăr, milady. De azi-dimineață de la ora șase.

– Sunteți nemaipomenită, doamnă Crumb!

Gura menajerei se arcui ușor, abia vizibil, la colțuri.

– Vă mulțumesc, milady.

Megs trase aer în piept și își netezi fusta înainte să coboare în hol, în liniște. Deschise ușa către salonul de primire, pregătindu-se pentru vreo rudă în vârstă a lui Godric, însă răsuflă ușurată când le văzu pe cele trei doamne din cameră.

– O, doamnă St. John, exclamă Megs grăbindu-se înainte. De ce nu ne-ați spus că veniți la Londra?

Megs o îmbrățișă pe doamna mai în vârstă, după care se retrase. Mama vitregă a lui Godric avea aproape cincizeci și cinci de ani. O femeie scundă, destul de voinică, cu părul bălai, pe care îl moșteniseră toate ficele ei, deși părul ei se decolorase acum și avea o nuanță mai deschisă. Chipul doamnei St. John căpătase o nuanță rumenă pe măsură ce îmbătrânise. Era o femeie destul de simplă, din punct de vedere fizic, dar abia dacă se observa acest lucru. Megs aflase din zvonurile răspândite prin sate că tatăl lui Godric fusese profund îndrăgostit de cea de-a doua soție.

– Ți-am urmat exemplul, Megs, și am considerat că este cel mai bine să apărem pur și simplu la ușa lui Godric.

Doamna St. John se așează pe o canapea.

– Mai degrabă ca unul dintre acei vânzători ambulanți, zise Jane, în vârstă de optsprezece ani și cea mai tânără dintre surorile St. John.

– Dintr-aceia care refuză să plece până ce nu cumperi vreo bucată de panglică jerpelită.

– Panglica aia *nu* era jerpelită, spuse cu indignare Charlotte, care era cu doi ani mai mare decât Jane.

– Pot să jur că ești invidioasă pentru că vânzătorul a venit când erai plecată să te zbangui pe câmp cu Pat și Harriet.

– Pat și Harriet aveau nevoie să alerge, spuse Jane ridicându-și, mândră, capul. Și-apoi, n-aș vrea o panglică jerpelită ca aia nici dacă mi-ar *oferi-o* cineva.

– Fetelor! zise doamna St. John.

Fetele tăcură amândouă o dată.

– Sunt sigură că Megs nu vrea să vă audă certându-vă din cauza unor fleacuri și a câinilor.

Pe Megs chiar nu o deranja. I se părea că afecțiunea evidentă dintre surorile St. John – atunci când nu se certau – era chiar înviorătoare. Ea nu fusese niciodată apropiată de sora ei mai mare, Caro. Casa în care locuia văduva St. John se afla în Upper Hornsfield, așa că avusese oportunitatea de a observa dinamica relației dintre surorile St. John destul de des.

– Nu-mi pot da seama unde poate fi Sarah, zise ea cu tact. Sau Godric, că tot veni vorba.

– Ni s-a spus că Godric a plecat deja, o informă Jane. Și nimeni n-a putut să o găsească pe Sarah.

– Asta pentru că eram la plimbare, spuse Sarah din pragul ușii.

Cele două slujnice stăteau în spatele ei, ținând cu grijă tăvile cu toate cele necesare pentru ceai.

– Tocmai m-am întors.

Charlotte și Jane se ridicară imediat, îmbrățișându-se și exclamând către sora lor de parcă nu o mai văzuseră de luni întregi, când de fapt nu trecuse decât puțin peste o săptămână.

Doamna Crumb intră în cameră împreună cu slujnicele în timpul agitației și le îndrumă în liniște asupra modului de aranjare. Îi aruncă o privire iscoditoare lui Megs când fetele terminară. În clipa în care Megs îi mulțumi, doamna Crumb încuviință și le conduse afară, închizând ușa în urma lor.

– Mamă, spuse Sarah, aplecându-se să o sărute pe mama ei pe obraz. Ce surpriză!

– Asta era și ideea, spuse doamna St. John.

Sarah înclină din cap și se așeză.

– De ce?

– Am considerat că este cazul să pun capăt acestei înstrăinări, iar din moment ce Godric, în mod evident, nu are de gând să facă nimic în această privință, m-am hotărât să fac eu.

– Mulțumesc, dragă. Doamna St. John primi o ceașcă de ceai de la Megs, indulcită cu mai multe lingurițe de zahăr, exact așa cum știa Megs că-i plăcea. Și, adăugă ea după ce sorbi o gură: Eu și fetele avem nevoie de câteva rochii noi, mai ales Jane, care își va face debutul în societate toamna aceasta. Și tu la fel, Sarah, draga mea.

– O, bine, rosti încet Megs. Chiar aveam de gând să vizitez o croitoreasă. Putem merge împreună, toate!

– Ce distracție! sări Jane în scaun. Ușa salonului se deschise, însă ea continuă, fără să observe nimic. Sună mult mai plăcut decât să-l vizităm pe Godric, bătrânul etern morocănos.

– Jane, rosti Megs printre dinți, dar era prea târziu.

– Nu știam că așteptăm musafiri, spuse Godric din pragul ușii, mult prea calm.

Megs își mușcă buza. Nu părea încântat.

Capitolul 11

– Suntem în iad? întrebă Faith în timp ce privea spre țărnul stâncos.

– Nu, răspunse Helechinul.

Fie nu observase, fie nu îi păsase că ea îl împinsese pe Dispare jos de pe calul mare și negru.

– Ne așteaptă o călătorie lungă până în iad. Înaintea noastră se află acum Piscul Șoaptelor. Arată înspre un lanț muntos negru, cu creste ascuțite, care se profila în zarea îndepărtată.

– Ești sigură că vrei să continui?

– Da, zise Faith, în timp ce-și petrecea brațele în jurul taliei Helechinului.

El încuviință ușor și îmboldi calul...

din *Legenda Helechinului*

„Bătrânul morocănos Godric.“

Era o evaluare corectă – deși Godric nu credea că Jane se gândise prea mult la acest aspect. El *chiar era* morocănos – sau cel puțin ursuz. Și credea și că este bătrân – în comparație cu surorile lui vitrege, chiar era. Avea treizeci și șapte de ani. Sarah era mai tânără cu doisprezece ani decât el, însă Charlotte era cu șaptesprezece ani mai mică, iar Jane cu nouăsprezece.

Era suficient de bătrân cât să le fie tată. O diferență imposibil de ignorat – așa fusese dintotdeauna și așa avea să fie.

– Godric, spuse încet mama lui vitregă. Se ridică și se duse la el, după care îl surprinse luându-i una din mâini în palmele ei mici și moi. Mă bucur atât de mult să te văd.

Avu din nou sentimentul de vinovăție iritant și neliniștea pe care le trăia de fiecare dată când o întâlnea pe această femeie. Îl făcea să se simtă precum un școlar stângaci, și detesta acest lucru.

– Doamnă, zise el, dându-și seama că tonul lui era prea aspru, prea formal. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

Ea privi în sus către el – capul îi ajungea numai până la jumătatea pieptului său – iar ochii ei păreau să caute ceva pe chipul lui.

– Voiam să te vedem, zise într-un final.

– Și avem nevoie de rochii noi, zise Jane din spatele mamei ei.

Tonul surorii sale vitrege era sfidător, însă expresia feței era ezitantă. Probabil că și el arătase la fel în mare parte din timp, la vârsta ei.

Godric încuviință, conducând-o pe mama sa vitregă înapoi la scaunul de unde se ridicase.

– Cât timp veți rămâne la noi?

– Două săptămâni, zise mama vitregă.

– O! murmură Godric, simțind ochii lui Megs ațintiți asupra sa.

Pentru prima oară îi aruncă o privire soției lui. Soția cu care făcuse dragoste cu o noapte înainte.

Purta o rochie elegantă roz cu desene și dantelă negre, cu părul închis la culoare și lucios, și avea o postură dreaptă, în timp ce-l privea cu o cută de îngrijorare între sprâncenele ei arcuite frumos. El aproape că încetă să respire. Era atât de încântătoare Megs, soția lui. Dacă familia tatălui său n-ar fi fost de față, s-ar fi dus către ea, ar fi tras-o de pe scaun și ar fi suit-o în camera lor, unde...

Dar nu.

Spusese destul de clar că nu își dorea o astfel de relație cu el. Chiar dacă mama lui vitregă și surorile nu s-ar fi uitat spre ei, curioase, tot ar fi trebuit să aștepte până la noapte.

Era un armăsar, nimic mai mult. Godric trase aer în piept, concentrându-se din nou la conversație.

– Vreți să vă însoțesc la cumpărături?

Observă cu colțul ochiului mirarea lui Megs. În chip previzibil, Jane deschise gura să vorbească întâi, însă căutătura mamei ei o făcu să o închidă imediat la loc. Mama vitregă îi zâmbi.

– Da, ar fi grozav.

El încuviință. Megs zâmbi ușor, recunoscătoare, și îi înmână o ceașcă de ceai – o băutură care nu-i fusese niciodată pe plac. Însă o sorbi și lăsă pălăvrăgeala femeilor să-i treacă pe lângă urechi, în timp ce le observa.

Se părea că soția lui stabilise o legătură serioasă cu familia tatălui său, în perioada în care locuise la Laurelwood. Acest lucru nu era atât de surprinzător, presupunea el, din moment ce casa văduvei se afla în apropiere. Ea forma o priveliște frumoasă alături de surorile lui, cu părul ei negru contrastând cu cel deschis al surorilor. Toate trei moșteniseră blondul mamei. Charlotte avea părul cel mai deschis la culoare, iar Jane, cu șuvițele ei roșiatice, avea cea mai închisă nuanță. Sarah stătea lângă Megs, râzând de ceva, în vreme ce Jane stătea aproape în poala lui Charlotte, cu brațul înconjurând în chip prietenesc gâtul surorii lui, iar partea de jos a rochiilor se lipea una de cealaltă. Mama lui vitregă privea blând, iar cercul era complet: o comunitate perfectă și exclusivă de femei.

Godric aruncă o privire în jos către ceai. Va fi incomod cu familia tatălui său în casă. Tot trebuia să se îngrijească de datoriile lui spirituale, să găsească hoții de fete, mai nou și pe ucigașul lui Roger Fraser-Burnsby. Unde mai pui că și căpitanul Trevillion îl privea cu suspiciune, iar misiunea lui devenise *mult* mai dificilă. Nu că s-ar fi dat în lături din cauza obstacolelor.

– Dacă nu te deranjează, Godric? întrebă mama lui vitregă.

Privi în sus la cele cinci perechi de ochi ale femeilor care se concentraseră asupra lui. Godric își dresese glasul.

– Poftim?

Megs oftă, pentru a-i sugera că nu fusese atent la mai multe întrebări.

– Ne-am hotărât să-i facem o vizită croitoresei imediat după prânz, iar diseară vom lua cina cu Griffin și Hero. Dar – se întoarce către familia tatălui – sunt convinsă că Hero vă va invita și pe voi, când are să audă că sunteți în oraș.

Ochii lui Jane se măriră în semn de admirație.

– Este fiica unui *duce*, nu-i așa?

Megs zâmbi.

— Și sora unuia. De fapt, și ducele ar putea fi prezent diseară.

Pentru o clipă, fata fu copleșită de venerație. Apoi începu să se miște agitată, sporovăind în tot acest răstimp despre rochii și pantofi, și despre ce avea să poarte.

Godric oftă. Avea să fie o zi lungă. O surprinse pe Megs uitându-se la el, încuviințând ușor.

Dar poate că va merita efortul.

În noaptea aceea, Megs privi cum ducele de Wakefield se încruntă la nepotul său cu dezaprobare ducală și zise:

— Nu înțeleg de ce băiatul plânge de fiecare dată când mă vede.

— Dovedește că începe să aibă bun-gust, zise cu blândețe Griffin în vreme ce-l ridica pe dragul de William, care tăcu imediat, rezemându-se de pieptul tatălui său, după ce își înfipse degetul mare în gură ca să-l sugă.

Hero își dădu ochii peste cap în mod discret — ceea ce n-ar fi făcut niciodată înainte să-l ia de soț pe Griffin.

Se aflau în salonul de primiri al familiei, unde William fusese adus de dădacă înainte să fie dus la culcare. Mătușa Elvina se aplecă lângă Hero, cu mâna la ureche, ca să audă ce țipa Hero către ea. Jane stătea dreaptă ca o lumânare, cu ochii larg deschiși de admirație mută, în vreme ce privea fiecare mișcare a ducelui de Wakefield. Alături de ea stăteau surorile și mama, mai relaxate, însă în mod evident bucuroase că se aflau într-o companie atât de aleasă. Știind cât de repede circula bârfa în Upper Hornsfield, Megs își dădu seama că lumea putea sporovăi despre această noapte luni întregi. Godric stătea în picioare lângă pervaz, privind, iar Megs se încruntă. De ce părea oare întotdeauna atât de distant, chiar și în compania propriei familii?

William scoase un sunet, atrăgându-i privirea. O ploiță de salivă înnegri vesta lui Griffin, iar Megs nu se putu abține să nu zâmbească superior. Fratele ei fusese un crai notoriu înainte să o întâlnească pe Hero.

— Îmi dai voie? întrebă ea timidă, arătând către William.

— Desigur.

Îl așează pe dragul de William în brațe, după care ea fu examinată de ochi mari, verzi, având exact aceeași nuanță ca și a tatălui. Era mai greu decât se așteptase: un ghem solid, cald, care mirosea vag a lapte și biscuiți. William avea părul negru, ondulat, obrajii dolofani, iar buzele lui, strânse în jurul degetului, erau atât de trandafirii și de minunate, că Megs nu se putu abține și îl sărută pe fruntea micuță.

„Curând, o, te rog să fie curând.“

William își scoase degetul din gură și o bătu ușor pe obraz cu degetul ud.

– Copiii mici sunt atât de murdari, zise mătușa Elvina, după care își contrazise vorbele serioase cloncănind către William.

– Îi ies din nou dinți, spuse Hero, aflată lângă Megs. Vrei să-l iau eu? Are să-ți păteze rochia.

– Nu, lasă-mă să-l mai țin un pic, protestă încet Megs. E tare drăgălaș.

– Este, nu-i așa?

Hero zâmbi cu o expresie de iubire maternă întipărită pe chip.

Un junghi de dor nebun străpunse pieptul lui Megs. *Asta. Asta era ceea ce-și dorea ea.*

Privi în sus și întâlni privirea atentă a lui Godric. Înclină din cap de parcă i-ar fi citit gândurile și de parcă i-ar fi făcut o promisiune. Răsuflarea i se opri brusc. Ce alt om ar putea fi la fel de bun cu ea? Era atât de protector, atât de *bun la suflet*. Își petrecuse ziua ținându-le companie ei și doamnelor St. John, însoțindu-le la cumpărături, fără să facă vreun moft sau să pară plictisit de lucrurile triviale care le preocupau pe femei. Și fusese atât de plăcut, încât numai în timp ce se îmbrăca pentru cină își amintise că îi promisese că îl va căuta pe ucigașul lui Roger. Iar ea știa că ar trebui să îl întrebe ce planuri avea, asigurându-se că nu avea să se prefacă a uita promisiunea făcută, însă voia și ea o pauză de la această problemă.

O pauză de la moarte, și mâhnire, și înfrângere. Dacă...

– O, Mandeville, rosti ducele târăganat.

Megs se întoarse și văzu că sosise și celălalt frate al ei, Thomas Reading, marchiz de Mandeville. Alături de el se afla soția

lui sprintenă, Lavinia, al cărei păr devenise și mai roșu de ultima oară când o văzuse Megs.

– Ai o pată pe vestă, îi spuse Thomas lui Griffin.

– Da, știu, răspunse Griffin printre dinți.

Megs oftă. Frații ei nu erau tocmai cei mai buni prieteni, însă măcar acum vorbeau unul cu celălalt, ceea ce nu făcuseră timp de câteva săptămâni după căsătoria lui Griffin. Domnii se reuniseră, vorbind încet despre politică, înainte ca majordomul să îi întrerupă pentru a-i invita la cină.

Hero îl luă pe dragul de William din brațele lui Megs, sărutându-l pe obraz înainte de a-l înapoia doicii, șoptind și aruncându-i o privire stăruitoare în timp ce ieșeau din salon. Îi întâlni privirea lui Megs și zâmbi trist.

– De obicei îl duc chiar eu la culcare. Știi că e absurd, dar nu-mi place să las pe altcineva să o facă.

– Poți să treci pe la el mai târziu, o liniști Griffin cu tandrețe, oferindu-i lui Hero brațul său.

Ea îl acceptă, făcând o grimasă.

– N-ar trebui să-mi accepți capriciile sentimentale.

– Dar îmi *place* să-ți fac pe plac, șopti el printre buclele ei roșcate de lângă tâmplă, iar Megs roși, crezând că nu trebuia să fi auzit ultima parte.

– Mergem? spuse Godric de lângă ea.

– Desigur.

Își puse degetele pe brațul lui, dându-și seama că tremurau ușor. Stând atât de aproape de el simțea ceva, o căldură care trecea din trupul lui în al ei, un soi de vibrație, astfel încât trupul ei părea să intre în armonie cu al lui. Iar ea își dădu seama aproape cu groază că, și dacă nu ar fi reprezentat mijlocul prin care ea să-și obțină copilul, ea îl *dorea*.

„Nu e bine“, se gândi clătinându-se, în vreme ce el o conduse în salonul pentru luat masa și îi trase scaunul. Se cufundă în scaun fără să stea să se gândească, pentru că mintea îi era ocupată de un bâzâit nedeslușit. Trupul ei nu avea de ce să tânjească după al lui. Îl iubea pe Roger și, deși îi era recunoscătoare lui Godric și ajunsese

să-l cunoască mai bine – poate chiar simțea un soi de admirație pentru el – nu-l iubea.

Trupul ei nu avea de ce să răspundă în lipsa iubirii, pur și simplu nu ar fi trebuit.

Își dădu seama că Charlotte stătea în stânga ei – domniile erau mai puțini decât doamnele – și, Dumnezeu, la dreapta ei stătea ducele. Megs oftă în sinea ei. Ducele de Wakefield era un domn care-și intimida destul de mult interlocutorii în timpul conversației, la cină. Valeții aduseră platouri uriașe cu pește și începură să servească, în timp ce Megs se gândi cum să înceapă conversația cu Excelența Sa.

În schimb, el fu cel care se întoarse spre ea.

– Sper că ți-a plăcut piesa de aseară de la Harte's Folly, milady.

– Bineînțeles, Excelență, șopti ea, în timp ce privea cum mâinile lui sfâșiau o chiflă. Inelul său cu sigiliu licărea în lumina lumânărilor. Dar dumitale?

– Mărturisesc că teatrul nu mă distrează, răspunse el, cu vocea sa plictisită, însă în timp ce o privea, ochii îi deveniră mai blânzi. Însă atât lui Phoebe, cât și verișoarei Bathilda le place foarte mult.

Pentru prima oară, Megs simți o urmă de simpatie față de duce.

– Le însoțești acolo adesea?

Ridică din umeri.

– Acolo sau la alte teatre din Londra. Le place și la operă, mai ales lui Phoebe. Cred că, de fapt, muzica compensează neputința ei de a vedea pe deplin scena.

Se încruntă către peștele din farfurie de parcă l-ar fi jignit. Megs simți un junghi.

– Așadar, este atât de grav?

El încuviință numai și păru ușurat în clipa în care vocea lui Thomas se auzi peste întreaga masă.

– Nu s-a acordat prea mult timp legii, îi spunea el lui Griffin. În clipa în care vânzătorii de gin vor fi arestați, cantitatea de băutură se va reduce cu siguranță pe străzile din Londra.

— Au trecut doi ani, mormăi Griffin către el, iar legea ta n-a făcut decât să umple buzunarele unor turnători corupți. Dacă aş vrea, aş putea cumpăra gin de la un sfert din casele din St. Giles.

Thomas îşi miji ochii în vreme ce valetii aduseră felul de mâncare următor — friptură cu diverse legume — iar el deschise gura să dea replica.

Dar ducele interveni:

— Griffin are dreptate.

Ambii fraţi se întoarseră către el, uimiţi. Ducele nu era deloc prieten cu Griffin — fusese total împotriva căsătoriei dintre Griffin şi sora lui —, iar Megs ştia că Thomas îl considera un prieten şi un aliat.

Însă ducele îşi puse furculiţa pe masă şi se lăsă pe spate.

— Legea a avut la dispoziţie doi ani în care să grăbească schimbarea şi nu a făcut-o. Singurul bine pe care l-a făcut într-adevăr a fost că a îndreptat greşelile legii din '36, care — ducele făcu o grimasă — este cu adevărat o laudă falsă. Ne aflăm într-un impas. Londra nu poate continua să-şi piardă energia şi sângele din cauza ginului care este un parazit ticălos.

— Ce sugerezi? întrebă Thomas încet.

Ducele îl pironi cu ochii săi de culoare închisă.

— Avem nevoie de o lege nouă.

Griffin, Thomas şi ducele intrară într-o cumplită ceartă politică, în vreme ce Godric îşi rotea paharul cu vin, cu privirea fixă şi urmărind discuţia. El nu avea titlu nobiliar şi nu putea fi membru al parlamentului, însă toţi bărbaţii păreau molipsiţi de patima ginului în această perioadă, precum şi de discuţia referitoare la o posibilă soluţie în acest sens.

Desigur, patima ginului afecta fiecăruia lucru din St. Giles. Megs oftă şi se întoarse către Charlotte, care stătea de cealaltă parte:

— Eşti mulţumită de rochiile pe care le-ai ales astăzi?

— Da, deşi chiar mi-o doream pe cea albastră de mătase.

Charlotte îi aruncă peste masă o privire nemulţumită lui Jane. Surorile aproape că se luaseră la bătaie din cauza materialului superb, înainte ca doamna St. John să le astâmpere cu simpla ameninţare că *nimeni* nu va cumpăra rochia albastră de mătase dacă

nu se hotărau în secunda următoare. Charlotte și Jane se uitaseră una la cealaltă în liniște, iar Charlotte se supăraseră și o lăsaseră pe Jane să ia rochia de mătase. Zece minute mai târziu, mâncau înghețate, una lângă cealaltă, cu părul lor blond laolaltă, așa încât nimeni n-ar fi bănuiră că surorile se certaseră atât de aprig cu câte-va momente înainte.

Ceea ce nu însemna că Charlotte o iertase pe deplin pe sora ei, desigur.

— Ai cumpărat până la urmă brocartul acela turcoaz incântător, îi aminti Megs plină de tact.

— Da, recunosc Charlotte, înveselindu-se, și acele mănuși adorabile de dantelă. Scoase un suspin de fericire înainte de a se întoarce către Megs. Mătasea aceea roz-piersică se va potrivi de minune cu părul tău negru. Sunt convinsă că Godric se va îndrăgosti pe loc de tine.

Megs zâmbi, dar nu putu să o privească prea mult timp în ochi pe cumnata ei. Oare voia ca Godric să fie uluit? Ridică privirea și îl văzu cum o privea, cu ochii săi cenușii și pleoapele grele, cu degetele sale lungi, elegante, care încă se jucau cu piciorul paharului cu vin.

Rotindu-l. Rotindu-l. Rotindu-l.

Deși nu știa de ce, fața i se îmbujoră, astfel că își feri în grabă privirea, luând o gură de vin ca să se calmeze.

— Megs? întrebă Charlotte șovăielnic.

Megs își concentră atenția asupra cumnatei sale:

— Da?

Charlotte se juca într-un morman de piure de cartofi și păstârnac cu furculița, făcând brazde mici, paralele.

— Crezi că Godric se va... Își dresă glasul ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit, cu fruntea plină de cute, formând brazde asemenea celor din farfurie. Crezi că va dori vreodată să devină mai apropiat de noi?

— Nu știu, spuse Megs cu sinceritate.

Pentru că mai auzise amintirile din tinerețe ale lui Godric, ea știa acum că prăpastia dintre el și restul familiei, care se formase cu mult înainte de moartea Clarei, aproape că îl transformase

într-un pustnic. Erau atât de înstrăinați. Oare exista ceva care putea să compenseze pentru timpul și distanța care îi îndepărtau tot mai mult?

Megs își mușcă buza și se lăsă pe spate în timp ce valeții le goleau farfuriile și aduceau pahare de desert cu frișcă pentru fiecare.

– Pur și simplu... Charlotte era încă încruntată, cercetând atent acum desertul ei din frișcă. Ridică lingurița și o înfipse în cremă, după care oftă și lăsă din nou tacâmul jos. Îmi amintesc de copilărie. Părea atât de înalt și de puternic atunci. Credeam că fratele meu mai mare este un zeu. Mama spune că obișnuiam să-l urmez peste tot, ca un copilăș, de fiecare dată când venea în vizită, deși asta nu se întâmpla foarte des. Probabil că i se părea foarte plictisitor ca o fetiță care mai stătea încă în camera copiilor să se țină după el.

În acea clipă, Megs simți nevoia să arunce cu lingura în soțul ei.

– Mă îndoiesc foarte mult că îl plictiseai, spuse ea cu blândețe. Doar că mama ta s-a căsătorit pe când Godric se afla la o vârstă dificilă pentru un băiat. Și își pierduse mama...

Se opri, simțindu-se stânjenită. Era adevărat că Godric suferise în tinerețe, însă acum era un *bărbat* adevărat. Nu exista nici un motiv să se îndepărteze de surorile lui.

– Este fratele meu, șopti Charlotte atât de încet, că Megs aproape nu înțelese ce spusese. *Singurul* meu frate.

Nici măcar desertul delicios cu frișcă nu compensă faptul că Megs își simțea inima frântă la auzul acestor vorbe. Trebuia să găsească o cale de a-l face pe Godric să înțeleagă faptul că surorile și mama lui vitregă erau importante. Că ar putea fi singura lui șansă. Odată ce aveau să se căsătorească și să aibă familii la rândul lor, ar fi avut și mai puțină tragere de inimă să-l aducă în cercurile lor.

Ar fi sfârșit complet singur.

La acest gând, Megs lăsă încet în jos lingurița în paharul gol. Promisese că va părăsi Londra – că-l va părăsi pe Godric – de îndată ce avea să rămână însărcinată. Voia să nască la țară, unde

se aflau și toți prietenii și rudele ei. Avea să trăiască o viață împlinită și fericită acolo – mai avea nevoie doar de un copil al ei. Însă Godric...

Chiar așa, pe cine avea Godric?

Pe prietenul lui, Lord Caire. Însă Lord Caire avea și el familia lui – o familie care avea să crească negreșit și să-i consume mai mult timp. Și-l imagina pe Godric, bătrân și singur, înconjurat de cărțile lui și cam atât. Cândva trebuia să renunțe să mai fie Fantoma din St. Giles – presupunând că nu murea din această cauză – după care nu i-ar mai fi rămas... nimic.

Gândul era chinuitor. Se uită la Godric, care acum se apleca să audă ce-i spunea Lavinia. Poate că nu-l iubea, însă era totuși soțul ei. Răspunderea ei. Cum de nu-și dăduse seama înainte că nu *putea* să-l lase singur?

Domnii se ridicară deodată, iar Megs își dădu seama că nu observase cum Hero le invitase pe doamne în salon, la ceai. Ducele îi ținu scaunul doamnei St. John, apoi pe al lui Megs – dând întâietate vârstei și nu rangului, și, în opinia lui Megs, bine făcuse.

Doamna St. John le întinse un braț lui Megs și unul lui Charlotte.

– Și ce șopteai tu cu atâta seriozitate în timpul desertului?

– Godric, oftă Charlotte, iar doamna St. John doar înclină din cap, pentru că în fond nu era prea mult de spus în această privință, nu-i așa?

În salonul de primire, Hero lua deja ceaiul, în vreme ce Sarah stătea la clavecin, lovind clapele la întâmplare.

– O, da, cântați, fetelor, spuse doamna St. John în vreme ce lua o ceașcă de ceai. Cântați balada aceea pe care ați învățat-o zilele trecute.

Așa că Jane și Charlotte se luară de braț și cântară în acompaniamentul lui Sarah, întrucât, din câte putea să-și dea seama, Sarah deja cunoștea melodia baladei.

– Adorabil, adorabil, rosti încet mătușa Elvina, lovind cu degetele în brațul scaunului în ritmul cântecului.

Megs se lăsă pe spate și ascultă cu plăcere. Vocea ei putea să sperie și o cioară, însă îi plăcea într-adevăr să-i audă pe ceilalți

cântând, iar fetele St. John, deși nu aveau cele mai lucrate voci pe care îi fusese dat să le audă, erau tare plăcute. Chiar dacă se opreau din când în când să chicotească și să încerce o altă formulare, pe Megs nu o deranja. Cântau pentru cei din familie și era foarte încântată că ele se simțeau destul de în largul lor împreună cu Hero și Lavinia, cât să le considere și pe ele parte din familie.

La vreo oră după aceea, li se alăturară și domnii, iar Megs observă clipa în care surorile St. John se crispară instinctiv. Oftă. Era greu să se relaxeze în preajma fratelui ei sau a ducelui. Însă Griffin era acolo și era hotărâtă să îi vorbească.

Așa că se strecură lângă fratele ei și, cu o voce scăzută, îi sugera să-i arate noua lui casă – în fond, ei nu îi oferise nimeni un tur al casei cum se cuvenea până atunci.

Griffin o privi cu atenție, însă întinse mâna cu promptitudine, conducând-o în afara salonului, șoptind ușor un cuvânt către Hero. Megs simți privirea curioasă a lui Godric chiar și după ce închiseseră ușa în urma lor. În casă se făcu liniște, până când clavecinul începu să se audă din nou, iar o voce minunată de bariton începu să cânte. Megs își încruntă sprâncenele. Era amuzant. Ca și ea, nici Thomas nu avea talent la cântat, și nu-și dăduse seama că Godric știa să cânte.

Însă Griffin o conducea către scara principală și mormăia ceva despre „lucarne“ și „pilaștri“ și despre „influența italiană“. Megs își miji ochii la el. Râdea de ea?

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Griffin, încetează, spuse ea într-un final.

El se întoarse și rânji la ea, răutăcios.

– Mă gândeam eu că nu vrei să faci turul casei. Ce s-a întâmplat, Megs?

– Tu și distileria de gin, zise ea pe șleau, întrucât nu se putu gândi la o modalitate de a se exprima delicat și, oricum, n-ar fi avut timp de asta.

– Ce-i cu mine și distileria de gin? întrebă el nepăsător, însă expresia chipului său devenise severă, ceea ce în cazul lui Griffin însemna o mărturisire involuntară.

Trase aer în piept.

— Am auzit că obișnuiai să întreții familia, chiar și pe Thomas, deținând o distilerie de gin în St. Giles.

— Să-l ia dracu' pe St. John! izbucni el. N-avea nici un drept să-ți spună.

Megs ridică din sprâncene.

— Cred că avea totuși dreptul. Sunt *soția* lui și, mai important, sora *ta*. De ce nu ne-ai spus că eram strâmtorați?

— Nu vă privea.

— Nu ne privea? Rămăsese cu gura căscată la fratele ei mai mare și nu pentru prima oară se gândi cât de bine i-ar face o lovitură în cap. Eu și Caro cheltuiam de parcă n-am fi avut nici o grijă pe lume. Îmi amintesc clar de Thomas care a cumpărat trăsura aia suflată cu aur după moartea tatei. Cu siguranță că, dacă ar fi știut, n-ar mai fi cumpărat-o. *Bineînțeles* că ne privea. Am fi putut fi mai chibzuiți. Am fi putut ține socoteala pentru ceea ce cumpăram.

— Nu am vrut să țineți socoteala pentru ceea ce cumpărați. Griffin răsuflă greu, îndepărtându-se de ea. Nu înțelegi, Megs? Era povara mea. Eu trebuia să am grijă de tine și de mama și de Caro.

— Și Thomas? întrebă ea încet, neîncrezătoare.

— Nu-l interesează banii. Cum nu-l interesau nici pe tata. Nu mai era nimeni altcineva.

— Griffin, rosti ea încet, punându-i mâna pe braț. Eram eu. Poate nu atunci când eram mai tânără, însă am trecut de douăzeci de ani cu vreo cinci ani în urmă. Aveam dreptul să-ți ofer măcar sprijin moral. Aveam dreptul să *știu*.

Griffin făcu o grimasă și își feri privirea. Megs se așteptase să-i refuze dreptul — Griffin cel de-acum trei ani, dinainte de a se căsători cu Hero, ar fi făcut-o — însă când se uită înapoi la ea, ochii îi deveniră mai blânzi.

— O, Megs, spuse el. Știi că nu-ți pot refuza nimic. Își arcui sprâncenele și ridică mâinile. Bine. Da. *Da*, ar fi trebuit să-ți spun, ar fi trebuit să te las să porți o parte din povară.

— Mulțumesc, zise ea, nu fără o urmă de mulțumire de sine. Mai am o întrebare.

Părea ușor speriat, însă încuviință cu destul curaj.

— Familia se află încă într-o situație materială grea? întrebă ea.
Tu ești într-o situație materială grea?

— Nu, spuse el imediat, cu ceea ce părea a fi ușurare. Sunt încă vârat în niște afaceri, desigur, dar este ceva destul de respectabil acum. Am oi care pasc pe terenurile familiei și un atelier aici, în Londra, pentru țesutul lânii. Ridică din umeri. Deocamdată suntem la început, dar facem ceva profit și ne vom extinde curând. Nu — adăugă cu prefăcătorie — că așa spune asta cu voce tare, de față cu alții.

Să ai bani era un lucru bun, bineînțeles. Însă să faci bani era ceva privit cu ochi răi de către ceilalți. Se presupunea că un gentleman mai degrabă ar muri de foame decât să-și murdărească mâinile intrând în lumea negoțului.

Megs era foarte recunoscătoare că Griffin desconsiderase dintotdeauna regulile societății. Își strecură brațul pe sub al lui.

— Mă bucur să aud asta. Însă... Griffin?

— Hm? se plimba cu spatele întors către salonul de primire, în care baritonul cânta încă.

— Promite-mi că, dacă te mai afli vreodată la strâmtoare — din punctul de vedere al finanțelor sau oricare altul — ai să-mi spui.

— O, în regulă, Megs, răspunse el, dându-și ochii peste cap.

Zâmbi în sinea ei. Poate că se împotriva el, însă pentru ea era important că Griffin era sincer cu ea. Într-o familie ar trebui să existe sinceritate. Și toate ar trebui să fie împărțite — și bune, și rele.

Se gândea acum la acest lucru și se întreba cum ar putea mai exact să-l împingă pe Godric în aceeași direcție în privința familiei sale, în timpul asta intrând în salon și oprindu-se brusc din cauza mirării.

Se părea că ducele de Wakefield avea o voce nemaipomenită.

Megs stătea întinsă în pat în acea noapte, înconjurată de întunericul rece al camerei ei, și încerca să nu anticipeze sosirea lui Godric.

Încerca să nu tânjească după el. Se dojenea singură din cauza motivelor pentru care făcea acest lucru, însă argumentele

i se amestecaseră în minte și nu putea auzi decât cum inspira și expira lent aerul din plămâni. Se concentrează asupra cinei de la reședința lui Griffin și Hero, asupra chipului drag al lui William, asupra înțelegerii făcute cu Griffin, asupra nemaipomenitei apariții a ducelui de Wakefield cel sever, care cânta precum un arhanghel serios, însă fiecare imagine devenea tremurată și apoi dispărea din mintea ei. Încercă să-și amintească până și desertul cu frișcă de la cină, textura moale a cremei, tarta cu vin, însă dulcea închipuire i se dizolvă rapid în gură, iar singurul gust pe care îl mai simțea pe limbă era gura lui Godric.

Îi venea să geamă în întuneric.

Într-un final sosi și el, mișcându-se asemenea unei fantome. Nici măcar nu-și dăduse seama că intrase în cameră până ce nu simți adâncitura din patul ei și căldura emanată de trupul lui.

Tremura deja dinainte să o atingă. Apoi mâinile lui alunecară pe umerii ei, atingând-o ușor pe formele acoperite de cămașă, alunecând în partea de sus pe rotunjimea sânilor ei în timp ce capul și umerii lui planau amenințător asupra ei, precum un vultur care-și ascundea prada.

I se tăie răsuflarea. Avea un aer primejdios. Poate că mereu existase această alură a lui sau poate că pur și simplu nu o lăsase să se vadă cu o noapte înainte. Era abia a doua oară când erau împreună, iar ea aproape că se panică la gândul acesta. Aveau să urmeze multe nopți. Nopți în care avea să stea întinsă pe întuneric și să-l aștepte. Nopți în care avea să încerce cu disperare să-și pună ordine în gânduri. Nopți în care să se străduiască să-și înăbușe *sentimentele*.

Așa cum încerca și acum – încerca și nu reușea.

Mâinile lui se mișcau cu repeziciune și cu gesturi experimentate, cuprinzându-i sâni, iar ea își aminti cu ușurință cât de lungi, de palide și de elegante erau. Își imagina cum arătau degetele lui acoperindu-i sâni.

Își mușcă buza, iar degetele lui mari se opriră asupra sfârcurilor, apucându-le, astfel că deveniseră deja tari. Pielea i se înfloră la atingerea lui. Când își trecu mâna din nou pe sfârcurile

ei și o ciupi de amândouă deodată, nu putu să nu se arcuiască, lăsându-se cuprinsă de acele mâini frumoase.

„Roger.“ Trebuia să se gândească la Roger.

Mâinile lui coborâră cu repeziciune uimitoare și, deodată, gura lui, fierbinte și umedă, îi acoperi sfârcul. O atinse cu limba prin țesătura subțire a cămășii și toate gândurile îi fugiră din minte. Se arcui sub el, scâncind. Mâinile lui îi cuprinseră trupul, ținând-o nemișcată. Pandantivul lui alunecă rece peste burta ei, în timp ce îi gusta sfârcul întărit. Îi dădu drumul și se retrase, suflând pe pielea ei atât de sensibilă, acoperită numai de o țesătură umedă, iar ea tremură, cuprinsă de un fior. Apoi acordă atenție și celui alt sân, cu minuție. Se concentră exclusiv asupra ei și a trupului ei. Megs nu avu timp să-și revină, să iasă de sub controlul lui erotic.

Ea putea numai să simtă și să tânjească.

Godric își ridică într-un final capul, rămas aproape fără suflare, și începu să coboare cu gura către abdomenul ei ce tremura. La început nu-și dădu seama de intenția lui – nici nu se putea gândi măcar – însă pe măsură ce mâna lui îi trăgea cămașa în sus și se mișca din ce în ce mai lent, avu o presimțire nefastă.

– Nu.

Acesta fu primul cuvânt rostit între ei de când el intrase în cameră, iar ei i se păru că sunase extrem de dur. Se linse pe buze, simțind cum inima îi bătea din ce în ce mai repede, și în același timp simți umezeala obscenă de pe ambele ei sfârcuri, în liniștea nopții.

El inghețase la auzul cuvântului rostit de ea, însă nu de teamă ori de frică. Postura lui, felul în care stătea deasupra ei, cu brațele de-o parte și de alta a coapselor sale, inspirau cumva primejdie. Ca și cum voința lui se ținea numai într-un fir subțire de ață. De parcă ar fi putut să-i ignore rugămințile și să o sărute oricum, cu forța.

S-o sărute în zona intimă.

Într-acolo se îndrepta el. Nu era fecioară, și știa care îi era intenția: să o facă să-și piardă autocontrolul. N-ar fi putut să reziste. Avea să cedeze în fața acelei guri minunate, a acelei mângâieri tăcute, și să uite de orice.

Ultimele amintiri despre Roger aveau să dispară, să i se șteargă din minte.

Așa că inhală încet și întinse mâinile către umerii lui. Mușchii îi erau încordați, tari și fermi și, chiar dacă ar fi vrut, tot nu ar fi putut să-l urnească.

— Te rog, șopti ea.

Pentru un moment, el nu se clinti. Apoi îi îndepărtă mâna de pe umăr și îi ridică ușor cămașa, așezându-se între coapsele ei. Era deja umedă, deși poate nu îndeajuns. Împinse ușor, cu mădularul său învârtoșat, alunecând în moliciunea umedă, după care reluă și începu să pătrundă lent.

Megs înghiți în sec, arcuindu-și gâtul, încercând să se relaxeze, în vreme ce el aluneca din ce în ce mai adânc. Animalele făceau acest lucru fără să gândească. Și-atunci, oamenii de ce nu puteau? Știa și ea că unii așa făceau. Nu și ea, din câte se părea.

Gândea — *simțea* — mult prea mult.

Îi înșfăcă brațele în timp ce împingea cu fermitate în ea, împlântându-se până la capăt. Ea privi în sus, încercând să-l vadă cumva în întuneric. Măcar expresia chipului sau felul în care-și ținea capul.

Însă nu era decât o siluetă masculină mare.

Cu toate acestea... știa că el era. Ar fi știut-o și dacă ar fi fost legată la ochi. Probabil după parfum sau alte indicii mai primitive — poate o alchimie a sufletelor — îl simțea în profunzime.

Godric. Deasupra ei.

Godric. Retrăgându-și mădularul lent.

Godric. Încordându-și șoldurile și alunecând înapoi înăuntrul ei, cu o răsucire la final.

Îi copleșea simțurile, încercând să-i ia sufletul în stăpânire.

În sinea ei se chinuia, încercând să reziste, închizând ochii, ridicându-și mâinile de pe brațele lui, încercând să se elibereze de simțuri.

Însă acest lucru era imposibil. Cum putea să nu fie? *Doar făcea dragoste cu ea.*

Făcu tot posibilul, chiar tot posibilul, iar în final obținu o mică victorie: pe măsură ce împingerile lui deveniră mai dese

și se apropiau de punctul culminant, se ținu în frâu. Împingea în ea, se freca de ea, încercând să o facă să simtă mai mult, însă ea era încăpățânată și puternică, iar când, în final, el se cutremură, iar capul său se arcui pe spate, trăi singur acest extaz.

Ea nu avu vreme să se felicite. Căci el se aplecă în întuneric, iar ea crezu că vrea să o sărute. Își întoarse capul, iar el îi șopti la ureche, atât de aproape încât simți cum o atinse cu buzele.

– Cu cine faci tu dragoste, milady? Cu siguranță nu cu mine.

Capitolul 12

Lui Faith îi era foame în vreme ce se agăța de spinarea lată a Helechinului. Scotoci într-un buzunar al rochiei și scoase un măr mic. Helechinul adulmecă în timp ce ea mușcă din pulpa dulce-acrișoară.

Faith era stingherită din cauza lipsei ei de politețe.

– Vrei și tu?

– Nu am mai gustat mâncarea oamenilor de o mie de ani, spuse aspru Helechinul.

– Atunci, spuse Faith, este cazul să o faci. Mușcă o bucată din măr și, luând-o din gura ei, o întinse spre a lui...

din Legenda Helechinului

La auzul acestor cuvinte, Megs încremeni sub el.

Venele lui Godric aproape că plesneau de furia care-i gonea prin trup, o furie pătrunzătoare și arzătoare, care se extindea, făcându-l să se simtă ca și cum urma să sufere o implozie dacă nu ieșea mai repede de-acolo. Se retrase foarte grijuliu din profunzimile ei mătăsoase, mișcându-se prudent ca să nu o rănească.

Niciodată în viață nu își făcuse griji că ar putea să facă rău unei femei din cauza furiei nestăvilite.

Mișcarea lui dădu la o parte pătura, împrăștiind mirosul de sămânță bărbătească și mirosul ei. Nu putea gândi, era copleșit de emoții.

– Nu am... începu ea, ca o fetiță proastă.

Cum îndrăznește să nege?

– Liniște, se răsti el, dându-se jos din pat.

– Godric.

– Vrei să încetezi cu asta? rosti printre dinți, întorcându-se spre ea în întuneric.

Simțea că trebuie să plece, ca să nu spună – sau să facă ceva ce ar fi putut să regrete. Însă ea nu renunța. El îi simți degetele încheștându-se pe propria încheietură, feminine și puternice. Rămase nemișcat.

– Unde te duci? șopti ea.

Îi simțea încă parfumul și își dădu seama, spre groaza lui, că probabil i se imprimase în piele.

– Afară.

– Unde?

Rânji, deși ea nu putea să-l vadă în întuneric.

– Tu unde crezi? Mă duc în St. Giles. Să-l găsesc pe ucigașul iubitului tău. Să-mi îndeplinesc misiunea de Fantomă.

– Dar... Vocea i se stinse, devenind o șoptă. Dar nu vreau să pleci, Godric. Mi se pare că sufletul tău pierde puțin câte puțin de fiecare dată când ieși și te transformi în Fantoma din St. Giles.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să facem acest pact, milady. Își încordă mâna, însă nu făcu nici un gest ca să-și retragă încheietura dintre degetele ei. Ai vrut să cercetez. Ei bine, am să cercetez luând înfățișarea Fantomei. Te-ai răzgândit? Vrei să renunț să-l mai vânez pe ucigașul lui Fraser-Burnsby?

O putea auzi cum respira în întuneric, imaginându-și cum ar fi să simtă mângâierea părului ei pe braț. Ea ezită, și în acea clipă încremenită în timp, inima lui păru să stea în loc, dorind – *sperând* – deși nu era sigur la ce anume.

Într-un final, degetele ei alunecară de pe încheietura lui și odată cu ele păru să-l părăsească și căldura trupului.

– Nu.

– Atunci am să mă țin de partea mea de înțelegere.

Nu mai așteptă să vadă dacă ea mai avea ceva de spus. Ieși din încăpere.

Ajuns la parter, îmbracă rapid costumul de Fantomă, alungându-și cu hotărâre orice gând din minte, și se pierdu în noapte.

Douăzeci de minute mai târziu, Godric se plimba pe o alee din St. Giles. Capra cu un Corn era o tavernă destul de cunoscută. Simplul fapt că valetul lui Fraser-Burnsby avusese o legătură cu spelunca ar fi trebuit să-l facă pe d'Arque suspicios în privința motivelor lui Harris.

Însă vicontele cu siguranță că nu cunoștea atât de bine St. Giles cum îl cunoștea el. Capra cu un Corn se afla la parterul unei clădiri din cărămidă și lemn ușor înclinate într-o parte. Capra de pe firma din lemn închis la culoare din colțul clădirii nu avea nici un corn... pe cap. Cornul din nume se afla de fapt în altă zonă pe corpul animalului. În locul acela se făcea negoț cu orice era ilegal în St. Giles: gin, prostituție și negoțul de obiecte furate. Mulți tâlhari folosiseră Capra cu un Corn ca sediu al operațiunilor.

Godric se gârbovi în întunerice până ce-l văzu pe băiatul care lucra acolo ieșind să arunce lăturile în canal.

– Băiete.

Copilul era de-al locului în St. Giles. Făcu ochii mari, însă nu încercă să fugă atunci când Godric își arătă chipul. Însă nici nu se apropiu. Godric îi aruncă o monedă.

– Spune-i lui Archer că vreau să discutăm ceva... și te rog să-l informezi că intru după el dacă nu iese în două minute.

Băiatul vârî moneda în buzunar și fugi înapoi în tavernă fără să scoată un cuvânt. Godric nu avu mult de așteptat. Un bărbat înalt și slab își feri capul ca să nu se lovească de pragul de sus în timp ce ieșea din speluncă. Își corectă postura și privi prudent în jur înainte să-l zărească pe Godric, părând resemnat, însă plin de resentimente.

– Ce vrei de la mine, Fantomă?

– Vreau să aflu ce știi despre un bărbat pe nume Harris.

– Nu știu nici unu' Arris. Archer își feri pentru o clipă privirea, însă Godric nu putea deduce nimic din asta. Archer avea mereu

un aer viclean. Tenul lui era de un alb-gălbui bolnăvicios, palid precum un animal acvatic care locuiește într-o peșteră. Ochii îi erau bulbucați și șterși, părul avea o nuanță închisă, fadă, și atârna unsuros pe craniul cârciumarului.

Godric ridică o sprânceană, rezemându-se de clădire, cu brațele încrucișate.

– Valetul care a văzut cum a fost ucis Roger Fraser-Burnsby în St. Giles?

– Sunt mulți ucigași în St. Giles, ridică Archer din umeri.

– Minți. Godric vorbi din ce în ce mai încet, aproape că șoptind ușor. Fraser-Burnsby era un filfizon. S-a organizat o mare vânătoare imediat după ce a fost ucis. Întregul St. Giles își amintește.

– Și? întrebă cârciumarul grosolan. Ce-are a face cu mine?

– Bunurile lui au fost trimise aici la câteva săptămâni după crimă.

– Așea, și?

– Cine le-a luat?

Cârciumarul horcăi într-un mod ciudat – ceea ce părea să însemne pentru el să râdă.

– Jur, Fantomă! Jur pe mormântul maică-mii, serios că jur. Nu-mi amintesc cine ar fi putut să fure chestiile lui Arris.

Godric făcu un pas mai aproape. Cârciumarul schelălăi și se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

– Așteaptă! Așteaptă! Știu și ceva ce ți-ar plăcea s-auzi.

Godric își înclină capul.

– Ce anume?

Archer își linse buzele, agitat.

– Cică Arris a murit.

– Când?

Archer clătină din cap.

– Nu știu, acum multă vreme. Poate chiar înainte să vină cineva să-i caute lucrurile.

Godric îl cântări din ochi pe cârciumar preț de-un minut. Poate că se născuse Archer un mincinos, însă Godric fu de părere că de data asta chiar spunea adevărul. Ar fi putut să-l amenințe

și să-l intimideze mai mult, însă i se păru c-ar fi fost o pierdere de vreme.

Ușa de la Capra cu un Corn se trânti de perete și trei soldați ieșiră clătînându-se, beți criță.

– Dacă mai affi ceva, vreau să știu. Godric îi aruncă o monedă bărbatului și se întoarse ca să se strecoare pe o alee, făcându-se repede nevăzut.

Luna, cu lumina sa palidă și neputincioasă, era numai un oval zeflemitor deasupra lui. În spatele lui, auzea un râs sălbatic și zgomotul făcut de niște butoaie izbite de caldarâm. Nu se întoarse.

Simțea că cineva îl urmărește, iar inima îi bătea să-i sară din piept de bucurie. Deodată resimți furia din acea seară, mai vie și mai pură ca oricând.

„Cum îndrăznează?”

Renunțase la casa lui, la singurătate, la liniștea interioară și la trupul lui blestemat pentru ea, și așa îl răsplătea ea? Imaginându-și că era altcineva când își vâra mădularul în ea? Inițial numai bănuise acest lucru, dar refuzase să-l accepte. Însă astă-seară, ceva în comportamentul ei – felul în care se purtase, refuzul de a-l privi în ochi, ba chiar faptul că nu voia să-l lase să *facă dragoste* cu ea așa cum se cuvenea, la naiba – toate astea îi treziseră îndoiala. După care își dăduse seama: nu cu el și-o trăgea de fapt. Nu știa dacă ea visa la Fraser-Burnsby, la d'Arque sau la vreun bărbat pe care el nici nu-l întâlnise, dar asta conta prea puțin. Nu avea de gând să se lase folosit ca un afurisit de înlocuitor.

Veniră de după colțul din față, călărind la pas, iar el era atât de distras, că nici nu-și dădu seama că ei erau acolo, până nu se apropiară. Godric nu știa cine era mai surprins: el sau dragonii.

Călărețul din dreapta își reveni primul, scoțând sabia și lovind calul, să gonească înainte. Nu putea să depășească un cal în galop, iar aleea era îngustă. Godric se lipi de zid, de cărămizile murdare din spatele său. Cel dintâi dragon se năpusti pe lângă el, calul aproape atingând ușor tunică lui Godric, însă cel de-al doilea, mai lent, fu și mai isteț. Soldatul lovi calul cu genunchii până ce bestia îl încolți, amenințând fie să-l strivească de cărămizi, fie, mai probabil, să-l străpungă cu vârful ascuțit al unei săbii. Nu avea loc

să se ferească de calul asudat care fornăia. Privi în sus și văzu balconul de lemn hodorogit, care atârna de clădirea de care el era lipit, precum o adăugire ulterioară construcției. Era posibil să nu-i susțină greutatea, însă nu mai avea de ales acum.

Godric își întinse brațele în sus și sări, apucând una dintre balustradele balconului. Își răsuci picioarele în sus, cu umărul stâng în dureri din cauza copcilor, care începeau să se desfacă. Deodată, picioarele lui fură aproape de capul calului, care tresări. Dragonul trase tare de frâie, încercând să controleze bestia, care se ridică pe două picioare.

Godric se răsuci brusc și ateriză în spatele calului, rostogolindu-se în vreme ce lovea pavajul rigid, și se înalță cu sabia cea lungă în aer.

Însă primul dragon își întorsese deja calul, prinzându-l pe Godric între cei doi călăreți. Singurul lucru care-l bucura era că păreau să fie singuri – o patrulă călare formată din numai două persoane.

– Predă-te! strigă cel de-al doilea dragon, întinzând mâna după pistolul de sub șa.

La dracu'! Godric sări către bărbat, prinzându-l de braț înainte ca acesta să apuce să scoată pistolul și trase tare. Dragonul căzu pe jumătate, într-o parte a șei. Calul sări în lături în clipa în care greutatea din spinarea sa se schimbă, iar bărbatul fu răsturnat la pământ.

Godric se întoarse către primul dragon chiar la timp pentru a para o lovitură de sabie îndreptată către capul său. Era pe jos, într-o poziție care nu-l avantaja, dar nu voia să se retragă. Încercă o lovitură asupra bărbatului de pe cal și văzu chiar la timp cum îi licăriră ochii celuilalt.

Sau poate nu *chiar* la timp.

O lovitură în spate îl doborî și căzu în genunchi. Capul i se învârtea din cauza amețelii, însă dorința lui de a riposta era cu atât mai mare. Godric se răsuci și apucă picioarele atacatorului, răsturnându-l. Se aruncă peste celălalt bărbat, care era culcat pe spate, încălecându-l, și...

Drăcia dracului! Dragonul chiar n-ar fi trebuit să-l lovească între picioare. Godric trase aer în piept de durere, sări în spatele soldatului și îl lovi cu pumnul în față, de mai multe ori la rând, simțind o satisfacție sălbatică la fiecare *lovitură* în carnea celuiilalt, pe alea întunecată. În spatele lui, celălalt dragon striga ceva, iar copitele calului zăngăneau periculos de aproape de locul în care ei erau întinși, însă lui Godric pur și simplu nu îi păsa.

Numai sunetul mai multor cai care se apropiiau îl făcu să se oprească. Se holbă la bărbatul de sub el. Ochii dragonului erau umflați, iar buzele îi erau sparte și sângerau, însă era încă în viață și încă se zbătea. Slavă Domnului!

În mai puțin de o secundă își revenise și alerga, caii urmându-l îndeaproape. Se urcă pe un butoi aflat la colțul unei case, după care se cățăără, sprijinindu-se pe degetele de la picioare și pe vârful degetelor de la mâini pentru a ajunge pe acoperiș.

De jos se auzi un strigăt, însă nu se grăbi să privească înapoi, fugind pur și simplu pe acoperiș, chiar dacă țiglele desprinses aluneceau și se prăbușeau dedesubt, în stradă. Alerga, în vreme ce sângele îi pompa în piept și nu se opri până ce nu ajunsese la un kilometru depărtare.

Atunci și numai atunci, în vreme ce se apleca, gâfâind rezemat de un horn, își dădu seama că încă era urmărit.

Godric își scoase sabia scurtă, privind cum silueta subțire ajunsese cu prudență la marginea acoperișului și începu să coboare cu agilitate. Așteptă până ce băiatul ajunsese în dreptul lui. Godric îl înșfăcă de guler, dându-i capul pe spate și ducându-i sabia scurtă la gâtul dezgolit.

— De ce mă urmărești?

Niște ochi vioi, inteligenți scânteiară și se fixară într-ai lui, însă băiatul nu făcu nici o încercare să se elibereze din strânsoare.

— Groparu' Jack a zis că vreți informații despre hoții de fetețe.

— Și?

Gura cea largă se arcui fără voioșie.

— Io-s unu' dintre ei.

Douăzeci de minute mai târziu, Godric privi cum băiatul se îndopa cu ceai și pâine unsă cu generozitate cu unt. Își reevaluasese estimarea cu privire la vârsta presupusului hoț de fetețe, mai scăzând niște ani. În clipa în care îl văzuse pentru prima oară pe băiat, Godric crezu că era un tânăr, dar asta numai pentru că avea înălțimea unui bărbat adult. Acum, stând în bucătăria Căminului pentru Orfani și Copii Abandonati, văzu mai bine obrajii netezi ai băiatului, gâtul subțire și liniile fine ale maxilarului. Nu putea avea mai mult de cincisprezece ani.

Părul lui castaniu era strâns la spate cu un șnur jerpelit și șuvițele care ieșeau din coadă îi încadrau chipul oval. Purta o vestă unsuroasă, o haină mai mare cu câteva numere și o pălărie moale, trasă peste sprânceană, pe care nu se sinchisise să o dea jos nici înăuntru. Încheieturile sale erau subțiri și destul de delicate, iar unghiile de la ambele mâini erau pline de murdărie.

Băiatul îi surprinse holbându-se și ridică bărbia în mod sfidător, cu colțurile gurii încă murdare de ceai cu lapte.

– Ce?

Winter Makepeace, care stătea lângă Godric, se mișcă.

– Cum te cheamă?

Băiatul ridică din umeri și, pentru că nu simți nici o amenințare imediată, își îndreptă atenția către farfuria cu pâine aflată dinaintea lui.

– Alf.

Scoase o lingură plină de gem de căpșuni dintr-un vas de argilă, pe care o trânti pe o felie de pâine deja unsă cu unt și îndoi felia. După care infulecă jumătate din ea.

Godric schimbă o privire cu Winter. Fusese necesară ceva muncă de convingere – precum și o amenințare sau două – ca să-l facă pe Alf să intre în casă. Godric nu îndrăznise să rămână afară în St. Giles în vreme ce dragonii umblau pe-acolo, și cu siguranță că nu avea să aducă un băiat ciudaț în propria casă. Mai ales după ce băiatul mărturisise că era unul dintre hoții de fetețe.

– De cât timp lucrezi pentru hoții de fetețe? întrebă Winter cu vocea lui gravă și calmă.

Alf înghiți și sorbi lung din ceai.

– Cam de fro' lună, da' nu mai lucrez pentru afurisiții ăia.

Winter îi reumplu ceașca fără să spună nimic, însă Godric nu avea la fel de multă răbdare.

– M-ai făcut să cred că *încă* ești unul dintre hoții de fetețe.

Alf se opri din mestecat și ridică privirea, cu ochii mijiți.

– Și sunt tot ce-o să primești. Nici unu' dintre hoții ăia de fetețe n-o să vorbească cu tine. Așa că să te mulțumești cu mine.

Winter îl privi pe Godric și clătină ușor din cap. Acesta din urmă oftă. I se părea dificil să-l interogheze pe băiat în vreme ce vocea lui era aproape șoptită, doar ca să nu poată fi recunoscută în viitor. Și-apoi, Winter avea mult mai multă experiență cu băieții. Chiar și cu cei mai îndărătnici.

– Cum ai devenit hoț de fetețe? întrebă Winter.

Întinse mâna după franzelă și mai tăie două felii. Godric ridică din sprâncene. Alf deja mâncase jumătate de franzelă.

– Vorba umblă repede, zise Alf întinzând bucați mari de unt pe pâine. Preferă să lucreze în echipe, câte doi. Am aflat că unul dintre hoții de fetețe a fost călcat de o trăsură. I-a zdrobit capul și într-o zi a murit. Așa că a rămas un loc liber. Se plătea bine. Făcu o pauză ca să mai ia o înghițitură zgomotoasă de ceai înainte de a întinde gemul pe pâine.

– Slujba era bună.

– Și-atunci de ce nu mai lucrezi ca hoț de fetețe? întrebă Winter calm.

Pâinea lui Alf era pregătită, iar gemul curgea pe lateral, însă el doar se uita.

– Era una din fetele mici. O chema Hannah. Avea părul roșcat, da. Nu avea mai mult de cinci ani sau cam așa. Vorbea întruna, nu-i era frică de mine sau ceva, chiar dacă mătușă-sa ne-o vânduse nouă. Io și cu Sam am dus-o la atelier și părea să-i fie destul de bine...

– Bine? mârâi Godric încet. Le pun la muncă grea pe fetețele alea, le bat și abia dacă le dau să mănânce.

– Sunt și mai rău de-atât. Vorbele lui Alf erau sfidătoare, dar evita să-l privească pe Godric în ochi. Lupanare, cerșetori care le-ar scoate ochii doar ca să le facă mai demne de milă.

Winter îl privi pe Godric ca pentru a-l potoli.

– Ce s-a întâmplat cu Hannah, Alf?

Alf își înfipse degetele murdare în pâinea îndoită până când gemul roșu începu să curgă.

– Nu mai era acolo când m-am dus eu pe urmă. N-au vrut să-mi spună ce s-a întâmplat cu ea. Pur și simplu a... dispărut. Alf se uită în sus, după care privirea lui se înfurie și ochii i se umeziră. Pe urmă m-am oprit. N-am vrut să le fac rău fetițelor mici.

– Foarte curajos din partea ta, zise Winter încet. Îmi închipui că hoții de fetițe n-au reacționat prea bine la dezertarea ta.

Alf râse zgomotos, ridicând într-un final pâinea murdară cu gem.

– Nu prea-nțeleg ce înseamnă *dezertare*, da' sigur le-ar face plăcere să mă trimită la culcare c-o lopată.

– Spune-ne unde sunt, *cine* sunt și rezolvăm noi problema, mârâi Godric.

– Nu-s doar într-un loc, zise Alf, vorbind serios. Sunt *trei* ateliere despre care știi și probabil că-s și mai multe de-atât.

– Trei? oftă Winter. Cum de nu ne-am dat seama?

– Îs vicleni, nu-i așa? Alf îndesă pâinea în gură și pentru o clipă nu mai zise nimic în timp ce mesteca. Apoi înghiți. Cel mai bine este s-o faceți noaptea. Au paznici, da' toată lumea e mai somno-roasă noaptea. Pot să v-arăt.

– Va trebui să ne mișcăm rapid, zise Godric, uitându-se la Winter, care încuviință. Poți să-mi arăți mâine-noapte?

– Da, să trăiți!

Alf luă restul de pâine tăiată și o îndesă într-unul din buzunarele hainei.

– Aș face bine să plec, înainte să se dea stingerea.

– Ești bine-venit să rămâi aici, zise Winter.

Alf clătină din cap.

– Mulțumesc, dar nu-mi place să stau într-o casă așa mare. Godric se încruntă.

– O să fi în siguranță?

Alf înclină din cap, zâmbind cinic.

—Sunteți îngrijorat că nu mă mai întorc mâine? Nu, nu mă prinde nimeni, decât dacă vreau. Mulțam pentru ceai.

Și dispăru pe ușa din bucătărie.

— La dracu', ar trebui să-l urmăresc, mormăi Godric.

Însă Winter clătină din cap.

— Nu vrem să-l speriem. Și-apoi, am văzut dragonii pe aleea din spate mai devreme.

Godric trase o înjurătură.

— M-au urmărit. Asta ar putea să însemne că îmi va fi mai greu să ajung acasă. Îl privi pe Winter: Chiar crezi că băiatul va fi în siguranță până mâine?

Winter ridică din umeri în vreme ce punea pâinea deoparte.

— Nu mai ține de noi acum.

Iar Godric se gândea c-ar trebui să se mulțumească numai cu acel gând până în seara zilei următoare.

Vocile de bărbați care se auzeau dincolo de fereastră o treziră pe Megs dintr-un somn agitat. Clipea nedumerită, uitându-se în jur. Se luminase, însă era atât de devreme, încât Daniels nu venise încă să o trezească și să o ajute să se îmbrace.

Megs se ridică și se îndreptă spre fereastră, trăgând draperiile pentru a privi către curte. Godric stătea în picioare, înfășurat într-o pelerină și vorbea cu un bărbat cu tricorn. Se uită bine la ei. Era ceva ciudat la celălalt bărbat, ceva în postura țeapănă a lui Godric care nu-i dădea pace. Apoi bărbatul cu tricorn privi în sus către casă, și lui Megs i se tăie răsuflarea.

Era căpitanul Trevillion.

Se răsuci și își găsi halatul de casă, trăgându-l pe ea în timp ce ieșea din cameră, pornind în jos, pe scări. Însă înainte de a ajunge la intrarea din hol, ușa se deschisese, iar soțul ei tocmai intra.

— Godric! strigă ea.

El privi în sus, iar ea rămase pe loc, cu gura căscată. Părea oboșit și furios. Nu-și amintea când anume coborâse toate scările, însă ridicase mâinile spre fața lui, vrând să-l aline. El îi dădu mâinile la o parte. Ea clipi, fixându-și privirea într-a lui și își dădu

seama că se uita la ea complet absent. Nu o iertase pentru noaptea de dinainte.

– Ce s-a întâmplat în St. Giles? întrebă ea cu voce blândă. Își dorea atât de mult să-l atingă, să se asigure că era teafăr și nevătămat. De ce te-a lăsat căpitanul Trevillion să pleci?

– Godric.

Vocea surprinsă a doamnei St. John se auzi dinspre scări, iar Megs se întoarse și o văzu, împreună cu cele trei surori ale lui Godric.

Moulder apăru de nicăieri.

– Domnule?

– De ce s-a trezit toată lumea atât de dimineată? mormăi Godric.

– Ai fost plecat? întrebă încet Sarah.

– Nu-i treaba ta, spuse fratele ei lipsit de emoție, îndreptându-se către partea din spate a casei.

– Dar... începu mama vitregă.

– Lăsați-mă cu întrebările, mârâi fără să se uite înapoi și dispăru undeva în hol.

Doamna St. John o privea neputincioasă pe Megs, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.

– Voi vorbi eu cu el, spuse Megs cu toată siguranța de care fu în stare, înainte să se grăbească în urma lui Godric.

Dacă n-ar fi fost mama-soacră și lacrimile ei, n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte din nou atât de curând după dezastrul din seara de dinainte. Îl rănise, iar el spusese destul de hotărât că nu o voia prin preajmă.

Ei bine, trebuia să o suporte chiar și așa. Deschise ușa camerei lui de lucru fără să mai ciocăne. Înăuntru, Godric își turna un pahar cu coniac și vorbea cu Moulder.

– La locul obișnuit. Să te asiguri că nu ești urmărit

– Da, domnule.

Moulder părea ușurat să se facă nevăzut. Megs închise ușa în urma lui și-și dresе glasul.

– Pleacă, mârâi Godric, dând peste cap jumătate din lichidul chihlimbării.

Megs tresări. Chiar era ca un urs ascuns în bârlogul lui. Trase adânc aer în piept.

– Nu. Sunt soția ta.

El înclină din cap, cu buzele lui frumoase arcuite.

– Chiar ești?

Ea își simți chipul îmbujorându-se.

– Da.

Atunci Godric privi în altă parte, de parcă nici nu l-ar mai fi interesat persoana ei. Își scoase mantia și haina cu mișcări rigide.

Megs clipi, uimită. Pe sub mantie, Godric purta un costum maro-deschis și nu era nici urmă de costumul de arlechin. El apăsă cu degetele într-un panou aflat lângă cămin, și panoul se deschise, dezvăluind un dulap ascuns. Îl privi scoțându-și sabia scurtă dintr-un buzunar ascuns pe interiorul mantiei și așezând-o în dulapul secret.

Ea păși puțin mai în față.

– Te-a urmărit căpitanul Trevillion?

– Da. El șuieră printre dinți în timp ce-și scoase cu băgare de seamă cămașa, trăgând-o peste cap, iar ea icni. Rana se deschisese, o dâră de sânge scurgându-se lent pe spinarea lui masivă. Din St. Giles. Se pricepe chiar bine la asta. De câteva ori nici măcar n-am fost sigur că mai e în spatele meu.

Ea îi ridică iute cămașa și începu să o sfâșie în bucăți – oricum era distrusă de petele de sânge.

– Sunt atât de fericită că nu purtai costumul de Fantomă în noaptea asta.

– Dar l-am purtat.

Mâinile ei încremeniră pe cămașă, în timp ce privi fix în ochii lui cenușii.

– Ce vrei să spui?

El ridică din umeri și apoi tresări.

– Știam că mă urmărea și că va profita fără îndoială de ocazie ca să mă dea în vileag dacă îl duceam acasă. Din fericire, aveam un plan de rezervă exact pentru cazuri de acest fel. Am lăsat cu ani în urmă un rând de haine în grija unei văduve bătrâne. N-am avut decât o clipă la dispoziție să mă strecur în imobilul ei aglomerat

și să mă schimb de costumul de arlechin. De fapt, rosti el gânditor în timp ce se zgâia la paharul cu coniac, e chiar un miracol că Trevillion nu mi-a pierdut urma în clădire. Dar, pe de altă parte, am spus că e bun.

— Mă bucur că îl admir.

Megs rupse o fâșie din cămașa lui cu o mișcare violentă. O făcu ghem și o înmuie fără alte comentarii în paharul lui cu coniac.

— E coniac franțuzesc scump, îi reproșă Godric cu blândețe.

— Iar spinarea ta este carne englezească scumpă, dădu ea un răspuns ușor absurd înainte să apese pânza umedă pe rană.

El bombăni.

— O, Godric. Ea îi șterse cu o grijă plină de tandrețe pielea înfierbântată, cu degete tremurânde. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Îi aruncă o privire peste umăr, cu ochii licărind, iar pentru o clipă ea crezu că are să spună ceva ce amândoi aveau să regrete.

— L-am interogat pe proprietarul unei taverne pentru tine.

— Și?

Își încleștă maxilarul.

— Mă tem că n-am aflat prea multe. Se crede că valetul care a anunțat moartea lui Fraser-Burnsby a murit și el.

Mâna ei încremeni pe pielea lui.

— A fost ucis?

Clătină din cap.

— Poate. Chiar nu știu. Însă cu siguranță este dubios că singurul martor a dispărut, după care și-a dat duhul chiar după ce a fost omorât Fraser-Burnsby.

Rana lui nu mai sângera, iar spinarea îi era curată. Cu toate acestea, ea continua să țină pânza cu grijă pe pielea lui, pentru că nu voia să înceteze să-l atingă.

— Și ce facem acum?

— Valetul trebuie să aibă familie sau prieteni, se încruntă Godric. În ultimă instanță, pot să-l întreb pe d'Arque din nou despre Fraser-Burnsby.

— Dar pot să fac și eu asta...

— Nu.

Se depărtă iute de ea. Clipi când auzi asprimea din glasul lui, rămânând cu mâna în aer. El făcu o grimasă și privi în altă parte, înșfăcând un halat care fusese așezat pe spătarul unui scaun.

– Dacă valetul a fost ucis intenționat, Megs, înseamnă că mai există cel puțin o persoană care este dispusă să ucidă pentru a ascunde și acest asasinat. Nu vreau să te bagi în chestia asta.

– Godric...

– Am făcut o înțelegere, zise Godric, în timp ce îmbracă halatul și încheie nasturii. Eu m-am ținut de cuvânt.

Îi susținu privirea încă o clipă înainte de a arunca bucata de pânză însângerață pe jos. Mai târziu trebuiau s-o ardă pentru ca servitorii să n-o vadă.

– Foarte bine.

Umerii lui se relaxară în mod evident. Ea își împreună mâinile rămase libere.

– Mai devreme ai spus că aveai o problemă de-a Fantomei de rezolvat în St. Giles. Pot să întreb despre ce era vorba?

Ochii lui se îngustară, iar pentru o clipă ea crezu că n-o să-i răspundă.

– Eram pe urmele unui grup de bărbați care fură fetițe și care le pun să muncească până la epuizare făcând ciorapi de dantelă. Li se spune hoți de fetițe.

Megs rămase cu gura căscată de groază. Se gândi la fetițele de la orfelinat, la slujnicele pe care tocmai le angajaseră. Gândul că cineva exploata copii la fel ca ele îi provoca greață.

– O, zise ea cu o voce stinsă.

El încuviință scurt.

– Acum, dacă ți-am satisfăcut curiozitatea...?

Era un fel de a o trimite de-acolo, însă curiozitatea ei *nu era* satisfăcută.

– Și ce faci cu spinarea ta? S-au desfăcut copcile.

– Nu-ți bate capul, Moulder o s-o bandajeze mai târziu, spuse el cu asprime. Oricum o să se desfacă iarăși când...

Se uită rapid către Megs și închise gura. Ea avu o presimțire groaznică.

– Când, Godric? șopti ea.

Colțul frumoasei lui guri lui se arcui în jos.

– La noapte, când o să mă întorc în St. Giles.

Capitolul 13

Aerul devenea din ce în ce mai rece în vreme ce calul mare și negru al Helechinului urca Piscul Șoaptelor. Faith tremura de frig și se înghesui în Helechin până când acesta căută într-unul dintre desagii lui și scoase o pelerină.

– Pune asta pe tine, fetițo, spuse el aspru, iar Faith luă pelerina, mulțumindu-i cu recunoștință.

Pini înalți, mohorâți și negri se ridicau acum în jurul lor, iar în timp ce vântul foșnea printre ramuri, Faith păru să audă plânsete și voci slabe. Când se uită, văzu rotocoale de fum atâr-nând, plutind în vânt...

din Legenda Helechinului

Artemis Greaves se strecura pe strada aglomerată din Londra, cu un pas rapid și hotărât în acea dimineată. Avea numai vreo două ore pentru ea înainte ca Penelope să se trezească și să o caute pentru a analiza fiecare detaliu al balului din seara de dinainte. Artemis oftă – deși cu afecțiune. Dacă o crezuse până atunci frivolă pe Penelope, acum, când verișoara ei era hotărâtă să se mărite cu un duce, impresia se accentua în mod vădit. Erau tot felul de invitații ascunse, întâlniri „din întâmplare” plănuite și gelozia aproape permanentă stârnită de domnișoara Royle, despre care Artemis bănuia că nici măcar nu știa că se afla într-o strânsă rivalitate cu Penelope.

Toate acestea ar fi constituit o sursă de amuzament nevinovată, dacă n-ar fi fost la mijloc obsesia lui Penelope: Excelența Sa, ducele de Wakefield. Lui Artemis nu-i plăcea acest bărbat și se îndoaia profund că până la urmă avea să o facă fericită pe verișoara ei. Și dacă se căsătoreau...

Se opri și aproape că fu dărâmată de un hamal care căra două găște pe spate.

– Ai grijă, draguță, dădu din umăr bărbatul, destul de politicos, în timp ce trecea pe lângă ea.

Artemis înghiți în sec și își continuă drumul, mișcându-se ușor prin toată vânzoleala – oameni care se călcau în picioare, alergau, șchiopătau și se împiedicau. Străzile Londrei erau asemenea unui râu imens de oameni care veneau și plecau, se alăturau în graba lor, se despărteau, se lăsau prinși în vârtoarea vieții. Trebuia să înoți, altfel riscai să te îneci.

Dacă Penelope se mărita cu ducele de Wakefield, în cel mai bun caz Artemis s-ar fi mutat cu ea în noua ei casă, o fantomă palidă, pe urmele ei, așa cum se exprimase Excelența Sa. Ar fi continuat să fie servitoarea lui Penelope și, poate, în cele din urmă, ar fi fost o mătușă bună pentru copiii ei. În cel mai rău caz, Penelope s-ar fi hotărât că nu mai avea nevoie de ea.

Artemis trase aer în piept, cutremurându-se. Însă toate aceste griji erau legate de ce avea să vină. Deocamdată avea probleme mai importante de care să se ocupe.

Douăzeci de minute mai târziu, se apropie într-un final de destinație: magazinul mic al unui bijutier dintr-o zonă nu prea grozavă a Londrei. Îi luase lui Artemis luni întregi de întrebări atent formulate doamnelor pe care le cunoștea, ca să afle adresa unui magazin potrivit. Întrebările ei ar fi putut isca vorbe și ar fi putut declanșa bârfe dacă ar fi fost mai directă în cercetările ei.

Artemis privi rapid și prudent în jur și deschise ușa micului magazin. Camera era întunecată și aproape goală. Un bătrân stătea jos în spatele unei tejghele înalte, pe care erau expuse câteva inele, brățări și coliere. Era singura clientă din magazin.

Vânzătorul ridică privirea spre intrare. Era un bărbat mic, cocoșat, cu un nas foarte mare și piele tare, plină de riduri. Purta o perucă veche, cenușie, și vestă și haină roșii. Privirea lui părea să-i cântărească vestimentația: nu era bogată. Artemis își stăpâni impulsul de a-și pleca ușor capul.

– Bună dimineața, zise el.

– Bună dimineața, răspunse ea, luându-și inima în dinți. *Trebuia* să facă asta – nu exista nici o altă cale. Am înțeles că uneori cumpărați bijuterii.

El clipi și spuse cu prudență:

– Da?

Se apropie de teighea și scoase un săculeț mic de mătase din buzunar. Șnururile erau înnodate și îi trebui un minut să le descurce, în timp ce-i venea să plângă. Era cel mai de preț obiect pe care-l avea. Însă *nevoia* era mai presus de sentimentalisme.

Șnururile cedară într-un final și reuși să-și deschidă săculețul, scoțând comoara dinăuntru. Verdele și auriul sclipeau, chiar și în întunericul din magazin, preschimbând valoarea reală a colierului: ea știa că piatra nu era prețioasă, iar aurul era de fapt doar într-un strat suflat.

Cu toate acestea, ea privea micul pandantiv cu la fel de multă admirație ca atunci când se aflase pentru prima oară în mâinile ei, în urmă cu aproape treisprezece ani, cu ocazia celei de-a cincisprezecea aniversări. Ochii îi scânteiaseră de anticipare și nerăbdare când el îi întinsese pungața de mătase, și nu întrebasese niciodată de unde venea colierul, fiindu-i parcă teamă.

Privi cum bijutierul își așază ochelarii la ochi, trase o lampă mai aproape și se aplecă înainte, cu o lupă în mână. Filigranul delicat al aurului din jurul pietrei vezi strălucea în lumină. Pandantivul avea forma unei lacrimi, iar lanțul atașat era mult mai ieftin și mai prost.

Bijutierul luă un aer aspru și se aplecă mai aproape, după care se uită fix la ea.

– De unde aveți asta? întrebă pe un ton foarte aspru.

Zâmbi nesigură.

– L-am primit în dar.

Ochii bătrânului, vioi și limpezi, zăboviră asupra hainelor ei obișnuite.

– Mă îndoiesc.

Ea clipi drept răspuns la nepolitețea lui.

– Poftim?

— Domnișoară, zise bijutierul lăsându-se pe spate și uitându-se către colierul care încă se afla pe tejghea. Acesta este un smarald turnat în ceea ce bănuiesc a fi aur aproape pur. Fie îl vindeți pentru stăpâna dumneavoastră, fie l-ați furat.

Artemis reacționează fără să chibzuiască. Smulse colierul și, apucând de fuste, fugi din magazin, fără să ia în seamă strigătele vânzătorului. Inima îi bătea precum a unei căprioare, în vreme ce fugea pe stradă și ocolea trăsuri, așteptându-se în orice moment să audă țipetele celor care o urmăreau în spatele ei. Nu se opri din alergat decât după ce rămase fără aer și fu nevoită să meargă la pas.

Nu-i spusese vânzătorului numele ei. Nu știa cine era și deci nu putea trimite pe cineva după ea. Se cutremură la acest gând, după care privi rapid și pe furiș la smaraldul care încă se afla în mâinile ei.

Îi făcea viclean cu ochiul, o avere pe care nu și-o dorise niciodată, o comoară pe care nu putea să o vândă tocmai *pentru* că îi era prea dragă. Artemis râse cu amărăciune. Primise colierul în dar, însă nu avea nici o dovadă.

Dumnezeule, *de unde* luase Apollo colierul?

Amurgul se lăsa când Megs intră în grădină să se plimbe, după cina timpurie. Higgins curățase aleile și presărase pietriș fin, smulsele buruienile și săpase straturile. Câteva narcise își întindeau curajoase capetele pe lângă casă, plantate și uitate de vreun strămoș al lui Godric.

Megs se plimba și se gândea. Grădinile erau niște locuri atât de liniștite, chiar și cele pe jumătate goale precum aceasta. Însă în curând ea și Higgins aveau să poată adăuga trandafiri și iriși, bujori și margarete Michaelmas.

În cazul în care Godric ar fi lăsat-o să rămână atâta vreme.

Se încruntă. Se închisese în camera lui de când își făcuse apariția dis-de-dimineată, ignorând atât chemarea la prânz, cât și pe cea de la cină, deși observase că i se duseseră sus tăvi cu mâncare. Măcar nu murea de foame închis acolo.

Se opri lângă bătrânul pom fructifer și puse mâna pe scoarța tare, cumva alinată de prezența lui. Lumina zilei aproape dispăruse, însă se uită îndeaproape la crengile de jos, în vreme ce inima începea să-i bată mai tare. Se vedeau muguri pe rămurelele care brăzdau crengile, era convinsă de asta. Poate...

— Megs.

Vocea lui era joasă, însă acolo, în grădină, părea fermă și impunătoare. Se întoarse și îl văzu pe Godric, care stătea în picioare în pragul de la Saint House, în timp ce lumina din spatele lui proiecta o umbră lungă, întunecată în grădină. Pentru o clipă se cutremură când văzu această imagine și pe străinul întunecat care venise să-i invadeze grădina liniștită, după care își veni în fire. Era Godric și cu siguranță nu era un străin.

Era soțul ei.

Se îndreptă spre el și, când fu aproape de el, întinse mâna către ea. O luă, ridicându-și capul să-l cerceteze așa cum scrutase scoarța pomului, căutând semne că era viu.

— Vino, zise el și o trase ușor în casă.

O conduse pe hol și urcară scările, cu mâinile unite, și, cu fiecare pas, inima ei bătea din ce în ce mai tare, astfel că aproape gâfâia când el deschise ușa propriei camere.

Erau aprinse lumânări, iar Megs clipi și se uită la Godric. O privea cu pleoapele pe jumătate căzute. Intenția care se întrezărea în ochii lui o intimidă. Aproape că făcu un pas înapoi. Dar încă o ținea de mână.

— Ți-am făcut o promisiune, zise el. Și am să mă țin de cuvânt... dar nu ca înainte.

Și deodată știi că vorbea despre ceea ce se întâmplase între ei în noaptea de dinainte.

— Îmi... Îmi pare rău, îngăimă ea. N-am vrut să-ți las impresia că îmi imaginam că ești Roger. Nu îmi imaginam asta. Doar că prin ceea ce făceam mi se părea că-l trădez. Nu voiam să-l pierd din nou.

Buzele i se despărțiră, însă nu mai spuse nimic, pentru că în sfârșit își dădu seama pe cine înșela de fapt.

— Nu crezi că aş fi putut simţi acelaşi lucru faţă de Clara? Întrebă el cu voce joasă. Nu crezi că a trebuit să sacrific ceva ca să-ţi ofer ceea ce voiai?

Îşi plecă ruşinată capul.

— Îmi pare rău, Godric.

Îi cuprinse chipul în palme şi o ridică pentru ca ea să-i vadă ochii cenuşii şi limpezi.

— Nu mai contează. Ceea ce contează acum este cum voi... vom alege să continuăm. Începând cu *asta*.

Îşi apropie gura de ea, încet, pentru ca ea să înţeleagă ce urma. Făcu ochii mari, după care îi închise, predându-se. Măcar atât putea face ca să-şi răscumpere vina.

Sărutul lui nu fu la fel ca acelea tandre de până acum. Fu o pecete, o promisiune, un pact al înţelegerii. Degetul lui mare îi apăsa pe bărbie, deschizându-i gura, lăsându-l să o guste, să-şi ceară dreptul. Îndoielile ei ajunseră din nou la suprafaţă, făcând-o să se încordeze, însă el nu-i permise să se retragă. O ţinu şi îi muşcă buza de jos, aşteptând până când rămase din nou nemişcată.

Deschise ochii şi observă că el o privea, urmărind-o chiar şi după ce îi dădu drumul buzei, scăldând-o încet cu limba lui fierbinte. Ea închise din nou ochii. Era un moment prea intim, prea personal.

Se opri în colţul gurii ei, peste care îşi trecu limba aproape gânditor, până când ea cedă înfiorată, deschizând buzele mai mult, invîtându-l înăuntru.

El scoase un sunet gutural plin de plăcere, după care repetă gestul, iar ea îi prinse limba, gustând-o. Măinile îi alunecară, oprindu-se pe gâtul ei, arcuindu-i capul pe spate aşa încât să fie complet deschisă, total vulnerabilă în faţa lui, iar gura ei servind drept jertfă.

Măinile îi alunecară de pe gât în jos, pe corsaj, apoi pe talie, după care o ridică, mergând cu ea în braţe prin cameră, cu gura peste a ei, cu limba între buzele ei. O lăsă jos lângă pat şi numai atunci îşi ridică privirea. În vreme ce corsajul părea să o strângă – iar plămânii se luptau să respire – numai gura lui umedă şi pleoapele grele mai dădeau indicii asupra momentului.

– Dă-ți hainele jos, porunci el.

Megs făcu ochii mari. El se aplecă, privind-o în ochi.

– Acum.

Gura ei se deschise, umflată și extrem de sensibilă, iar ea își atinse buzele ușor cu limba, explorând.

– Vrei să mă ajuți?

– Pot să desfac legăturile la care nu ajungi.

Atunci ea se aplecă și începu să desfacă, stângace, corsajul. Nu era ușor pentru o doamnă să se dezbrace. De obicei o ajutau Daniels și două slujnice, pentru că necesita destul timp și nu era nimic grațios în această activitate.

Și într-un final avea să fie expusă.

Însă el stătea în picioare în fața ei, la numai câțiva centimetri depărtare, și îi cerea asta, așa că se conformă. Mai întâi dădu jos corsajul, desfăcut și desprins. Dădu să-l pună pe un scaun sau pe masă, însă el i-l luă înainte să apuce să facă ceva și il aruncă pe podea, în apropiere.

Își mușcă buza și nu scoase nici un cuvânt, trecând la legăturile de pe talie. Fustele îi căzură la picioare și ieși din ele, dându-le încet cu piciorul la o parte. Își scoase încălțările, după care se aplecă să-și ridice cămașa și să-și dea jos ciorapii. El nu se clinti, iar capul ei aproape că-i atingea coapsa. Poziția aceasta îi tăie răsuflarea.

Sau cel puțin ea crezu că poziția era de vină.

Își îndreptă spatele, desculță, și începu să desfacă șnururile îngrozitoare ale corsetului. Întotdeauna se încurcau când încerca să le desfacă singură. Degetele îi tremurau și scoase un sunet de frustrare când văzu că nodul se strânse și mai tare. Lui Godric părea să nu-i pese, respirând încet și nepăsător în fața ei. După care ochii ei priviră în jos și văzu...

Ei bine, nu era *complet* nepăsător.

Șnururile se desfăcură într-un final și începu să tragă de ele prin inele, iar pieptul i se relaxă, sânii rămânând liberi. Îl privi din nou și îi susținu privirea întunecată, în timp ce își scotea corsetul.

El nu făcu decât să se uite rapid în jos, la trupul ei. Încă avea pe ea cămășuța. Își ridică privirea, pironind-o într-a ei.

— Totul.

Știa că se va ajunge la asta, știa că era hotărât să îi demonstreze că această noapte era diferită de toate celelalte nopți de până atunci. Avea să o facă, deși simțea că gâtul și fața îi luau foc, deși motivul *pentru* care făcea acest lucru nu mai era clar din cauza aerului sufocant și a emoțiilor. Pentru că, deși încă își dorea un copil – foarte, foarte mult –, era posibil să existe o nevoie și mai urgentă.

Iar el stătea în picioare chiar înaintea ei, așteptând-o să se dezbrace pentru el.

Întinse mâna să găsească tivul cămășuței și o azvârli înainte să-și dea seama, după care încremeni acolo, stând dezbrăcată în fața lui.

El făcu ultimul pas care le uni trupurile – sfârcurile ei dezgolite lipindu-se de lâna fină a hainei lui. Își puse palmele pe umerii ei, înainte să își treacă degetele cu delicatețe peste sâni. Îi cuprinse în palme, simțindu-i voluptuoși, ducându-și degetele până la sfârcuri și atingând cu unghiile sale tăiate scurt marginea care unea pielea rozalie cu cea palidă.

Ea icni, însă înainte de a putea spune ceva, el se aplecă rapid și o ridică de parcă ar fi fost ușoară ca o pană, ceea ce în mod evident nu era.

O așează pe pat înainte ca ea să-și dea seama pe deplin că el o căra și că era complet goală, pe când el nu. Stătu acolo întinsă, în vreme ce el își scoase pantofii, haina și vesta. Își ridică peruca cenușie și o lăsă pe masa de toaletă, după care se întoarse la ea. Se aștepta să continue cu dezbrăcatul, în schimb Godric îngenuncha pe pat, târându-se până ce se pomeni deasupra siluetei ei subțiri, foarte aproape de ea, însă fără să o atingă. O privi sever cu ochii lui cenușii până ce Megs ridică o mână și îi atinse chipul.

El închise ochii, părând că atingerea ei era aproape dureroasă pentru el.

— Spune-mi pe nume.

Ea înghiți în sec înainte, pentru a fi sigură că poate vorbi.

— Godric.

Ochii lui se deschiseră și nu mai păreau la fel de reci.

– Megs.

Își înclină capul și îi atinse buzele, ușor, o dată, de două ori, până ce gura lui se uni cu a ei, cerând voie să intre. Ea îl lăsă, tachi-nându-i limba cu a ei, deprinzându-se cu gustul și atingerea buzelor lui. El întrerupse sărutul și o privi încă o dată, întrebător.

– Godric, spuse ea supusă.

Și păru să se liniștească. Limba lui intra adânc în gura ei, făcând-o să se arcuiască și să se întrebe cât de diferit era el de Roger. Ea și Roger se întâlniseră pe furiș, și astfel, poate prin însăși natura acestor întâlniri, raporturile lor fuseseră grăbite – o pasiune zorită, aproape necontrolată, care se sfârșea prea repede.

Lui Godric, în schimb, părea să-i facă plăcere pur și simplu să o exploreze. Fără grabă, de parcă ar fi vrut să smulgă ceva de la ea. Ceva mai mult decât pasiune pură. Gândul acesta o făcu să nu se simtă în largul ei.

Godric își ridică brusc capul, de parcă și-ar fi dat seama că nu mai era atentă, și o privea încruntat cu ochii lui cenușii, atinși de furtună.

– Spune-mi pe nume.

– Godric, șopti ea.

Își cobori gura pe sânul ei drept, dezmiardând zona din jurul sfârcului sensibil înainte de a se înfrupta din el.

Ea icni, în vreme ce mâinile-i fugiră instinctiv către părul lui tuns scurt, încercând în zadar să apuce şuvițele prea scurte. El sugea cu forță, cu limba atingând partea de sub sfârc, iar degetele de la cealaltă mână mângâind celălalt sân. Acest moment de plăcere fu atât de intens, încât ea deschise gura fără să poată scoate vreun sunet.

Se îndreptă spre celălalt sân, trecându-și limba peste el, înainte să se delecteze degustându-l timp de câteva minute bune. Picioarele ei se mișcă agitate, iar coapsele i se încordară.

Își ridică din nou capul, privindu-i sânii, acum roșii și umezi.

– Numele meu.

– G... Godric.

Îi mângâie sfârcurile cu degetele mari – drept recompensă sau pedeapsă, nu era nici ea sigură –, în același timp sărutându-i

trunchiul și coborând spre abdomen. Se îndrepta în aceeași direcție ca și în noaptea dinainte, iar ea se încordă din instinct.

Își puse ambele mâini pe șoldurile ei și o sărută în tihnă, chiar acolo unde începea părul cârlionțat.

Apoi îi privi chipul.

Își umezi buzele înainte să spună:

— Godric.

O privi în vreme ce mâinile lui o apucară de coapse și le desfăcură încet, împingând până ce picioarele ei fură complet depărtate.

Apoi privi în jos.

Din instinct, ea încercă să-și unească din nou picioarele, însă mâinile lui erau puternice și ferme. Nici măcar Roger nu o examinase atât de îndeaproape. Atât de intim. Încăperile în care se întâlneau erau întunecoase. Chiar și atunci când el o sărutase acolo, fusese numai o atingere rapidă. Se simțise atât de jenată...

Era atât de jenată.

Știa — știa — că se umeziseră chiar și cârlionții, și că probabil privesc nu era atrăgătoare. De ce voia el să facă acest lucru atunci? Să privească îndelung fără să se miște? Privi frenetic la lumânările care erau aprinse în cameră. Le-ar fi stins dacă ea l-ar fi rugat?

— Spune-mi pe nume.

Vocea lui, și mai joasă acum, și mai gravă decât de obicei, îi întrerupse gândurile nebunești.

— G... Godric.

Părea că numele lui pe buzele ei îl făcea să devină și mai impulsiv. Își coborî capul atât de repede, încât ea nu avu timp să reacționeze, să încerce să-l tragă înapoi, iar odată ce se pomeni acolo...

Nici nu mai voia.

Niciodată nu mai avusese o senzație atât de păcătoasă. O gusta. O gusta, plimbându-și limba tot mai adânc, trasând cercuri și examinând. Respirația i se opri, iar apoi nu mai putu să expire, iar trupul, ca și sufletul, îi tremura. Cum putea să treacă peste acest lucru, cum avea să supraviețuiască unei asemenea senzații? Se auzeau *sunete* — sunete cât de poate de intime. Sunetul scos de el în timp ce-i producea ei plăcere, într-un act care părea a fi cât

se poate de primitiv – de parcă o marca drept a lui. De unde știa? De unde învățase lucrurile acestea atât de monstruos, de *ingrozitor*, de cumplit de minunate?

Își pierdu complet mințile în vreme ce se arcuia sub el și gemea, răgușit și stânjenitor de tare – de fapt, ar fi fost stânjenitor dacă ar fi putut să gândească, ceea ce nu se întâmpla. El făcea ceva atât de delicios de păcătos, încât ea se împingea în el cu șoldurile, cerând tot mai mult. Iar el nu se oprea... și – o! – își împlântă un deget în interiorul ei până când ea simți că explodează de plăcere. Simți tumultul, tremuratul, urlatul în urechi, după care căldura minunată, moleșitoare. Se strecură prin membrele ei, transformându-i mușchii în budincă, oasele în biscuiți cu ghimbir, complet moi și dulci și deschise.

Megs chicoti. Poate chiar își *pierduse* mințile. Deschise ochii și îl văzu pe Godric stând lângă ea, privind-o, cu buzele ușor arcuite și ochii lui cenușii aproape blânzi.

– Godric, șopti ea și întinse mâna către el.

El îi luă mâna, desfăcându-i degetele și sărutându-i-le pe rând.

Rămase fără suflare, iar privirea i se încetșă. O atingea ca și cum ar fi prețuit-o. Ca și cum ceea ce făceau era mai mult decât un act pur fizic. Se ridicase în picioare lângă pat, dându-și jos pantalonii și ciorapii și trăgându-și cămașa peste cap. Ea îl privea și văzu că pandantivul lui era o cheie mică pe un lanț de argint. Apoi fu distrasă de pieptul lui gol, iar acum, la lumina lumânărilor îi vedea cicatricile: o linie răsucită albă de-a lungul cutiei toracice, o urmă de bici pe un umăr și o adâncitură pe antebrațul drept ca și cum o parte din piele îi fusese smulsă cândva. Cu toate acestea, în ciuda cicatricilor – sau poate chiar *datorită* lor – ei i se părea frumos. Avea pieptul lat, mușchii brațelor și ai umerilor erau bine conturați. Avea un smoc de păr chiar pe centru, între sfârcuri, iar abdomenul plat și ferm. Talia i se subția grațios către șolduri, iar...

Își dădu jos lenjeria, iar ea îl privi. Se ridica, trandafiriu și mândru. Nu-l văzuse niciodată pe Roger complet gol. Nu mai văzuse vreun alt bărbat complet gol. Era o priveliște minunată. Și, brusc,

ea se bucură că Godric era soțul ei. Că putea fi egoistă cel puțin în această privință: nimeni altcineva nu-l putea vedea vreodată așa. Era al ei.

Chiar dacă numai o dată.

Își ridică privirea care o întâlnește pe a lui și văzu că stătea în picioare și se uita în timp ce ea își desfăta pe deplin ochii. Se îmbujoră.

– Godric.

Iar el zâmbi ușor, aprobator, asemenea unui prădător, într-o manieră cât se poate de masculină. Își așează un genunchi pe pat și se aplecă deasupra ei.

– Acum. Acum te iau pe tine, doar tu și cu mine, Megs.

Încă mai avea o urmă de îndoială, un fior de teamă că îl înșela pe Roger. Însă îl rănisese pe Godric, știa asta, iar el nu făcuse decât să fie bun cu ea. Așa că zâmbi înapoi, tremurător.

– Doar tu și cu mine.

Se lăsă din nou în jos, până ajunse în dreptul coapselor ei desfăcute, iar ea îi simțea mădularul gata să o pătrundă.

Trase aer în piept. Tocmai avusese parte de plăcerea eliberării, într-un moment minunat, iar pielea ei era sensibilă la căldura lui, la greutatea lui, la felul intim în care o domina. Îi cuprinse chipul în palme și își înclină capul către ea. Sărutul pe care i-l dădu fu tandru, aproape respectuos, iar ei îi dădură lacrimile. Nu era ceea ce voise ea, ceea ce crezuse că îi lipsea. El crea un soi de intimitate, bazată pe faptul că ei doi uniți ar avea o legătură de nedesfăcut, ținând-o strâns până când nici măcar nu mai încercă să se desprindă.

Gândurile îi fugiră din minte când el își ridică pentru o secundă buzele, iar membrul lui se lipea de zona ei intimă. Rămase fără suflare. Se freca de ea, iar umezeala făcea ca alunecarea să fie atât de lină și de plăcută. Zâmbi în semn de invitație și observă, ridicându-și capul, că și el zâmbea.

– Acum.

Vări vârful înăuntru și începu să împingă. Necruțător, neobosit. Cu multă hotărâre. Privi cum ea închise ochii în clipa în care

el o invade și își făcu un loc al lui înăuntrul ei, în timp ce își unirea trupurile.

Ea era deschisă dedesubtul lui cu totul, cu trupul, zona intimă, gura, chipul, totul. Deschisă, perfect vulnerabilă.

Apoi, el începu să se miște.

Numai puțin, abia mai retrăgându-se, ca și cum nu se putea îndura să piardă căldura primitoare a trupului ei. Împingea ușor cu mădularul lui tare, iar ea vibra de fiecare dată.

Ea își arcui gâtul, cu capul pe spate între perne, cu ochii închiși pe jumătate, însă continua să-l privească, așa cum făcea și el. Își desfăcu picioarele și mai mult, primindu-l ca pe o ofrandă, ca pe o promisiune.

Iar el părea că știa ceea ce face ea. Expresia lui nu se schimbă, însă i se tăie răsuflarea, iar pleoapele i se închiseră numai pentru o fracțiune de secundă în vreme ce își priponi coatele sub genunchii ei și îi ridică și mai mult picioarele. Își ținea acum partea de sus a corpului fără să o atingă, creând presiune în acea zonă unită dintre ei, în timp ce împingea, și împingea, și împingea în ea.

O luă prin surprindere când se eliberă, fără anticipare. Era ca un foc puternic care îi străbătu membrele deja slăbite. Își dădea seama vag de mâinile ei care îi zgâriau trupul, umerii, în timp ce încerca să-l facă să reacționeze *cumva*. Avea să se stingă, să *moară*, dacă el nu grăbea lucrurile, dacă nu-și înfîgea mădularul cu putere în ea.

Și fie pentru că el își dădea seama de starea în care se afla ea, fie pentru că și el simțea la fel, făcu întocmai. Îi lăsă picioarele să cadă și se propti în brațele sale puternice, lovindu-și șoldurile de ale ei, într-o atingere violentă, insistentă, *fericită*. Patul se mișca, iar căpătâiul se lovea regulat de perete, iar în orice altă împrejurare ea s-ar fi simțit stânjenită, însă acum... acum era în paradis. Privirea îi fu străbătută de o lumină albă în timp ce o senzație de fericire îi invadea trupul, învăluind-o, făcând-o să tremure, aducând-o la viață.

Putea să zboare, probabil să trăiască o eternitate.

Cobori din înălțimi, cu membrele vlăguite, chiar la timp pentru a-l vedea pe Godric. Își arcui gâtul, închisese ochii, iar pieptul

îi lucea de transpirație și buzele i se lipiseră de dinți ca și cum ar fi fost într-o stare de extaz suprem. Era frumos, ca un zeu devenit muritor într-o încântare fizică, iar ea îl privea cu admirație. În ultima clipă, ochii i se deschiseră brusc, uitându-se la ea, cenușii și fierbinți, iar ea icni.

Era ca și cum ar fi lăsat-o să privească în sufletul lui.

În acel moment cedă, iar capul îi căzu înainte și trupul i se prăbuși. Se rostogoli pe o parte de teamă să nu o strivească, iar ea fu dezamăgită pentru o clipă: voia să-i simtă greutatea.

Stătea întinsă acolo, venindu-și în fire, simțind cum i se face frig. Întoarse capul să se uite la el, soțul ei. El stătea întins, cu chipul mai relaxat decât îl văzuse ea vreodată, cu ridurile aproape estompate, cu un braț așezat sub cap, cu degetele acelea elegante destinse. O singură picătură de transpirație i se prelinse pe tâmplă, iar ea ar fi vrut să o atingă, să o frece de pielea lui și să-l simtă pe bărbatul care se ascundea în spatele armurii pe care o purta. Întinse o mână, însă el începuse să se miște acum, rostogolindu-se din pat, ridicându-se fără să rostească vreun cuvânt.

Ea îl privi, trăgând pătura peste ea.

– Ce faci?

Nu se uită la ea.

– Trebuie să plec.

– Unde? șopti ea, simțindu-se pierdută, părăsită.

– St. Giles.

Capitolul 14

Durere se aplecă în față zâmbind insinuant și atinse mâneca lui Faith.

– Vezi cum sunt purtate sufletele de vânt de colo-colo? Sunt ceea ce a mai rămas din fetițele care au murit dinainte să se nască. Vor rămâne aici, să jelească după sânii mamelor lor, până ce pământul va fi înghițit de soare.

Faith se cutremură.

— *Ce cumplit! Nu este vina lor că și-au găsit sfârșitul astfel. Durere rânji, cu coada sa neastâmpărată șfichiind înainte și înapoi.*

— *Da, dar în iad nu există dreptate, nici pentru tine, nici pentru cei dragi ție.*

Faith se încruntă și îl împinse pe Durere de pe cal...

din *Legenda Helechinului*

— Acolo, zise Alf mai târziu în noaptea aceea.

Șoptise atât de aproape de urechea lui Godric, că putea să-l simtă cum gâfâia. Alf era speriat, deși nu o arăta deloc.

— În pivnița aia de peste drum. O vezi?

— Da.

Acesta era cel de-al doilea – și cel mai mare – dintre ateliere. Deja eliberase șase fetețe dintr-un adăpost din spatele unei curți mizerabile – o operațiune relativ ușoară, întrucât nu erau decât doi paznici, din care unul beat.

Acum, și Godric și Alf stăteau aplecați pe colțul acoperișului aflat pe diagonala pivniței înspre care arătase el.

— Mai există vreo intrare?

Alf clătină din cap hotărât.

— Eu n-am văzut niciodată altă intrare.

Godric mormăi, analizând. Hoții de fetețe aleseseră un loc potrivit pentru atelier. Ușa pivniței se afla într-o fântână îngustă – așa încât atacatorii ar fi avut spatele descoperit și ar fi trebuit neapărat să intre în șir indian. Desigur că plănuiise de la bun început să intre singur, așa că nu era prea important.

Winter fusese de părere că ar fi trebuit să aducă mai mulți oameni pentru cel de-al doilea atelier, când Godric îi dusesese primele șase fetețe. Lui Godric însă nu îi plăcea deloc să aibă încredere în nimeni altcineva, atât ca măsură de prevenție în privința dezvăluirii identității lui, cât și pentru succesul atacului în sine. Era obișnuit să lucreze singur. Astfel, nu avea de ce să se bizuie pe aptitudinile sau puterea altcuiva.

Nu avea cine să-l dezamăgească dacă se bizuia doar pe sine.

– Sunt doi paznici, șopti Alf cu o voce care abia se auzea chiar și la această distanță.

Godric îl privi și pentru o clipă privirea îi fu atrasă de gingășia profilului său. Ceva se întâmplă în mintea lui – ceva îl deranja în privința băiatului.

Alf își ridică bărbia, distrăgându-l.

– Vezi? Unul lângă ușă, celălalt la intrarea pe alee.

– Și unul pe acoperiș, răspunse Godric.

Alf tresări, mutându-și privirea în direcția aceea.

– Ai ochi ageri, spuse el morocănos. Ce ai de gând să faci? Tu ești singur.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în această privință, șopti Godric, ridicându-se puțin. Tu rămâi aici și să nu intervii. Nu vreau să-mi fac griji și pentru tine.

În ochii lui Alf se citea revolta, iar Godric îl respectă pe derbedeu și mai mult pentru asta. Apoi, băiatul se uită la cele trei matahale care păzeau atelierul și încuviință.

– Mult succes, în cazul ăsta.

Godric îi zâmbi.

– Mulțumesc.

Porni, alergând și traversând ghemuit, în liniște, acoperișul. Sări de pe clădirea care adăpostea pivnița, mișcându-se într-un cerc larg în vreme ce sărea de pe un acoperiș pe altul. Acționa cu prudență, luându-și cam cincisprezece minute să se desfășoare, înainte să ajungă în spatele paznicului de pe acoperișul pivniței. Era o chestiune simplă de a se strecura și de a nu face zgomot. Nu era greu să-l ucidă pe paznic: îl înșfăca bine și repede de păr, îi smucea puțin gâtul ca să-l dezgolească și îl tăia rapid. Dificultatea consta în a se asigura că paznicul nu scotea nici un sunet înainte să moară.

Dar nu scoase nici un sunet. Godric avea suficientă experiență cât să se asigure că acest lucru nu se întâmpla.

Bărbatul de la capătul aleii era cel care venea la rând, iar faptul că stătea în câmp deschis complica puțin lucrurile. În clipa în care bărbatul se întoarse, chiar în ultimul moment, Godric se năpusti asupra lui și fu nevoit să-l înjunghie tare în gât înainte

de a-l ucide. Bărbatul căzu, hârâind încet – făcuse o gaură în gâtul său, și în scurt timp avea să se sufocce.

Lovitura pumnalului lui Godric fu rapidă și miloasă.

Nu mai avea nici o secundă de pierdut. Era doar o chestiune de timp până ce al treilea paznic avea să observe că prietenul lui nu mai stătea în picioare în capătul aleii, și să tragă alarma. Godric cercetă din nou clădirea, respirând greu fără să scoată vreun zgomot, în timp ce brațele și umerii îi ardeau, iar el se cățara. Alergă pe acoperiș și se opri numai ca să vadă care era poziția paznicului, după care sări în gol.

Ateriză în patru labe deasupra paznicului, iar bărbatul căzu, izbindu-și capul de piatra din pavaj. Și nu se mai mișcă.

Însă în timp ce Godric sărise pe paznic, se rostogolise pe o parte, proptindu-se din instinct pe încheietura stângă. Simți o durere acută, cumplită, care îi străbătu încheietura. Pentru o clipă, simți că i se face greață și crezu că o să verse acolo. Se ridică în picioare, clătinându-se numai puțin. Apoi alergă pe treptele pivniței și sparse ușa.

Încăperea era neagră pe interior. O siluetă se năpusti asupra lui, însă Godric era gata de atac. Își folosi umărul stâng pentru a devia trupul bărbatului, după care îi înfipse sabia în burtă. Paznicul dinăuntru se prăbuși, cu ochii cășcați în vreme ce își privea burta plină de sânge.

Godric își retrase sabia cu un gest care îl făcu să înghită în sec în mod convulsiv și privi în jur. Un al doilea bărbat scăpă pistolul și se dădu în spate, cu mâinile ridicate.

– Ai milă! Nu mă ucide!

– Bob, gemu bărbatul însângerat. Bob.

– Unde sunt? întrebă iritat Godric. Transpirația îi curgea pe frunte și trebuia să strângă din dinți ca să se țină drept. Fetițele.

– În spate, zise Bob.

– Sunt rănit grav, zise bărbatul care sângera.

– Ești mort, nu rănit grav, răspunse Bob hotărât.

Nu-l putea lega pe bărbat cu numai o mână. Godric îl lovi în tâmplă cu mânerul sabiei. Bob se prăbuși lângă amicului lui muribund, fără să scoată un sunet. Godric vedea negru în fața ochilor

și scutură tare din cap, călcând peste paznici. Încăperea era mică și avea o a doua ușă pe peretele cel mai îndepărtat. Trase aer în piept, conștient că începuse să îi curgă saliva din gură, și sparse și cealaltă ușă, cu sabia pregătită de luptă.

Însă nu mai fu nici o luptă. Numai ochii copiilor – ai fetițelor – care se uitau la el din încăperea îngustă. Iar Godric își dădu seama într-un final de ce îl deranjase la Alf gingășia trăsăturilor sale de băiat.

Alf era fată.

Godric sărbători revelația începând să verse.

Megs fu trezită dintr-un somn adânc de cineva care îi zgâlțâia umărul.

– M'lady. M'lady, treziți-vă, vă rog!

– Moulder?

Clipi amețită când îl văzu pe valet în lumina lumânării pe care acesta o ținea în mână. Stătea în picioare lângă pat, întors pe jumătate, privind în altă parte, în ciuda faptului că toată ființa lui sugera că era vorba de ceva urgent.

O! Era dezbrăcată. Megs se înfășură în pătură și se ridică în șezut.

– Ce s-a întâmplat? Unde este Godric?

– Este... Valetul arăta ciudat, aproape panicat. Nu știu. Este rănit. Domnul Makepeace a trimis vorbă de la orfelinat. Trebuie să mergeți acolo și să-l aduceți acasă.

– Întoarce-te. Megs deja se dădea jos din pat, căutându-și cămașa, gândindu-se la ce putea să îmbrace singură. Ai chemat trăsura?

– Da, m'lady. Moulder se întorsese, așa cum i se spusese, dar se mișca agitat de pe un picior pe celălalt. Să chem un doctor? Nu-i plac doctorii, zice că vorbesc prea mult, dar dacă este într-adevăr rănit s-ar putea să nu-l pot ajuta singur.

Megs nici nu avu nevoie să se gândească.

– Da, te rog, trimite după medic.

Căuta acum în patru labe încălțările pe care le purtase mai devreme.

Ochii i se umplură de lacrimi și ceva ciudat îi bătea în piept, de parcă încerca să-și facă loc înăuntru. Încălțările căzuseră sub patul lui Godric. Era încă în camera lui și trebuia să se ducă într-a ei după un șal. Ceea ce o făcu să se gândească la altceva.

– Asigură-te că îi pui pelerina și un schimb de haine în trăsură. Și o să am nevoie de cel puțin doi valetți care să mă însoțească.

– Da, m'lady.

– Ce s-a întâmplat?

Megs ridică privirea și întâlnește ochii mari ai doamnei St. John. Moulder se strecură din cameră fără ca femeia mai în vârstă să-i arunce vreo privire. Stătea în picioare în prag, cu părul grizonant despletit pe umeri, cu un șal violet de mătase prins la gât.

– Megs? Unde este Godric?

– Este...

Mintea ei nu putu găsi nici un răspuns. Nu îi veni în minte nici o minciună, nimic care să o liniștească, și care să o facă să se întoarcă în pat.

Dintr-odată era prea mult. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

– Megs? Doamna St. John făcu un pas înainte, trăgând-o pe Megs mai aproape și cuprinzându-i chipul în palme. Ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui.

– Godric este în St. Giles. Mi s-a transmis să mă duc să-l văd. Este rănit.

Pentru o clipă, femeia pur și simplu se uită la ea, iar Megs observă fiecare rid care se formase pe chipul femeii. Toate necazurile pe care le avusese. Toate dezamăgirile. După care doamna St. John încuviință cu hotărâre și se întoarse repede către ușă.

– Am nevoie de numai trei minute. Nu mai mult. Așteaptă-mă.

Megs clipi, uluită.

– Ce faceți?

Doamna St. John privi scurt peste umăr, cu o expresie fermă și hotărâtă.

– Sunt mama lui. Vin cu tine.

Și dispăru.

Megs clipi, însă era mult prea îngrijorată ca să se contrazică acum cu doamna St. John și să o convingă să nu meargă în St. Giles. Dacă Godric avea să învinovătească pe cineva că mama lui vitregă aflase despre viața lui secretă, Megs avea să se ocupe mai târziu și de acest lucru.

Măcar să existe o problemă de rezolvat mai târziu. Măcar să nu fie pe moarte chiar în acest moment.

Megs își șterse rapid lacrimile de pe obraji și își vârî picioarele în încălțări. Nu avea timp de așa ceva. Fiecare parte a trupului ei o îndemna să plece, să fie alături de Godric. Nu știa dacă o mai putea aștepta pe doamna St. John.

Însă când ajunsese în holul de jos, femeia stătea în picioare lângă ușă, așteptând. Era palidă, și pe chip i se întipărise o expresie gravă, de parcă s-ar fi pregătit pentru o veste cumplită, însă își îndreptă postura și dădu din cap în vreme ce Megs cobora scările.

Nu părea să mai fie nimic de spus. Ieșiră în noaptea răcoasă, mergând rapid către trăsura. Era atât de devreme, că nu mai era nici o stea pe cer, nici măcar o geană de lumină care să anunțe zorii.

Se bucură să-i vadă pe Oliver și pe Johnny stând în picioare în spatele trăsorii, după care urcă alături de doamna St. John și tea-ma i se cuibări în suflet. Ce va face dacă el și-a pierdut cunoștința? Dacă a rămas cu vreo problemă pentru tot restul vieții?

Își dădu atunci seama care era lucrul cumplit care încerca să-și facă loc în sufletul ei: același regret pe care îl resimțise în noaptea morții lui Roger. Simți cum i se strânge inima și văzu negru înaintea ochilor. Nu putea trece din nou prin asta. Nu putea să piardă din nou pe cineva atât de apropiat. El nu era Roger, încerca ea să-și spună. Nu era adevărata ei dragoste. Însă inima ei părea să nu poată face diferența. Panica era la fel de reală – pământie cu margini de verde mlăștinos – răsucindu-se înăuntrul ei, dându-i o senzație de greață.

„Nu pot. Nu pot.“

– Vei supraviețui, îi spuse doamna St. John cu o voce mai aspră decât auzise Megs vreodată din partea ei.

Bezna se risipi suficient cât Megs să-i vadă chipul mamei-soacre. Doamna St. John era severă, iar delicatețea ei liniștită căpătase o forță pe care nu i-o bănuise niciodată.

Și își aminti: doamna St. John își pierduse un soț pe care îl iubise mult. Trecuse printr-un mare necaz și supraviețuise.

– Ascultă-mă, spuse mama-soacră cu o voce sigură. Indiferent peste ce vom da, trebuie să fii tare. El va avea nevoie de tine și nu trebuie să-l dezamăgești.

– Da, încuviință Megs șovăind. Firește.

Doamna St. John o mai privi o dată aspru ca și cum i-ar fi judecat firea, după care încuviință și se lăsă pe spate. Petrecură restul drumului infernal de lung în liniște.

Aleea din fața casei era îngustă și fură astfel nevoiți să oprească de tot trăsura în capătul îndepărtat. Megs cobori cu doamna St. John și se liniști când Oliver și Johnny veniră să stea lângă ele, fiecare valet ținând câte un pistol în mână.

Îi aruncă o privire lui Tom.

– Te descurci singur?

– Da, zise vizitiul înverșunat. Flutură două pistoale. Mă îndoiesc că are să mă deranjeze cineva.

Megs încuviință și se întoarse, grăbindu-se pe Maiden Lane către orfelinat. Două felinare atârnavă de fiecare parte a ușii din față a casei, iar ea era atât de atentă la lumina lor, încât nici nu-l observă pe bărbatul înalt care ieșise din umbră, până ce Oliver nu strigă în semn de avertizare.

Căpitanul James Trevillion ridică mâinile cu o indiferență revoltătoare.

– Cu siguranță n-o să-l lăsați pe omul dumneavoastră să împuște un soldat al regelui, milady, nu-i așa?

– Desigur că nu, spuse Megs, mijindu-și ochii.

Ce făcea dragonul de stătea la pândă pe-afară? Privi rapid către mama-soacră și fu ușurată să vadă că femeia o privea precaută, dar fu suficient de înțeleaptă să nu spună nimic.

– Dar trebuie să recunoașteți că nu este prudent să speriați un paznic înarmat în St. Giles.

– Normal, nu poți fi niciodată prea prudent.

Colțul gurii căpitanului de dragoni se arcui și cu siguranță *nu* era un zâmbet.

– Mai ales când Fantoma din St. Giles a fost văzută chiar în această noapte.

– Asta nu e treaba mea.

– Nu e?

Căpitanul Trevillion păși mai aproape de ea, în ciuda mârâitului lui Oliver.

– Fantoma s-a prăbușit chiar în apropiere de acest loc.

Căpitanul se întoarse și se uită contemplativ către casă. Megs trase aer în piept.

– Lăsați-ne să trecem.

Ceva îi întunecă ochii albastru-deschis ai căpitanului de dragoni.

– Sunteți foarte respectată, doamnă, de toată lumea care vă cunoaște. Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei, nu aș crede că ați ascunde o crimă precum cea a soțului dumneavoastră.

Megs auzi gâfâitul aspru al mamei-soacre lângă ea. Nu se putea întoarce pentru a-i face un semn de avertizare femeii – era preocupată să se uite la căpitanul de dragoni. Venise și îl acuzase pe Godric că ar fi Fantoma din St. Giles. N-ar fi trebuit să arate că îi este frică, n-ar fi trebuit să arate nici o emoție.

– Nu știu despre ce vorbiți, spuse ea, mirată de vocea liniștită cu care rosti aceste cuvinte.

– Nu?

Buzele subțiri ale căpitanului se arcuiră.

– Poate că soțul dumneavoastră este un aristocrat, dar nu are un titlu, milady. Mai devreme sau mai târziu voi descoperi că se deghizează în Fantomă, și când se va întâmpla acest lucru, am să-l văd dând ortul popii în Tyburn.

Barbia ei se ridică în timp ce auzi aceste cuvinte. Dragonul desfăcu mâinile într-un gest de împăcare.

– Vă rog, doamnă. Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră să-l renegați pe domnul St. John înainte să cadă în dizgrație. Vă puteți retrace în liniște la țară și nu va trebui să mai îndurați niciodată rușinea de a vă fi căsătorit cu un ucigaș.

Nu se putu abține să nu tresară la auzul ultimului cuvânt – cumplit cuvânt. Avea dreptate. Godric ucisese – mărturisise că nici măcar el nu știa câți oameni ucisese – iar ea ura acest lucru. Dar acest lucru nu însemna că îl ura pe el.

– Vă înșelați, spuse ea cu o siguranță de invidiat.

Megs făcu un pas înainte, trecând pe lângă omul acela îngrozitor, după care o furie pură și orbitoare puse stăpânire pe mințile ei. Bărbatul acela nu avea nici un drept să spună astfel de lucruri despre Godric! Se răsuci, mergând drept spre căpitanul de draconi și îl împunse cu degetul arătător fix în piept.

– Nu mi-aș părăsi niciodată soțul, domnule căpitan Trevillion, și dacă aveți impresia că mi-ar fi vreodată *rușine* că sunt căsătorită cu Godric St. John, nu-l înțelegeți nici pe el, nici pe mine. Soțul meu este cel mai cinstit om pe care-l cunosc. Este un om bun – *cel mai bun* om pe care l-am cunoscut vreodată – iar dacă nu știți acest lucru, atunci sunteți un *nemernic* smintit!

I se păru că întrezărește surpriza pe chipul căpitanului de draconi când trecu pe lângă el, însă era prea neliniștită ca să se mai uite la el o dată.

– Milady, strigă el în urma ei.

Îl ignoră pe omul acela cumplit, urcând treptele casei și ridicând ciocănelul. Un fior îngrozitor îi făcea mâna să tremure. Nu voia decât să intre, să-l găsească pe Godric și să se asigure că este teafăr și nevătămat.

Cel mai bun om pe care-l cunoscuse vreodată. O spusese într-un moment de furie, însă nu era mai puțin adevărat. Poate că-l iubise pe Roger din tot sufletul, însă *Godric* era cel care își riscase viața ca să salveze oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea. Chiar dacă folosea violența în acest scop, avea să-și afle și izbăvirea.

Chiar dacă asta însemna să-și piardă sufletul.

Ușa se deschise și întâlni chipul îngrijorat al lui Isabel Makepeace. O privi pe Megs, după care ochii îi licăriră, privind peste umărul lui Megs. Imediat afișă un zâmbet de complezență.

– Intrați, vă rog, spuse doamna Makepeace tare, de parcă Megs îi făcea o vizită obișnuită în zori.

— Căpitane Trevillion? Dumneavoastră sunteți? O, domnule, simțul datoriei este ceva de invidiat la dumneavoastră, dar cred că puteți să vă odihniți acasă la dumneavoastră acum că se luminează. Și-apoi – zâmbetul lui Isabel se lărgi și își arăta dinții – cred că un singur bărbat, chiar dacă e vorba de cineva atât de curajos precum dumneavoastră, nu poate face față atâtor tâlhari câți sunt în St. Giles.

Megs intră în hol în vreme ce doamna St. Giles și vaeții se inghesuiau în spatele ei, iar Isabel închise ușa.

— A plecat?

— Nu, înclină Isabel din cap, cu zâmbetul ei de complezență care dispărea acum că nu se mai afla în preajma căpitanului de dragoni.

— Căpitanul Trevillion este un încăpățânat în cele mai nepotrivate momente. Dar să nu ne facem griji din pricina asta. Este pe urmele Fantomei din St. Giles de mai bine de doi ani și încă n-a prins-o. Este suficient ca până și cel mai liniștit gentleman să devină un încăpățânat.

Vocea lui Isabel era liniștită, însă Megs nu se calmă. Căpitanul de dragoni știa cine era Godric – iar după cum bine observase Isabel, era foarte încăpățânat. Se cutremură. Nu părea genul care să renunțe prea ușor la prada lui.

— Unde este Godric? îi întrerupse doamna St. John gândurile sumbre.

— Sus.

Isabel se întoarse imediat pentru a le conduce. Megs o urmă, fiindu-i teamă să o privească pe mama-soacră. Oare ce credea cealaltă femeie? Nu exista nici o șansă să nu fi auzit acuzațiile căpitanului.

Însă acea grijă dispăru în clipa în care Isabel bătu la o ușă aflată la capătul coridorului de sus. O deschise și Megs îl văzu pe Godric care stătea pe marginea patului, în cămașă, fără haină și cu colanții de Fantomă. Avea fața palidă și își ținea brațul stâng sprijinit în poală, însă în rest părea destul de vigilent și teafăr.

Megs simți o mare ușurare. Apoi, o femeie mai în vârstă se ridică de pe un scaun din apropiere.

– Mulțumesc, jupâneasă Medina, spuse Isabel în timp ce o conducea pe femeia în vârstă afară din cameră.

Ușa se închise ușor în urma lor. Megs începu să pășească spre Godric, însă fu oprită de asprimea vocii lui.

– De ce? spuse Godric iritat, de ce ai adus-o *pe ea* aici?

Durerea încheieturii aproape că îl copleșea – ascuțită, aducându-i chiar și acum un gust de fiere în gât. Cu toate acestea, Godric își dădu seama că vorbele lui fuseseră prea aspre. Megs tresări, retrăgându-și mâna pe care o întinsese către el, cu gura ei frumoasă făcând o grimasă din cauza jignirii.

Însă cea care răspunse fu mama vitregă:

– Te rog să nu o pedepsești pe Megs. Eu am insistat să vin aici, Godric. Ești rănit și îmi fac griji pentru tine.

Deschise gura, iar durerea și enervarea îl îndemneau să spună cuvinte dure, însă după aceea privi spre ea. Stătea în picioare în fața lui, scundă și dolofană, curajoasă precum un martir înaintea leilor din Roma, cu bărbia ridicată, cu ochii căprui blânzi și liniștiți, dar triști în același timp. Nu putea să o facă. Nu putea să-i zdrobească urma de speranță pe care o citea pe chipul ei. Poate că era pur și simplu prea istovit.

Profită de faptul că el era obosit, pășind înainte.

– Lasă-ne să te ajutăm, Godric.

El strânse din buze, însă durerea izbucni din nou în antebrăț și brusc nu-i mai păsa de discuție. Nici măcar nu era convins că putea să-și revină după această rană. Cunoscutese bărbați care rămăseseră schilodiți de oase rupte care nu se vindecaseră nicio dată normal. În aceste condiții, de ce mai contau toate acestea?

– Foarte bine, zise el istovit, ridicându-și privirea și întâlnind-o pe cea a lui Megs, în care citi ușurarea.

– O să avem nevoie de un medic priceput la oase, spuse ea încet. O voi întreba pe Isabel dacă știe pe cineva discret. Între timp, ți-am adus un schimb de haine pentru cazul în care dăm iarăși de căpitanul Trevillion.

Megs puse geanta pe pat și apoi dădu buzna afară din cameră, lăsându-l cu mama lui vitregă.

– Ai nevoie de ajutor să te îmbraci? întrebă ea.

— Makepeace mă va ajuta dacă va fi nevoie, replică el și se ridică, gata să plece în căutarea administratorului.

Ea se așează lângă el, așezându-și umărul sub brațul lui sănătos.

— Sprijină-te de mine.

— Nu este nevoie, zise el rece.

Privi în sus spre el, cu ochi severi.

— Atunci fă-o pentru mine. Lasă-mă să am grijă de tine, Godric.

Iar el făcu întocmai, căci era mai ușor decât să se contrazică în continuare. Mama lui vitregă era mai puternică decât părea, iar el o privea, uimit. De ce făcea asta? Privirea ei o întâlni pe a lui, iar pentru o clipă păru să îi citească gândurile, dându-și ochii peste cap.

— Nu-ți face griji. Ai fost dintotdeauna un băiat foarte sensibil, care interpreta orice lucru și care se îngrijora excesiv pentru toate alternativele posibile. Deocamdată acceptă și tu că te ajut să ajungi pe hol.

Râse la auzul acestor vorbe.

— Foarte bine.

Pe coridor, îl găsiră pe Winter Makepeace rezemat de perete. Ochii lui închiși la culoare căzură pe mama vitregă a lui Godric.

— Trebuie să discutăm... niște chestiuni înainte să pleci.

Godric îi aruncă o privire doamnei St. John.

— Vin și eu imediat jos, doamnă.

Mama sa vitregă strânse din buze, însă se rezumă să încuviințeze înainte să se întoarcă.

Godric îl privi pe Winter.

— Soția mea a adus un schimb de lucruri.

Administratorul orfelinatului îl urmă înăuntru și privi cum Godric începu să desfacă șlițul pantalonilor strânși pe corp.

— Ai salvat aproape treizeci de fete astă-seară. Șase dintre ele vor trebui să stea la pat câteva zile, însă celelalte sunt toate bine. Par să aibă nevoie în primul rând de hrană bună.

Godric făcu o grimasă la gândul că fetele fuseseră private de mâncare, după care își aminti grija lui cea mai mare.

— Ți-a zis Alf unde este cel de-al treilea atelier?

– Mi-a zis. Winter se încruntă și-l ajută să-și scoată colanții. Dar cred că s-au mutat după isprava ta de astă-seară. Ar fi neghiobi să rămână și să aștepte să-i ataci.

– Adevărat. Godric își trase o pereche de pantaloni negri pe el și priu în jos către brațul lui, deja umflat. Poate că, dacă l-ar fi proptit, ar mai avut timp. Dacă aș ieși din nou în seara asta...

– Nici să nu te gândești, zise tăios Winter. Trebuie să te vindeci înainte să încerci din nou.

– Trebuie să le găsesc pe fetițele alea, mârâi Godric.

Nasturii erau afurisit de greu de încheiat cu o singură mână.

– Da, dar să te rănești mai rău – sau să mori – n-o să ne ajute deloc, ezită Winter. Mai e ceva.

Godric ridică bărbia cu nerăbdare.

– Alf a plecat chiar după ce v-a adus pe tine și pe fetițe aici, zise Winter. Însă era neliniștit. Se pare că Hannah, fetița roșcată de care ne-a vorbit, nu se afla printre fetele salvate.

– La dracu'! Godric aruncă o privire feroasă către brațul său. Crezi că va încerca să atace cel de-al treilea atelier de una singură?

– De una singură?

Godric încuviință scurt.

– Alf este o fată deghizată în băiat. N-ar fi trebuit să o implic în misiunea de astă-seară.

– N-aveam de unde să știm, spuse Winter cu un aer gânditor. Da, acum poate că o să încerce să o elibereze pe fetița roșcată de una singură.

Era pentru prima oară când Godric se simțea atât de neputincios. Sau poate a doua. Prima oară când se simțise așa fusesse la căpătâiul Clarei, înainte să moară. Încercă să nu se mai gândească la acea amintire urâtă.

Winter părea tulburat.

– Nu cred că Alf va merge de una singură, zise el încet. Părea să-i fie destul de teamă de paznicii de la ateliere. Și, amintește-ți, chiar dacă ar încerca ceva atât de prostesc, fără îndoială că atelierul se va fi mutat deja.

Godric încuviință, deși faptul că îi amintea acest lucru nu îl consola prea mult. Poate că Alf era prudentă și își lua un aer dur

și pragmatic, însă își riscase pielea oferind informații despre locațiile atelierelor – și avusese remușcări sincere în privința fetei roșcate pe care o lăsase la unul dintre ateliere. Spera să nu facă nimic nesăbuit. El trebuia să se vindece ca să se poată întoarce în St. Giles și să termine ce avea de făcut.

Se auzi un râcâit scurt la ușă, înainte de a se deschide. Megs își strecură capul înăuntru.

– Trăsura așteaptă, zise încet Megs, și începe să se crape de ziuă.

Godric o privi pe soția lui, plutind în ezitare, fără să îndrăznească să se apropie, de teamă să nu fie respinsă. Venise după el când Winter trimisese vorbă, fără mofturi și fără să pună întrebări.

Se culcase cu el mai devreme în acea seară și îi oferise tot ceea ce ceruse. Ea era atât de minunată, iar el se simțea atât de neînsemnat – prea distrus, prea bătrân, prea obosit – ca să-i poată da tot ce avea nevoie. Ar fi trebuit să o lase liberă, să-și găsească un iubit mai tânăr, precum Roger al ei.

Ar trebui să facă toate acestea, și poate mai târziu, când se va fi vindecat și nu va mai avea dureri, avea să le facă, însă acum îi mulțumi în șoaptă lui Makepeace, își aruncă mantia pe umeri și o lăsă să-l apuce de brațul sănătos. O lăsă să-i ia brațul și să-l treacă peste umerii ei mici, de femeie. Să preia o parte mică din greutatea lui și să-l conducă pe scări.

Mama lui vitregă îi așteptă la intrare, în hol, împreună cu valeții lui Megs. Se așezară de-o parte și de alta a lui și a femeilor, în vreme ce el mergea încet, din cauza durerii, către trăsură. Lui Godric nu îi era dor de căpitanul Trevillion, care stătea la pândă lângă orfelinat, nici nu simți lipsa semnului de încuviințare din cap al căpitanului. Aceea era o avertizare, o provocare amânată. Voia să spună: „Știu cine ești. Vino din nou în St. Giles și te voi prinde“.

Godric înțelesese sensul acesteia mai bine decât le-ar fi înțeles dacă Trevillion i-ar fi strigat cuvintele. Și în pofida acestui lucru, nu reușea să-i pese. Makepeace avea dreptate: deocamdată trebuia să se vindece. Dar de îndată ce avea să se simtă mai bine, avea

să se întoarcă în St. Giles, cu sau fără Trevillion acolo, întrucât fetele acelea trebuiau să fie salvate.

Mama lui vitregă nu vorbi decât după ce totul fu gata și urcară în trăsură. Așteptă ca ușa să se închidă și trăsura să pornească și îl privi pe Godric, spunând:

– De când ești Fantoma din St. Giles?

Capitolul 15

Durere se rostogoli de pe Piscul Șoaptelor, țipându-și furia în tot acest răstimp. Helechinul nu spuse nimic, însă colțul gurii sale cu o expresie serioasă păru să se arcuiască.

Acum lui Faith îi era sete, așa că, scotocind prin buzunar, scoase un burduf cu vin.

Luă o sorbitură, iar în vreme ce sorbea, Helechinul se lînse pe buze.

Îi oferi și lui burduful.

– Vrei să guști?

– Nu am mai băut vinul oamenilor de o mie de ani, spuse el iritat.

– Înseamnă că îți este foarte sete, spuse ea ducându-i burduful la gură...

din *Legenda Helechinului*

Godric își înăbuși geamătul, de parcă făcea tot posibilul să nu scoată nici un sunet, ceea ce o îndureră și mai tare pe Meg, căci își dădea seama el avea dureri atât de cumplite, încât se forța să nu scoată nici un sunet.

Se uita la ușa închisă a dormitorului lui, frângându-și mâinile.

– Vino și ia loc, Megs, spuse doamna St. John din spatele ei.

Megs o privi abătută, tresărind când o altă mârâitură se auzi din dormitor.

— Te rog. Femeia bătu ușor în scaunul de lângă canapeaua ei. Nu-l ajuți cu nimic dacă te plimbi așa. De fapt, va fi stânjenit dacă îl vezi după aceea și vei fi îndurerată. Își va da seama că l-ai auzit. Bărbaților nu le place să pară slabi.

Megs își mușcă buza, dar se așează cuminte pe pernele de pe canapea.

— Nu cred că este slab. Este *rănit*. Și mi-aș dori atât de mult să mă lase să stau cu el când are dureri atât de mari.

— Îhâm, doamna St. John mormăi în semn de aprobare. Dar, vezi tu, bărbații sunt groaznic de încăpățânați și chiar iraționali când sunt răniți. Tatăl lui Godric a suferit de gută în ultimii ani, și era morocănos ca un *urs* din cauza asta. Nu voia să lase pe nimeni în preajma lui, nici măcar pe mine.

Pentru o clipă păru nostalgică. După aceea, își privi mâinile, strânse în poală și spuse:

— Știi, toată problema asta este numai din vina mea.

Megs clipi nedumerită.

— Ce anume?

— Asta, și doamna St. John făcu un semn către dormitorul lui Godric. Știam că este singur după moartea Clarei, știam că suferă, însă am lăsat stoicismul lui să mă țină deoparte. Făcu o grimasă. Dintotdeauna a fost foarte sigur pe sine, foarte *rece* de fiecare dată la propunerile mele, este greu să-mi amintesc mereu că nu este ca alți bărbați. Că are nevoie de alinarea familiei la fel de mult ca oricare alt bărbat.

— Nu văd de ce ar fi vina ta, spuse Megs. Tu *chiar* ai încercat și, dacă te-a respins, atunci cu siguranță vina este a lui, nu a ta.

— Nu. Femeia clătină din cap. Îl iubesc ca pe propriul fiu. O mamă nu-și abandonează niciodată copilul, chiar dacă el vrea asta. Era — *este* — datoria mea să înlătur barierele pe care singur le creează. Trebuia să perseverez până când ceda. Privirea ei deveni mai blândă în timp ce o privea pe Megs. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai hotărât să-l cauți și să faci din căsătoria voastră una cât se poate de reală. Are nevoie de tine, Megs. Tu ești cea care poate să-l salveze.

Megs privi în altă parte, simțindu-se jenată. Nu merita laudele doamnei St. John: venise în Londra, transformase căsătoria ei într-una „reală” numai din motive egoiste. Dar nu putea să-i explice acest lucru soacrei ei.

În schimb, își concentrează atenția asupra ultimelor cuvinte rostite de doamna St. John, simțind nesiguranța strângându-i inima.

– Poate fi salvat un bărbat care caută cu încăpățănare să se autodistrugă?

Sprâncenele femeii în vârstă se arcuie.

– Crezi că de aceea merge în St. Giles?

Megs o privi cu regret.

– Din ce alt motiv?

Doamna St. John oftă.

– Trebuie să înțelegi că au trecut ani întregi înainte să moară Clara – ani în care Godric nu putea decât să aștepte și să se uite. Poate că deghizarea lui în Fantomă este felul lui de a face ceva bun după atâta vreme în care nu a putut face nimic.

– Într-adevăr face mult bine în St. Giles. Megs se încrunță în timp ce vâra degetul într-unul dintre ciucurii canapelei. Însă, tot ceea ce face bun pentru alții trebuie să fie echilibrat cu răul pe care și-l face singur.

– Ce vrei să spui?

– Poate că ajută oamenii din St. Giles, dar cred că o face cu riscul de a se pierde pe sine. Smulse tare de ciucure, care se desprinseseră și rămaseseră în mână ei. Se uita la el, cu buzele tremurânde. Nu poate fi un lucru bun pentru un bărbat precum Godric – un bărbat sensibil, moral – să aibă de-a face cu atâta violență atât de des. Este ca și cum își pierde fărâme din suflet.

– În acest caz, trebuie să găsești o soluție pentru a-l opri, spuse încet doamna St. John.

Megs încuviință, deși nu avea idee cum putea face asta. Tocmai încheiase un pact cu el – un pact care îl obliga să poarte masca Fantomei. Cum putea să aibă tot ceea ce-și dorise vreodată – și să îl salveze totodată și pe Godric?

Ușa camerei lui Godric se deschise în spatele ei.

– Am terminat, doamnă, spuse un individ ciudat, cocoșat, cu un nume italian – sau poate francez? Isabel Makepeace spusese că era un refugiat și că puteau să se încreadă în el, că nu va spune altora despre rana lui Godric.

Megs se ridică în picioare.

– Se va vindeca brațul lui cum trebuie?

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Numai Dumnezeu îl poate ajuta mai departe. Medicul făcu o grimasă ciudată și ridică din umeri. Domnul St. John va avea nevoie de odihnă la pat pentru cel puțin o săptămână, preferabil mai mult. Cred că un regim simplu pe bază de pește sau pui, pâine moale, supă simplă și vin va fi suficient. Câteva legume precum napi sau morcovi și lucruri de acest fel. Fără ceapă sau usturoi, desigur, și fără mâncăruri prea picante.

– Desigur. Megs încuviință înainte de a ridica ochii, neliniștită. Pot să-l văd?

– Dacă doriți, milady, dar vă rog să nu stați mult...

Deja trecuse pe lângă medic, fără să aștepte ca el să-și termine vorbele. Godric stătea întins pe patul mare, cu brațul stâng întins peste pilotă. Antebrațul lui avea acum două bucăți netede de lemn prinse de fiecare parte, așa încât nu-și putea mișca mâna independent de braț.

Ea merse în vârful picioarelor și privi în jos către el. Fața încă îi lucea de transpirație, iar părul scurt îi era lipit de cap. În această dimineață era neras, iar culoarea bărbii contrasta cu paloare chipului.

– Megs.

Nu deschise ochii, însă mâna lui dreaptă se mișcă, încercând să o găsească pe a ei.

– O, Godric, murmură ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi și-și puse mâna într-a lui.

El o trase ușor.

– Întinde-te lângă mine puțin.

Ea se împotrivi deși el o trăgea mai aproape.

– Medicul a spus că nu trebuie să te deranjăm.

– Să-l ia dracu' pe șarlatanul ăla francez! Un colț al gurii lui se contractă din cauza oboselii. Tu nu mă deranjezi, Meggie a mea. Și-apoi, mă voi odihni mai bine cu tine lângă mine.

Se urcă cu grijă pe pat, așa îmbrăcată, și se întinse lângă el. El se mută până ce capul ei sfârși pe umărul lui drept, petrecându-și brațul în jurul ei, după care oftă.

În câteva minute adormi. Iar după încă un minut, adormi și ea.

Două săptămâni mai târziu, Godric privea cu uimire pe deasupra ochelarilor lui în formă de semilună în vreme ce Domnia Sa se furișă în dormitorul lui cu un pui pe care îl purta în gură. Mopsul îl privi scurt și cu ochi obosiți, însă păru să nu-l bage în seamă – într-o manieră destul de insultătoare – pentru că nu reprezenta o amenințare, înainte să dispară prin ușa deschisă a garderobului. După o pauză de vreo cinci minute, se năpusti afară, fără pui de data aceasta.

Godric ridică o sprânceană în vreme ce mopsul dădu buzna afară din camera lui. Nu putea fi un semn bun. Ridică din umeri și reveni la textele politice și filosofice pe care i le adusese Moulder. O săptămână de odihnă forțată la pat, urmată de încă o săptămână în care toate femeile din gospodărie păreau să fi conspirat să-l țină închis în casă îl făceau să se simtă cumplit de plictisit.

E adevărat, fiecare dintre surorile lui, mama vitregă și soția își propuseseră să petreacă timp cu el, citind cu voce tare sau pur și simplu stând de vorbă. Chiar și mătușa Elvina catadicsise să stea cu el și îl insultase – cu jumătate de gură – de două ori. O ispitise pe Megs cu o plimbare în Spring Gardens – una dintre multele grădini publice din Londra. Însă nici măcar promisiunea plimbărilor pe pietriș sau a florilor exotice nu îi afectară hotărârea de a-l ține în casă.

Nici nu se mai ținuse de vreuna dintre promisiunile pe care le făcuse în înțelegerea cu Megs, în acele două săptămâni. La început, durerea încheieturii sale rupte îl făcuse inapt pentru orice fel de exercițiu fizic. Acum se simțea aproape suficient de bine cât să-și reia îndatoririle de Fantomă, se gândi, și cu siguranță

că putea face dragoste cu ea în această seară – numai ca o datorie față de soție, desigur.

Godric se încruntă spre pamfletul politic pe care îl citise de două ori deja și din care nu-și amintea nici un cuvânt. Un ade-vărat domn n-ar trebui să lase amăgirea de sine să-l controleze. Voia să facă dragoste cu soția lui, e drept, dar nu era *numai* din datorie.

Sau măcar parțial.

Domnia Sa se furișă înapoi în cameră, cu un alt cățeluș pe care îl ținea în fălci. Acesta era de o culoare ciocolatie, lucioasă, iar Godric se întrebă cine era mai exact tatăl în cauză. Ar fi putut să jure că mătușa Elvina îi spusese că Domnia Sa fusese împerecheată cu un alt mops maroniu.

Cățelușa dispăru în garderob, iar Megs se ivi în prag. Purta un veșmânt roz cu galben destul de frivol, cu care nu o mai văzuse înainte.

– Sunt niște pui de cățel la mine în garderob, zise Godric, lăsând foaia pe masa de lucru.

Megs oftă, însă nu păru surprinsă.

– Mi-era teamă de asta. Îi tot ducem pe Domnia Sa și puii ei în camera mătușii Elvina, dar ea și-i tot mută în altă parte. Săptămâna trecută, doamna Crumb i-a găsit în dulapul pentru lenjerie și nu a părut deloc încântată.

Cățelușa tocmai ieșea din garderob, o ocoli pe Megs și dispăru în hol.

– Pot să înțeleg de ce este îngrozită doamna Crumb, spuse Godric solemn. Pare o femeie ordonată, iar niște pui de cățel între rufele curate este fix opusul ordinii.

– Mmm, murmură confuză Megs, privind din nou în hol.

Se uita după mops? Godric simți un junghi la gândul că ea avea să plece de lângă el.

– Este o rochie nouă?

– Da. Obrajii lui Megs se îmbujorară delicat. Își privi rochia, trecându-și mâna peste ea. Am primit comanda de rochii noi de la croitoreasă. Ți place? Nu eram sigură de acest galben. Adesea te face să arăți de parcă ai avea icter.

— Nu și pe tine, răspunse el sincer.

Culorile primăverii făceau ca obrajii ei să strălucească în contrast cu părul ei închis la culoare. O șuviță îi rămăsese pe-afară, căzând pe gâtul ei elegant, și în mod ciudat, acest lucru îi făcea poftă să-i scoată acele din păr, să-și treacă degetele prin el și să-și vâre fața în buclele ei lucioase.

Își trase ca din întâmplare partea de jos a hainei în poală.

— Ești frumoasă.

— O, spuse ea încet, privindu-l și surprinzându-i privirea. O, mulțumesc.

Domnia Sa intră în cameră cu ultimul cățeluș și se îndreptă direct către garderob. Godric zâmbi.

— Ar trebui să închizi ușa de la dormitor, ca să nu îi mute din nou.

Megs se uită nesigură către ușa de la dormitor.

— Cred că ar trebui să te las să te odihnești.

— M-am odihnit destul în ultimele săptămâni, zise el calm. Mi-ar prinde bine puțină companie. Adică — își luă un aer oroposit — dacă nu te deranjează să stai cu un invalid.

Poate că exagerase puțin. Ea îl privi curioasă, după care închise ușa dinspre hol.

— Mă duc să aduc un scaun de la mine din cameră.

— Nu e nevoie. Poți lua loc la mine pe pat.

Ea privi către pat, cu sprâncenele încruntate, bănuitoare.

— De fapt, spuse el ridicându-se de pe scaun, poate chiar vin lângă tine să trag un pui de somn.

Acum privirea bănuitoare se îndreptă către el.

— Un pui de somn?

— Îhâm. Merse până în dreptul ei, încet, fără să facă vreo mișcare bruscă. Ca atunci când dormi la prânz. Cu siguranță că știi ce înseamnă asta?

— Nu-s convinsă că vrei să dormi, mormăi ea.

— Poate că nu. Ridică mâna și îi scoase încet un ac de păr. Șuvița se desfăcu imediat pe spate. Ai alte idei?

— Godric, șopti ea.

— Hmm?

Încă două ace căzură pe podea.

– Încă nu ți-ai revenit complet.

Privirea îi era incruntată, plină de îngrijorare. Ochii lui se fixară asupra ei și zâmbi blând.

– Atunci va trebui ca tu să faci totul, nu?

Gura ei se deschise fără să scoată vreun sunet și privi în jur.

Nu se putu abține să nu își aplece capul către al ei, acoperindu-i gura cu a lui, gustând din nou dulceața de căpșuni sălbatice a limbii ei. Ceva păru să i se așeze înăuntru, relaxându-se după o neliniște pe care nici nu-și dăduse seama că o simțise.

Ea ridică mâinile, agitându-le lângă umerii lui, însă înainte să apuce să le coboare, el se desprinsese și duse mâna la spatele ei, scoțând restul de ace din păr. Părul îi căzu pe spate, o cascadă întunecată, iar el își plimbă mâinile prin el, aplecându-se pentru a simți mirosul de flori de portocal.

– Godric?

Rămase complet nemișcată, cu excepția unui fior care îi străbătea umerii.

– Da, iubirea mea? îi ridică părul în mână privind strălucirea soarelui în el.

– Ce... În vocea ei se simțea ceva ciudat. Ce anume vrei să fac?

El zâmbi în timp ce îi dusese părul către buze.

– Mă poți ajuta să mă dezbrac, pentru început.

– O, desigur!

Se întoarse și își lăsă șuvițele să alunece printre degetele lui. Încă purta atelele de lemn pe încheietura stângă, și atât cămașa, cât și haina lui fuseseră tăiate pe mâneca stângă. Stătu în picioare nemișcat, în vreme ce Megs îi ținea haina ca să o poată scoate de pe mâna dreaptă, după care îl ajută să scoată haina peste brațul stâng. Avea o incrunțatură adorabilă, iar gura îi rămăsese deschisă în timp ce stătea concentrată, cu vârful limbii întors, atingându-i marginea de sus a dinților.

Priveliștea era prea ispititoare și, în vreme ce ea îi desfăcea vesta, el se aplecă și o tachină, mușcându-i buza de jos. Ea clipi, căscând ochii, în timp ce își îndreptă spatele.

– Asta... mă distrage.

— Îmi cer scuze.

Râse încet, iar obrazii i se înroșiră din nou în timp ce îi scoate vesta. Urmă eșarfa, pe care o aruncă ușor într-un scaun, după care el o privi cum îl dezbrăca, desfăcându-i nasturii de la cămașă. În cameră era liniște, singurul sunet care se auzea fiind foșnetul cățelușilor din cealaltă cameră și respirația lor. El își dădea seama că respira greu, că deja mădularul i se întărise și pulsa, însă nu se grăbea. Putea petrece altfel ore în șir, doar privind schimbarea emoțiilor care se citeau pe chipul ei. Megs palpita, era atât de plină de speranță, și dragoste, și fericire. Dacă ea avea să-l părăsească – *când* avea să-l părăsească – nu știa cum avea să revină la viața lui de dinainte.

Ar fi fost ca și cum ar fi trăit fără lumina soarelui. Alungă acest gând, pentru că voia să se concentreze asupra acestui moment, să și-l amintească atunci când avea să rămână în beznă din nou.

Godric ridică brațele, dându-i voie să îi scoată cămașa peste cap, simțind atingerea ușoară a hainei fine și atingerea și mai fină a degetelor ei curioase. Cămașa căzu pe covor, după care ambele ei mâini îl atingeau, mângâindu-i abdomenul, plimbându-se pe părul de pe piept.

— Ești frumos, șopti ea, iar buzele i se lipiră într-un zâmbet.

Era departe de a fi atrăgător, dar dacă ea voia să-i spună asta, o lăsa. Apoi degetele ei se mutară asupra sfârcurilor, încercuindu-le, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Ea se aplecă și îi sărută un sfârc, lipindu-și limba de piele înainte de a începe să-l lingă precum linge pisica smântâna. Nu-și putu opri un geamăt. Privi în jos și întâlni ochii ei căprui, care îl priveau chiar și când îl săruta ușor.

— Ți place?

Nu-și dădea seama? El încuviință, iar ea începu să fredoneze singură înainte să se mute către celălalt sfârc, lingându-l în timp ce-și plimba degetul mare peste sfârcul umed cu care tocmai terminase.

El își lăsă capul pe spate, pleoapele coborându-i de plăcere. Însă atunci ea se mută din nou, lăsându-se în genunchi pentru a-i da jos ciorapii și pantofii, după care îi atinse șlițul. Poziția,

apropierea buzelor ei inocente de mădularul lui stârnit îl făcu să înghită în sec. Ea probabil că remarcase încremenirea lui, pentru că îi aruncă o privire curioasă, oprindu-se pentru o clipă când îi întâlnește ochii. Încremeni, fără să-și desprindă privirea de a lui, cu mâinile atingându-i carnea întărită, după care își feri capul și bălbâi până desfăcu șlițul, dezbrăcându-l de pantaloni și de lenjerie. Mădularul lui se aplecă în mod obscen și, pentru o clipă, el își ținu respirația în vreme ce ea păru să vină mai aproape.

Însă se ridică rapid, iar el o privi ironic înainte să urce, nu fără greutate, în pat. Stătea rezemat de tâblia înaltă a patului și o privea dezbrăcându-se. Era un proces lent, dar din acest motiv mult mai erotic. Mai întâi își dădu jos eșarfa transparentă pe care o avusese pe umeri și care fusese vârată în corsetul rochiei. Se așeză și își scoase încălțărilor, după care își dădu jos ciorapii, rulându-i. Deși o mai văzuse complet goală, gleznele ei albe și zvelte și sfârcurile ei în timp ce se apleca îi tăiară răsuflarea.

Își apucă mădularul, în timp ce privea.

Ea se ridică, fără să se uite la el, și începu să-și desfacă și corsetul rochiei. Era o rochie simplă de zi, așa că putea să și-o dea jos și singură, iar rochia căzu dintr-odată pe glezne. Își desfăcu jupoanele și se eliberă, rămânând numai în cămașuță și lenjerie. Pânza era foarte fină și îi putea ghici formele picioarelor și ale șoldurilor în timp ce ea se întoarse să-și ridice fustele, zărindu-i triumphiul închis la culoare dintre coapse când se îndreptă de spate.

El gemu încet, trecându-și mâna peste vârful mădularului.

Atunci ea îi aruncă o privire și rămase nemișcată, privind numai la felul în care mâna lui îi aluneca pe mădular. Pielea se întindea la atingerea degetelor lui.

Ea clipi și își feri privirea, cercetându-și propriile mâini, în vreme ce își desfăcea șnururile lenjeriei. Însă vedea că el o privea din când în când cu viclenie, în timp ce ea se dezbrăca.

Își îndoi genunchiul și se așeză ca ea să vadă mai bine, iar efectul fu respirația ei accelerată.

Cămașa era strânsă cu o fundă simplă, pe care o desfăcu încet. El se linse pe buze, mârâind încet când văzu zâmbetul pe care

ea încerca să-l ascundă. Îl tachina, ațâțându-l prin dezgolirea lentă a trupului ei.

Însă apoi se aplecă și își scoase cămașa, aruncând-o într-o parte, stând în picioare ca o nimfă speriată de vânător. Sâni i se umflaseră și se întăriseră, iar sfârcurile deveniseră mai roșii.

– Vino, zise el, cu o voce care aproape că semăna cu un mârâit.

Ea păși înainte, cu gura misterioasă, obrații roșii, dar cu bărbia ridicată de mândrie. Se urcă în pat lângă el, după care se așeză în genunchi.

– Aici, spuse el, arătând cu bărbia spre poala lui, lăsând în jos piciorul îndoit.

Părea nedumerită, dar îl încălecă, cu coapsele ei moi care îi atingeau ambele picioare, precum și articulațiile mâinii. El se eliberă și duse degetele umede către obrazul ei. Ar fi trebuit să le șteargă de cearșafuri, pentru că încă aveau lichid pe ele, însă o parte din el era atras de ideea de a o însemna cu mirosul lui.

Duse mâna în jurul gâtului ei și îi apropie buzele de ale lui. Ea deschise gura, lăsându-i limba să intre în gură, în vreme ce el o gusta, înclinând capul, pentru a o trage mai aproape. Simțea cum sfârcurile ei îi atingeau pieptul, umezeala zonei ei intime în vreme ce se așezase pe coapsele lui. Aproape că ridică mâna stângă pentru a o apuca, după care își aminti și își blestemă infirmitatea.

În cele din urmă fu nevoit să întrerupă sărutul.

– Lasă-te în față.

Ea părea confuză, iar el își dădu seama că iubitul ei nu o luase niciodată în acest fel – nu petrecuseră prea mult timp împreună.

N-ar fi trebuit să-l bucure acest gând.

Se ridică în genunchi deasupra lui, privind în jos, iar degetele lor se împreunară pe mădularul lui. El privi și simți cum ea se lăsă în jos, primindu-l între pliurile ei moi și roz. Spațiul era strâmt, iar el trebui să reziste impulsului de a se elibera, de a termina prea curând.

Ea își trecu limba peste buze, cu ochii întunecați plini de curiozitate. Apoi el își lăsă mâna să cadă, răspunzând unei întrebări nerostite:

– Fă ce dorești.

Ochii ei se micșorară la auzul vorbelor lui și se ridică cu grijă. Mădularul lui alunecă minunat înăuntrul ei. Se frecă încet de el preț de câteva minute, părând să descopere și să aprecieze fiecare unghi. Era plăcut.

Îl tachina în mod plăcut.

Într-un final, el cedă, încleștându-și degetele în cuvertură, în timp ce ea se mișca din nou, insuficient de rapid, insuficient de tare.

— Mai mult.

Ea îi privi chîpul, iar buzele ei se arcuiră într-un mic zâmbet amintind de primordiala Eva, după care se aplecă și îl atinse cu vârful sânilor pe piept, în timp ce își propti mâinile pe umerii lui.

— Așa?

În timp ce-l călărea, precum o zeiță victorioasă, cu chipul strălucind, ținându-l strâns înăuntrul ei. El făcu ochii mari, în vreme ce mușchii i se încordară, chiar în momentul în care simți cum buzele i se arcuiău într-un zâmbet al desfătărilor sexuale. Ea se controla prea mult, era prea serioasă, iar el se apropia de culme. O prinse de mână, conducându-i-o acolo unde ei se uneau, și-i apăsă degetele în centrul plăcerii, în vreme ce coapsele ei se cutremurară și își pierdură ritmul.

— Atinge-te.

Pentru el devenise acum și mai greu să reziste și o știu în clipa în care degetele ei se rotiră între pliurile ei minunate. Întredeschise buzele umezite, iar capul i se lăsă pe spate în timp ce se mângâia singură, iar el fu nevoit să-și strângă toate forțele ca să nu-și verse sămânța. Să o privească atingându-se în timp ce se afla deasupra lui și să nu termine prea curând.

— Așa, draga mea, șopti el încet, îndrumând-o, dorindu-și s-o vadă ajungând în momentul maxim al plăcerii.

— E minunat, nu? Să te mângâi singură în timp ce eu privesc. Ți place? Ți face plăcere să dai un mic spectacol în fața mea? Să mă lași să te văd în extaz? Să te satisfaci deasupra mea?

Grosolănia lui păru să o surprindă. Făcu ochii mari, arcuindu-și spatele, iar el simți cum mușchii ei îl strângeau tot mai mult, mai mult.

După care își pierdu controlul.

Capitolul 16

Calul mare și negru cohorî de pe Piscul Șoaptelor, iar Faith văzu înaintea o câmpie largă, pustie, care se întindea cât vedeai cu ochii.

– Suntem în iad? îi șopti ea la ureche Helechinului.

El clătină din cap.

– Aceasta este Câmpia Nebuniei. Va fi nevoie de două zile ca să o străbatem.

Ea tremura de frig și se trase mai aproape de silueta mare a Helechinului, căci, deși purta pelerina, tot i se părea din ce în ce mai frig. În timpul ăsta, privi în jos și văzu rotocoale albe care se învâртеbeau fără țință în praful de pe pământ...

din Legenda Helechinului

– Domnule.

Godric se trezi de-a binelea în întunericul propriului dormitor, conștient că Moulder era cel care șoptea.

Clipi către servitor, ridicând sprâncenele în vreme ce omul făcu un gest din cap, arătând spre hol. Moulder era îmbrăcat într-un halat portocaliu bogat împodobit și purta o tichie cu ciucuri, ținând o singură lumânare în mână.

Godric trase învelitoarea mai bine pe umerii lui Megs și se strecură cu grijă afară din pat. Îmbracă rapid pantalonii, cămașa și halatul, după care ieși tiptil din cameră, în urma lui Moulder.

– Ce e? întrebă iute, de îndată ce ajunseseră în hol fără să o trezească pe Megs.

– Domnul Makepeace, răspunse Moulder. Este aici și insistă să discute cu dumneavoastră, în ciuda orei nepotrivite.

Godric nu se putea gândi decât la un motiv pentru care administratorul orfelinatlui l-ar fi vizitat la miezul nopții.

– Arată-mi.

Coborâra scările în liniște, până la parter. Makepeace se întoarse în vreme ce ei intrau în camera de lucru.

– Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, St. John. Pentru o clipă îl privi pe Moulder, care stătea în picioare lângă ușa închisă, după care ridică din sprâncene. Am putea vorbi între patru ochi?

– Nu e nevoie, făcu Godric un gest către unul dintre scaunele din încăpere, așteptând ca oaspetele lui să ia loc, după care se așeză și el. Am toată încrederea în Moulder.

– A, încuviință Makepeace. Atunci voi trece direct la subiect. Alf mi-a spus acum nu mai mult de o oră că a găsit ultimul atelier.

Godric se ridică brusc, dându-și jos halatul.

– Moulder, ajută-mă. Va trebui să scoatem atelele de pe încheietură.

– Ești sigur că este o idee bună?

Makepeace privea îngrijorat la brațul lui, încă imobilizat.

– Nu putem aștepta – Alf ar putea încerca să-și elibereze singură prietena. Godric ridică din sprânceană. Doar dacă nu cumva ești de părere că îl putem convinge pe cel de-al treilea dintre noi să vină să salveze fetițele. Când văzu încruntarea lui Makepeace, clătină din cap. Sunt singura ta opțiune. Încheietura s-a vindecat destul de bine. Dacă Moulder ar putea face rost de niște atele mai mici și mai moi...

– Godric?

Toți cei trei bărbați ridicară privirea la sunetul ce vestea deschiderea ușii. Megs stătea în picioare, cu părul ei minunat atârându-i pe umeri și cu o mână la gât, ținând strâns halatul, iar Godric se întrebă imediat dacă mai avea ceva pe dedesubt.

Însă soția lui avea altele în minte. Intră în cameră și închise ușa în urma ei.

– Ce se întâmplă, Godric?

Moulder găsisese un cuțit ascuțit, însă rămăsese pironit locului. Godric luă cuțitul și începu să taie fără îndemânare legăturile care țineau strâns atelele pe brațul său stâng.

– Trebuie să ies.

– Îmi permiți?

Makepeace era lângă el, iar Godric încuviință, întinzându-i cuțitul pentru ca administratorul să poată desface mai ușor legăturile.

– În costumul Fantomei din St. Giles? șopti Megs.

– Da.

Godric nu-și ridică ochii de pe mâinile lui Makepeace.

– Nu poți.

O simțea apropiindu-se, apoi mâna ei îi atinse umărul.

– Godric! E o nebunie. De-abia ce ai început să te vindec. Îți vei rupe din nou încheietura dacă ieși și cine știe dacă medicul va mai putea să o așeze la loc. Ai putea să rămâi infirm pe viață – asta dacă nu ești omorât.

El o auzi pufnind de exasperare disperată, după care ea i se adresă lui Makepeace:

– De ce îl pui să facă asta?

Administratorul orfelinatului făcu ochii mari.

– Eu...

– Pentru că sunt singurul care poate face asta.

Godric o privi în sfârșit. Megs nu știa că și Makepeace fusese Fantoma cândva, dar nu mai conta: bărbatul îi jurase soției că nu va mai lupta vreodată.

– Megs, niște fete sunt în pericol!

Închise ochii la auzul acestor cuvinte, încercând în mod vădit să-și înăbușe o pornire interioară.

– Poți să-mi promiți că este ultima oară? Că nu o să mai fii Fantoma din St. Giles?

El privi cum ultima fâșie era tăiată, eliberându-i brațul. Umflătura dispăruse, dar încă rămăseseră vânătăi aproape negre în jurul încheieturii. Nu îndrăzni să o îndoaie. Moulder adusese o pereche mai veche de atele pe care le tăiaseră inițial pentru a le potrivi de la articulații până la cot, pregătind o nouă incursiune în St. Giles. Începu să o lege de brațul lui Godric.

– Godric?

– Nu. Nu îndrăzni să o privească. Nu-ți pot promite asta.

– Atunci promite-mi că te vei întoarce viu și nevătămat.

Nu putea să-i promită așa ceva. Știa și ea. Cu toate acestea, se pomeni spunând:

– Promit.

Ușa se deschise și se închise în liniște. Makepeace își dresе glasul.

– Poate că dacă aș anunța dragonii...

– Am mai discutat asta. Lui Trevillion i-ar lua ore întregi să cadă la învoială – asta dacă l-ai putea convinge – iar apoi ar fi nevoie de ore întregi ca să-i mobilizăm oamenii. Întâlni privirea celuiilalt bărbat. Ești dispus să riști ca atelierul să se mute din nou – sau ca fetițele să fie ucise pentru a face dovezile să dispară?

Makepeace se înfioră.

– Nu.

Godric privi în jos, în timp ce Moulder se ocupa de ultima legătură. Își balansă brațul să vadă cum se simte. Dacă avea să fie prudent, ar fi trebuit să meargă totul bine.

– În acest caz, mă ajuți să mă pregătesc?

– Desigur, acceptă administratorul orfelinatului. După aceea va trebui să plănuim o cale de a trece de dragonul care stă de pază afară.

– Este încă aici?

– O, da, confirmă Makepeace. Și cu siguranță m-a văzut venind.

Godric se gândi la acest lucru în timp ce Moulder termina să-l îmbrace în costumul de Fantomă. În clipa în care îi vârî sabia în teacă, cinci minute mai târziu, încuviință către Makepeace.

– Vino cu mine.

Godric stinse lumânările din camera de lucru și traversă către ușile lungi care dădeau spre grădina Saint House. Petrecu un minut așteptând ca ochii să i se adapteze, în vreme ce privea cu atenție, însă nu zări pe nimeni. Dacă Trevillion era atât de priceput încât să se ascundă de el în propria grădină, însemna că merită să fie prins.

Deschise ușile cu grijă și se strecură în lumina lunii, cu Makepeace ca o umbră tăcută în urma lui. Poate că administratorul orfelinatului nu-și mai pusese masca Fantomei de mai bine

de doi ani, dar era evident că nu-și pierduse deloc abilitățile în acest răstimp. Bătrânul mă proiecta un contur macabru pe cerul nopții, iar pe când trecea pe lângă el, Godric se întrebă cât va mai dura până ca Megs să renunțe și să recunoască faptul că acel pom era uscat.

După care își alungă din minte gândurile legate de soția sa. Trebuia să se concentreze dacă voia să supraviețuiască în acea seară. Dincolo de grădină se afla zidul vechi care mărginea râul, sunetul apei care clipea și miasma râului care se ridica de dincolo. O poartă veche era construită în zid, încununată de o cupolă care stătea să se dărâme. Godric împinse și deschise poarta, bucuros că îl pusese pe Moulder să o ungă în fiecare lună. Rânji în întuneric în vreme ce celălalt bărbat îl urma.

— Acesta este unul dintre puținele avantaje de a deține o casă foarte veche în Londra.

Se aflau la capătul unui șir de trepte din piatră, care erau tăiate în zid. Dedesubt se afla un mic doc cu o barcă cu vâsle legată de un stâlp. Godric o luă înainte, urcând cu grijă în barcă. Ridică o vâslă, în vreme ce Makepeace urcă și el, după care, cu o mișcare exersată îndepărtă barca de doc și începu să vâslească în liniște pe râu, folosind numai mâna dreaptă.

Nu aveau mult de mers. La următorul șir de scări în zidul râului, Godric opri barca și o legă.

— Nu vei putea folosi din nou această metodă, spuse Makepeace în vreme ce urcau treptele. Trevillion e isteț. Are să-și dea seama cum te-ai strecurat pe lângă el când va auzi despre isprava ta de astă-seară.

— Atunci aș face bine să mă asigur că nu va fi nevoie să mă întorc iarăși, ridică din umeri Godric, după care rectifică: Sau cel puțin nu pentru o vreme.

Simți privirea celui alt bărbat în timp ce își croiau drum prin labirintul de străzi din spatele râului. Zona nu era una dintre cele bogate, însă cu siguranță era destul de respectabilă. Aproape fiecare ușă avea câte un felinar, și fură nevoiți să se ascundă în fiecare colțișor de umbră pe care îl puteau găsi.

– Viața asta nu se potrivește unui bărbat căsătorit, făcu Makepeace o observație pe un ton cât se poate de neutru.

– Sunt însurat de aproape doi ani, răspunse Godric.

Nu voia să se gândească la expresia de reproș de pe chipul lui Megs în acest moment.

– Dar locuiți separat.

Se opriră la colțul unei străzi, unde se afla o cizmărie, pentru că un paznic de noapte trecea pe acolo, șchiopătând. Godric îi aruncă o privire celuiilalt bărbat, iar Makepeace ridică din sprâncene.

– Buna ta soție a venit doar recent la Londra, nu-i așa?

– Da, dădu Godric din cap enervat. Ce-i cu asta?

Makepeace ridică din umeri.

– Mulți bărbați ar vedea această schimbare ca pe o oportunitate de a renunța la acest stil de viață.

– Și i-ar lăsa pe acei copii să fie exploatați până la epuizare? Asta încerci să-mi propui?

– Nu, dar poate dragonii s-ar putea face mai folositori, mai ales dacă îi împărtășim lui Trevillion informațiile pe care le obținem uneori, spuse Makepeace.

Godric râse zgomotos.

– Crezi că s-ar deranja căpitanul Trevillion pentru lucruri atât de pământești precum niște fetițe făcute sclave?

– Nu cred că este atât de lipsit de logică precum pare.

Godric îl privi pe celălalt bărbat.

– Ce te face să spui asta?

Un colț al gurii lui Makepeace se arcui ușor.

– O impresie?

– O impresie. Aproape că ajunseseră în St Giles, și mergeau repede. Godric își scoase sabia, fără să țină seama de micul disconfort pe care îl resimțea la încheietura stângă. Își folosea sabia scurtă ca pe o armă de apărare, și gândul că nu o avea asupra sa îl făcea să se simtă nesigur. Să mă ierți că nu pun mare preț pe „impresiile” tale.

– Cum dorești, spuse Makepeace, potrivit-și mersul cu al lui.

– Însă te rog să-ți amintești că nici măcar Sir Stanley Gilpin nu s-a așteptat ca noi să facem asta pentru tot restul vieții.

Godric se opri brusc, răsucindu-se pentru a sta cu fața către celălalt bărbat. *Niciodată* nu pronunțaseră acel nume unul de față cu celălalt. De fapt, înainte ca Winter să îl contacteze în legătură cu hoții de fete, nici măcar nu știuseră de existența celuiilalt timp de *ani* întregi – dinainte de moartea lui Sir Stanley, își dădu el seama chiar acum.

Makepeace se opri și el din cauza mișcării bruște și îl privea cu ochi care puteau fi plini de compasiune.

– M-am gândit în ultima vreme la Sir Stanley.

Godric se înfioră când auzi numele omului care îi fusese tată mai mult decât propriul părinte. Ceva înăuntrul lui voia să plângă și își reprimă cu sălbăticie pornirea.

– Ce e cu el?

Makepeace își ridică bărbia, iar ochii lui priveau contemplativ către luna plină, pe jumătate ascunsă de acoperișurile de deasupra.

– Mă întreb cât de mult ne-ar înțelege acum. Impulsul tău aproape autodistructiv, obsesia compatriotului nostru, singurătatea mea înainte ca draga mea soție să mă salveze... cumva cred că nu asta își dorea el pentru noi. Sir Stanley era atât de *ludic* în tot ceea ce făcea – teatrul, faptul că ne învăța să facem tumbe, chiar și când exersam mânăuirea sabiei. Totul era pentru el de dragul distracției. Nu era ceva care trebuia luat în serios. Nu ceva pentru care să merite să mori – sau să-ți schimbi viața. Nu cred că ar fi fost mândru de noi.

– El ne-a creat, spuse Godric încet, dar suntem ființe care gândesc, cu motivații proprii. Nu avea cum să fie surprins când fiecare dintre noi a folosit cum a știut mai bine instrucțiunile lui.

– Poate. Makepeace se uita la el. Dar este ceva la care merită să te gândești, oricum.

Godric nu se deranjă să răspundă, începând să alerge ușor, în timp ce se apropiau de orfelinat. Cinci minute mai târziu, văzură treptele cunoscute și ușa din față luminată. Godric încetini, privind cu atenție în jur.

– Alf?

– Trebuia să se întâlnească aici cu noi, însă n-a vrut să intre în casă, mormăi Makepeace. Oftă. Mă duc să văd dacă s-a răzgândit.

Însă în clipa în care el ieși din umbră, Alf se ivi, atât de iute că Godric nu-și dădu seama unde se ascunsese.

– E aici?

– Da.

Godric ieși din umbră. Fata se răsuci pe călcâie, căci în mod evident nu-l văzuse mai înainte. Ridică bărbia când văzu că el avea numai o sabie.

– Poți să te lupți așa?

Godric încuviință din cap drept răspuns.

– Mult succes, spuse Makepeace posomorât.

– Haide.

Fata îi arătă drumul, care șerpuia pe aleile din St. Giles. Nu încercă să urce pe acoperișuri, lucru pentru care Godric îi era recunoscător. Poate că era în stare să lupte cu o singură mână, însă nu voia să încerce să se cațere.

Se aflau într-un tunel îngust, apropiindu-se de o curte, moment în care Alf se opri brusc. Godric vedea cum cineva se mișca în curtea de dincolo de ea, însă numai strigătul ei îl făcu să-și dea seama de ceea ce se întâmpla.

– Le mută pe fete!

Deodată o dădu la o parte. Dacă fetele erau mutate, riscau să nu le mai găsească niciodată.

Un bărbat, mai exact un paznic, stătea în picioare, în vreme ce o femeie înaltă, slabă, târa două fete dintr-o pivniță de jos. Încă două așteptau abătute în celălalt capăt al curții.

Godric se ocupă de paznic în liniște, ferindu-se de o lovitură târzie, când paznicul conștientiză pericolul, după care îl lovi pe bărbat în tâmplă cu mânerul sabiei. Acesta se prăbuși, nemișcat.

Femeia scoase un țipăt, tare și ascuțit, și alți doi bărbați ieșiră din pivniță. Din fericire, ușa era atât de îngustă că nu putură să iasă decât pe rând. Godric îl înjunghie pe unul și îl prinse pe celălalt de braț, lovindu-l tare de zid. Capul bărbatului se lovi de cărămizi și sângele se auzi gâlgâind.

Se întoarse către femeie ca să-și dea seama dacă avea de gând să atace, însă aceasta deja fugea în partea cea mai îndepărtată a curții. Fetitele erau îngrămădite împreună. Una plângea, însă celelalte păreau a fi prea speriate să mai scoată vreun sunet.

Din spatele lui se auzi un scrâșnet, iar Godric se roti chiar la timp: un al patrulea bărbat sosise. Și avea o sabie.

Godric pară lovitura. Lamele alunecară una pe cealaltă, scrâșnind, după care se despărțiră. Godric făcu un pas înapoi, privind cum bărbatul avansa. Conform legii, numai aristocrații aveau voie să poarte săbii. Încercă să-și dea seama cine era individul, însă acesta purta un tricorn și își legase eșarfa în partea de jos a feței.

După care nu mai avu timp să cerceteze fața atacatorului. Bărbatul se năpustise asupra lui, lovind în forță cu sabia, cu mișcări *de expert*.

Godric știi că dacă ar fi dat înapoi, ar fi fost încolțit. Făcu o fandare la stânga și se feri în partea dreaptă, auzind cum pelerina îi fu sfâșiata, tocmai când reuși să treacă pe lângă celălalt bărbat. Se răsuci ca să evite o lovitură sălbatică, după care lovi cu vârful spadei în coasta expusă a celuiilalt. Adversarul se arcui într-o parte, cu brațul întins. Godric simți cum vârful lamei făcu o tăietură pe toată lungimea brațului său drept, pârjolindu-l ca fierul roșu. Mâneca fu sfâșiata, iar sângele cald începu să se prelingă pe brațul lui Godric, în timp ce acesta ataca din nou. Lovi spre fața adversarului, determinându-l pe acesta să se arcuiască în spate. Lama îi fusese prinsă, însă reuși să o elibereze, într-o mișcare în cerc, încercând să-i smulgă celuiilalt sabia din mână. Însă bărbatul sări înapoi, revenindu-și, fără să-și piardă sabia. Eșarfa inamicului alunecă și, pentru o clipă, Godric îl privi drept în față.

După aceea, adversarul lovi la dreapta lui Godric și el își dădu seama prea târziu că era o fentă. Nu fusese suficient de rapid să pareze lovitura cu lama, însă ridică brațul stâng, parând lovitura cu cotul. Brațul lui era în agonie.

Adversarul se întoarse și sări într-o parte, fugind către o alee din partea mai întunecată a curții. Godric sări instinctiv în urma bărbatului, impulsul de a-l urmări și de a captura prada devenind tot mai puternic. Însă durerea din brațul lui stâng era groaznică

și își aminti de promisiune pe care i-o făcuse lui Megs. Îi spusese că se va întoarce viu și nevătămat.

Măcar era în viață.

Se întoarse istovit către copii, la timp să o vadă pe Alf îngenunchind în fața unei fetețe roșcate, murdare. Alf o privea încruntată, încercând poate să nu arate că îi pasă atât de mult, în timp ce ștergea chipul udat de lacrimi al feteței.

Godric aproape simți că i se luase o piatră de pe inimă. Încercă să-și spună că fetețele erau salvate și că asta era cel mai important, însă inima lui nu era ușoară. Văzuse fața atacatorului, a bărbatului responsabil pentru transformarea copiilor din St. Giles în sclavi, bărbatul pe care îl lăsase să scape cu viață, iar Godric știa că bărbatul era aproape de neatins. Că nu avea să fie niciodată judecat.

Pentru că bărbatul era chiar contele de Kershaw.

Văzu sângele de pe Godric.

Megs nu putea gândi, nu putea *vedea* dincolo de un simplu fapt. Rămase nemișcată vreme de un minut cumplit, care părea să nu se mai termine – după ce el deschise ușa dormitorului –, privind pur și simplu bandajul de pe brațul lui drept și mânăca însângerată care atârna în zdrențe. Ea îl așteptase acolo, trează și plimbându-se fără încetare, de când el plecase, iar camera era cam dezordonată – nu că i-ar fi păsat. Moulder era în spatele lui, iar Godric spunea ceva, însă ea nu-l putea auzi.

– Ieși, îi spuse ea servitorului, incapabilă să formuleze porunca politicos.

Moulder îi aruncă o privire, după care se făcu nevăzut.

Godric nu era atât de inteligent. Se încruntase ușor și spunea ceva despre „o mică rană” și că „arată mai rău decât este de realitate”, iar „Moulder s-a ocupat deja de ea”, în pofida faptului că oricine putea să-și dea seama că își ținea brațul stâng țeapăn, iar ei îi venea să-l *pocnească*.

În loc de asta, îi cuprinse fața în palme și se ridică pe vârfuri ca să-i ajungă la gură. Îl sărută ca o sălbatică, cu buzele larg deschise, limba ei cerându-și dreptul de a se împlânta în gura lui, iar el, din

fericire, acceptă imediat, căci altfel l-ar fi mușcat rău de tot. Îl auzi cum gema, după care brațele lui dădură s-o strângă de talie, însă ea refuză.

Se desprinsese, prinzându-se de zdrențele din costumul Fantomei.

– M-ai *mințit*.

– M-am întors viu, spuse el cu o voce liniștitoare.

Măcar nu se prefăcea că nu știa de ce era furioasă.

– Am zis viu și *nevătămat*, izbucni ea, smulgând doi nasturi. Asta nu înseamnă nevătămat.

– Megs, începu el, fără îndoială intenționând să invoce vreo scuză stupidă tipică bărbaților, după care îl împinse fără milă într-un scaun.

Nu era suficient de puternică să-i facă asta – și știa cumva în sinea ei, chiar și așa înnebunită cum era acum. Probabil că ceda în fața furiei sale, lăsând-o să-l îmbrâncească.

Dar atitudinea lui o mânie și mai tare. Căzu în genunchi, desfăcându-i picioarele și vârându-se între ele. El căscă ochii, reacție care, în orice alte împrejurări, ar fi făcut-o foarte mândră. Bărbatul fusese Fantoma din St. Giles ani buni – nu puteau exista multe lucruri care să-l mai ia prin surprindere.

– Ce...?

Se aplecă și smulse pânza, desfăcând șlițul și lenjeria de pe dedesubt, privind cu satisfacție cum se îți mădularul lui, roșu și pe jumătate întărit. Îl atinse ușor cu palmele, cu brațele proptite pe coapsele lui și îl privi drept în față.

– Sunt foarte, *foarte* furioasă pe tine.

Și-și deschise gura deasupra lui. Nu mai făcuse niciodată asta – deși și-o dorise. Dintotdeauna fusese prea timidă, prea îngrijorată că el ar putea s-o creadă ușuratică sau că nu i-ar plăcea.

Însă aici, *acum*, pur și simplu nu îi mai păsa. Îl acoperi cu un șir de sărutări pe toată lungimea, minunându-se la căldura care pulsa înăuntrul lui.

El mormăi ceva, iar șoldurile lui se cutremurară sub brațele ei, ridicându-l pe jumătate.

Ar fi vrut să-i spună să nu se mai întoarcă niciodată în St. Giles. Să-i spună că avea să-l găsească singură pe ucigașul lui Roger.

Că nu mai suporta să-l vadă rănit. Dar îi mai spusese asta și înainte, iar el nu-și schimbase părerea. Ea nu reușea să-l facă să se răzgândească. Nu o lăsa să intre atât de mult în viața lui.

Dar avea să o lase să facă asta. Își plimbă gura în jurul vârfului, simțind aroma puternică. Se trase înapoi pentru a se uita la el, așa cum o privise și el cândva. Mădularul lui întărit tresări.

Zămbi când simți această reacție și se aplecă pentru a săruta vârful. Privi în sus și văzu cum obrații lui se înroșiseră, iar pleoapele îi acopereau pe jumătate ochii cenușii care licăreau. Fără să-și desprindă privirea, începu să-l guste.

Nările lui se umflară și își mușcă buza, după care se opri, privind-o în timp ce deschise gura și linse încet în jurul vârfului. Mai târziu avea să-i fie rușine de îndrăzneala ei. În această clipă însă, savura din plin libertatea pe care el i-o acorda. Dar în clipa în care dinții ei atinseră vârful, el se mișcă.

– Megs, mârâi el, și întinse mâna după ea.

Ei nu îi plăcu asta – nu terminase de jucat. Se ridică pe jumătate și se dădu în spate, încercând să se ferească de mâinile lui, simțind cum se înfurie din nou.

– La dracu', Megs!

El făcu un salt înainte, iar ea reacționează din instinct, temătoare. Se ridică și făcu doi pași, vrând să se îndepărteze. Nu era corect, el era rănit. Ar fi trebuit să poată scăpa.

Dar o trânti pe pat, folosindu-se de greutatea și înălțimea lui ca să o țină nemișcată.

Era prinsă între el și pat, gâfâind, deși încăierarea lor durase numai câteva secunde. El era în spatele ei, lipit de ea, cu mădularul tare, lipit de posteriorul ei, încadrând-o cu brațele.

Îi simțea respirația în ureche. Așteptă, crezând că are să o întoarcă spre el. În schimb, el începu să-i ridice șalul și cămașa de noapte. Rămase fără suflare. El îi șopti, sărutând-o în spatele urechii.

– Nu te mișca.

O apăsă cu fermitate cu palma între omoplați, până ce trunchiul i se lipi de pat, iar partea inferioară îi rămase înclinată, așteptându-l pe el. Simți cum el îi desfăcu picioarele, după care

îi simți palma pe șold, iar mădularul lui încerca să-și facă loc. Părea mai mare din poziția aceasta și îl auzi mormăind când intră. Se umezise, însă simți fiecare parte a membrului care se împingea ușor în ea.

Își încheștă mâinile în așternuturi.

Părea să amâne la nesfârșit, încercând să lărgască, împlântându-se între pliurile ei moi. Apoi, într-un final împinse mai tare, iar ea simți materialul colanților lui atingând-o.

Rămase acolo, iar ea auzea respirația lui grea în liniștea din cameră. Își mușcă buza, la fel cum făcuse el mai devreme. Abia dacă mai avea suflu – iar el nici nu începuse să se miște.

După care alunecă rapid și tare înăuntrul ei. Ea nu-și putu opri un țipăt ascuțit, și ca și cum șoldurile ei ar fi avut voință proprie, începu să se frece de el.

– Atât de nerăbdătoare, râse el răgușit.

Întoarse capul ca să se uite urât la el – sau cel puțin așa intenționa, însă el se folosi de prilej ca să schimbe ritmul, izbind din nou în ea. Închise ochii.

– O!

– Îți place? șopti el.

Ea dădu din cap, căci nu mai era în stare să vorbească. Împingea din nou și din nou, iar mădularul lui se freca de ea într-un mod delicios. Duse o mână sub ea și începu să se mângâie, frecând în timp ce el se mișca, iar mădularul lui aluneca pe lângă degetele ei ude.

El icni și își roti șoldurile, frecându-se de ea, aplecându-se mai aproape, deasupra ei, șoptindu-i în ureche:

– Te mângâi, nu-i așa?

Ea înghiți în sec, inchizând ochii de plăcere.

– D... da.

– *Dumnezeule*, rosti el, iar ea se întrebă dacă în sfârșit rămăsese fără cuvinte.

Și poate că așa era, căci imediat își puse o mână pe umărul ei și se împinse tare în ea și o lipi de saltea. Îi mișca trupul pe pat împingând rapid, viguros, delectând-o și făcând-o să vadă praf de stele în spatele pleoapelor închise.

Un val de plăcere aproape dureroasă se dezlănțui între picioarele ei, pulsând în ea, ca un râu plăcut care o desăvârșea. Gemu, când încet, când tare.

El deveni țeapăn în spatele ei, în timp ce șoldurile continuau să se miște, chiar dacă sămânța lui o umpluse, de parcă n-ar fi vrut să se mai oprească. Apoi căzu peste ea, învăluind-o în căldura lui. Îi simți pieptul apăsând-o pe spate, în timp ce el încerca să respire din nou normal.

Ar fi trebuit să se simtă zdrobită sub el, în schimb se simțea protejată și, în mod straniu, prețuită. Privi cu colțul ochiului cum el își mișcă brațul drept – cel cu bandajul alb – și își împleti degetele cu ale ei, strângând ușor.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi rămas așa pentru totdeauna.

Capitolul 17

– *Vezi lucrurile acelea prinse în capcană în nisipurile din Câmpia Nebuniei? Îi șopti Pierzanie lui Faith. El cunoștea soarta tovarășilor săi drăcușori, așa că era precaut cu Faith, însă nu putea să rateze ocazia de a se delecta cu groaza de pe chipul ei.*

– *Ce sunt? Șopti Faith, plină de teamă.*

– *Sunt sufletele celor care au murit înnebuniți, spuse Pierzanie încântat. Hoinăresc acum fără nici un țel, purtați de nisipurile mișcătoare, și vor rămâne astfel până când oamenii vor fi dispărut de pe fața pământului...*

din *Legenda Helechinului*

Dacă iadul era un loc de pe pământ, Artemis Greaves tocmai intra în iad. Ghetele sale se târșăiau pe pietrișul fin dintr-o curte interioară imensă și aproape goală. În spatele său se aflau înaltele porți de fier. Înaintea ei, fațada barocă a unei clădiri magnifice. Coloane albe corintiene se înălțau două câte două în rând, de-a lungul

fațadei, încoronate de un dom central cu ceas, pe care orele cu cifre romane erau inscripționate cu aur. În vârful domului se afla o spinetă aurită, cu silueta unei femei acoperite cu un voal.

Artemis se cutremură și privi către ușile din față. Poate că iadul avea un înveliș frumos, însă înăuntru tot îi ardea pe cei blestemați.

Trecu de ușier și îl plăti cu moneda ei prețioasă, chiar dacă nu se afla aici în vizită. Sub dom se afla o sală vastă, cu două galerii lungi pornind la stânga și la dreapta ei. Era încă devreme și se aflau puțini vizitatori acolo, dar asta nu însemna că locuitorii iadului nu erau treji. Gemeau și mormăiau, asta dacă puteau vorbi, mai puțin cei care pur și simplu urlau.

Artemis nu luă în seamă galeriile, mergând drept înainte. Dincolo de dom, se arcuiau două scări. Urcă pe cea din stânga, ținându-și cu grijă coșul acoperit. Nu ar fi fost deloc bine să-și verse ofrandele, și-așa puțin.

În vârful scărilor stătea un bărbat pe un scăunel de lemn, părând plictisit. Era înalt și slab, iar Artemis se amuzase – într-un mod oarecum morbid – cu ocazia vizitelor anterioare, asemănându-l cu Charon.

Îi plăti lui Charon ce i se cuvenea – o monedă de doi penny – și privi cum acesta își scoase cheia și deschise adâncurile iadului.

Fu izbită ai întâi de miasmă, care era atât de puternică, încât părea că inota în mizerie. Artemis își ținea la nas batista pe care stropise apa de levănțică în timp ce înainta. Ocupanții erau mereu legați cu lanțuri, și mulți dintre ei nu puteau să ajungă la oalele lor de noapte. Pe ambele părți erau camere mici, deschise, aproape ca într-un grajd, deși de obicei grajdurile miroseau mai bine și erau mai curate decât acest loc. Fiecare cameră găzduia un locuitor al iadului și încercă să evite să privească înăuntru atunci când trecu pe lângă ele.

În trecut avusese coșmaruri din cauza a ceea ce văzuse.

Era de fapt mai liniște aici decât în marile galerii de dedesubt, fie pentru că erau mai puțini locuitori, fie pentru că renunțaseră de mult să mai spere. Există totuși o băiguială înceată a ceea ce fusese poate cândva un cântec, și un chicot ascuțit care se oprea

și pornea intermitent. Ea știa că trebuia să treacă repede pe lângă o celulă din dreapta ei, evitând astfel proiectilul mizerabil care zbură de acolo și lovi peretele opus.

Îl găsi în ultima încăpere pe stânga. Stătea ghemuit pe niște paie murdare, legat ca Samson: avea cătușe la ambele glezne și încă una, pe care nu o mai văzuse înainte – constată cu groază –, în jurul gâtului. Inelul greoi de fier din jurul gâtului îl ținut de perete, fără să îi permită să se așeze complet jos. Era forțat să stea ghemuit, rezemându-se de perete, dacă voia să se odihnească, iar ea se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi adormit și s-ar fi prăbușit înainte. S-ar fi strangulat peste noapte fără să știe nimeni?

El privi în sus în timp ce ea stătea în prag ezitând, și un zâmbet larg îi lumină fața.

– Artemis.

Se duse numaidecât la el.

– Ce ți-au făcut, dragul meu?

Îngenunche înaintea lui și îi cuprinse chipul în palme. Avea o umflătură deasupra uneia din sprâncene, o julitură acoperită de coajă pe obrazul drept și o tăietură pe nasul prea lat. Părea rupt.

Dar pe de altă parte, așa arătase dintotdeauna.

Dădu din umerii săi masivi acoperiți numai cu o cămașă murdară și o vestă aspră.

– E un nou regim de frumusețe. Toate doamnele de la curte l-au adoptat, din câte am auzit.

Înghiți în sec, însă încercă să zâmbească pentru el.

– Prostuțule. Nu trebuie să-i provoci doar ca să te amuzi. Ești cam în dezavantaj cu lanțurile astea.

Ridică din cap, arcuindu-și buzele groase.

– Așa suntem și noi egali, nu?

Clătină din cap și vâri mâna în coș.

– Mă... mă tem că nu am prea multe, dar bucătarul lui Penelope a fost suficient de amabil încât să-mi dea niște plăcinte cu carne. Îi oferi una pe un șervețel.

El o primî și îndesă jumătate din plăcintă în gură în timp ce dădu ochii peste cap de plăcere. Îl studie pe ascuns în timp ce despachetă restul obiectelor din coș. Fața îi era mai suptă și, dacă

nu se înșela, mai pierduse în greutate. Iarăși. În mod normal ar fi fost un bărbat uriaș, cu umeri și un piept pe măsură, și avea nevoie de multă mâncare. Nu-l hrăneau cum trebuie, iar ea nu reușise să-și vândă colierul pentru a face rost de banii cu care să-i mituiască pe paznici să aibă grijă de el.

Sprâncenele i se încruntară când ajunse la ultimul obiect din coș.

— Ce-i aia? întrebă el, aplecându-se cât putu de mult încât să vadă.

Îi zâmbi, înseninându-se puțin.

— Acesta este premiul meu și sper că știi să apreciezi eforturile pe care le-am făcut pentru a-l procura.

Scoase un halat superb matlasat, roșu-închis. El clipi, privind-l pentru o clipă, și își lăsă apoi capul pe spate, râzând în hohote.

— O să arăt ca un adevărat prinț indian cu chestia aia.

Ea se bosumflă, încercând să pară severă.

— E o vechitură de la unchiul și o să-ți țină de cald noaptea. Poftim, încearcă-l.

Artemis îl ajută să-și pună halatul și fu bucuroasă să vadă că, deși îl cam strângea la umeri, aproape că reuși să-l încheie în față. Se rezemă de piatra murdară a pereților și într-adevăr arăta ca un prinț indian.

Asta dacă prinții indieni ar fi avut fețele vinete și ar fi stat pe paie.

După aceea insistă să împartă din mâncarea pe care o adusese ea, așa că făcură un soi de picnic. Și, chiar dacă un val de înjurături umplu încăperea pentru o clipă, în același timp cu niște vaiete zgomotoase, măcar reușiră să se prefacă a le ignora.

Însă în curând își dădu seama că trebuia să plece. Penelope voia să meargă la cumpărături astăzi, iar Artemis știa că va trebui să care pachete și să țină socoteala în privința drumului și a cumpărăturilor verișoarei sale. Rămase tăcută în timp ce își strângea coșul, detestând să-l lase singur în acest loc.

— Haide, spuse el încet în timp ce buza ei începu să tremure. Nu mai face așa, știi doar cât îmi displace să te văd tristă.

Așa că ea îi zâmbi și îi oferì o îmbrățișare care dură un pic prea mult, după care plecă din acea cameră îngrozitoare fără să scoată vreun alt cuvânt. Atât ea, cât și el știau că urma să se întoarcă atunci când va putea – probabil nu mai devreme de o săptămână.

Când ajunse în coridorul exterior, se opri lângă Charon și îi dădu toți banii pe care îi avea în geantă – o sumă rușinos de neînsemnată, dar trebuia să fie de ajuns. Cu puțin noroc, va fi de ajuns ca gârziile să-și amintească să-l hrănească, să-i arunce mizeria și să nu-l omoare în bătaie atunci când vorbele lui de duh aveau să devină insuportabile.

Aruncă o privire pe deasupra capului lui Charon, la semnul care atârna deasupra ușii din spate: „Incurabili“.

De fiecare dată când îl vedea, inima ei se umplea de furie și de teamă. „Incurabili.“ Putea fi la fel de bine o sentință la moarte pentru dragul ei frate geamăn, Apollo: nebunii incurabili nu părăseau niciodată spitalul Bethlem Royal. Cunoscut și ca Bedlam.

Când doctorul sosi, la două ore după ce ea și soțul său făcuseră dragoste, Megs insistă să rămână în cameră în timp ce acesta îl examină pe Godric. Bărbaților părea să li se pară ciudat acest gen de comportament. Godric schimbă câteva priviri obosite cu Moulder, în timp ce medicul exclamă în barbă, mormăind ceva în franceză. Lui Megs îi venea să-și dea ochii peste cap. Nici unaia dintre *doamnele* casei nu i se păruse ciudat că voia să stea cu soțul ei grav rănit și să vadă dacă avea să-și mai poată folosi vreodată brațul stâng. Aproape că se înecă simțind un nou val de frică, mâhnire și *mânie*, și fusese nevoită să se întoarcă pentru a nu-l mai vedea pe medic împungându-i brațul lui Godric. Deja desfăcuse bandajul de pe brațul drept al lui Godric, cercetase tăietura lungă, deși puțin adâncă, o considerase neînsemnată și o bandajase din nou.

Meg se încruntase când Godric îi aruncase o privire triumfătoare. Așa că acum se îndreptă spre fereastră și se uită în gol în soarele dimineții târzii. Bărbați proști. Bărbați proști, curajoși, *nesăbuiți*, care nu se gândeau deloc la faptul că-și riscau viața

mergând în cea mai groaznică zonă din St. Giles, căutând pericolul cu lumânarea. Își ridică pumnul la gură și mușcă tare.

Și uneori pierzându-și viețile.

N-ar mai fi putut suporta gândul să piardă încă un bărbat. Ar fi înnebunit.

Medicul mormăi zgomotos în spatele ei.

– A fost o idee foarte proastă, domnule, să vă dați jos atela de la braț atât de devreme. Nu vă pot spune cât de norocos sunteți că nu v-ați rupt din nou încheietura.

Megs se întoarse și îl văzu pe medic legându-i la loc brațul cu grijă lui Godric, care avea o expresie nonșalantă.

– Nu e ruptă? întrebă ea.

– Nu, bombăni doctorul. Dar se va umfla în zona peste care a... *picat* domnul St. John. Asta fusese povestea pe care i-o spusese ră medicului – în ciuda faptului ca era ridicol să pretinzi că o astfel de tăietură putea fi produsă de orice altceva decât o sabie.

Ea răsufală ușurată.

– Și se va vindeca așa cum trebuie?

El ridică din umeri înspre Godric.

– Poate. Cu siguranță că nu, dacă domnul St. John continuă să abuzeze de ea.

– Atunci mă voi asigura că n-o va face, spuse Megs hotărâtă, ignorând privirea crispată a lui Godric.

Medicul se mai foi preț de vreo cinci minute, la finalul cărora Godric se lăsă pe spate în pat, vizibil obosit. Megs îl conduse pe medic către ușa dormitorului, apoi se întoarse lângă pat, unde, spre exasperarea ei, îl găsi pe Godric încercând să se ridice.

– Ce faci?

El privi în sus, încruntat.

– Mă ridic.

– Nu, spuse ea punându-i o mână pe piept și apăsându-l în jos, nu te ridici. Doctorul a recomandat *odihnă*, dacă vrei să se vindece încheietura aia.

El clipi în sus către ea, cu o urmă discretă de amuzament în privire. Nu prea îl lăsase să se odihnească atunci când se întorsese acasă. Ea simți că îi iau foc obrazii.

— Da, milady, spuse el blând.

Îl privi suspicioasă, însă el se lăsase deja înapoi pe spate, cu trupul relaxat. Chiar părea destul de epuizat. Inima i se strânse, îndurerată.

— Culcă-te, șopti ea, atingând ușor bandajele de pe mâna lui dreaptă.

Cum de ajunsese să însemne atât de mult pentru ea?

El închise ochii, își întoarse capul și îi sărută degetul.

Ea își înghiți nodul din gât. Singurul scaun din odaie era cel de lângă birou, așa că îl luă și-l mută mai aproape de pat, fără să țină seama de privirile lui Moulder. Apoi se așeză și îl privi pe Godric cum doarme.

Trecuseră poate câteva minute sau ore de atunci, când auzi o bătaie ușoară la ușa dormitorului. Fusesse lăsată întredeschisă, astfel încât Domnia Sa să poată intra sau ieși după bunul plac. Megs privi în sus și o văzu pe doamna Crumb făcându-i un semn.

Aruncă o privire înapoi către pat, însă Godric dormea adânc, așa că se ridică și o urmă pe slujnică afară.

— Îmi cer iertare, milady, spuse doamna Crumb încet, dar avem un musafir care insistă să vorbească fie cu dumneavoastră, fie cu domnul St. John.

— Cine este? spuse Megs ridicând din sprâncene.

— Lord d'Arque.

Ea clipi, nedumerită, după care înțelese: venirea lui trebuia să fie legată de Roger și de asasinarea sa. O urmă pe menajeră în jos pe scări, simțind un soi de vinovăție că îl părăsea pe Godric. Dar acesta era în mare parte motivul pentru care venise la Londra, nu-i așa? Dacă putea să afle mai multe despre crimă, atunci mai avea puțin până să-l răzbune.

Și până să-l părăsească pe Godric. Și gândul aproape o făcu să se împleticească.

Abia când ajunseră în holul primului etaj și slujnica îi făcu semn că Lord d'Arque aștepta în bibliotecă, își aminti că Godric nu-l plăcea deloc pe viconte. Chiar dacă fuseseră politicoși la teatru, asta nu însemna că ar fi fost de acord ca ea să-l întâlnească între patru ochi. Se uită la slujnică și întrebă:

– Vrei s-o chemi, te rog, pe domnișoara Sarah St. John?

– Da, milady.

Așteptă până când doamna Crumb începu să urce scările, zăbovi pentru un moment, trase aer în piept, apoi intră în bibliotecă.

D'Arque examina un raft cu cărți în capătul celălalt al camerei, însă se întoarse spre ea și se apropie.

– Milady.

Se aplecă peste mâna ei, însă nu o atinse cu buzele. Când se îndreptă, văzu că o privea sobru.

Ciudat. Nu-l cunoștea bine, însă de fiecare dată când îl întâlnise, îi zâmbise răutăcios. Aproape ca și cum zâmbetul său ar fi fost o armură.

– Milord, răspunse ea. Oare cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră?

– Speram să pot vorbi cu soțul dumneavoastră, spuse el privind-o neîncrezător.

– Mi-e teamă că nu se simte bine.

El clipi, părând să analizeze situația înainte să răspundă:

– Am venit să vorbim despre Roger Fraser-Burnsby.

Ea încuviință, pregătită deja să audă acest nume. Apoi, în spatele ei se deschise din nou ușa bibliotecii, și intră Sarah.

– Megs?

– Ah, ai ajuns, spuse Megs cu voioșie. Nu-mi amintesc dacă l-ai cunoscut pe Lord d'Arque.

– Nu cred, spuse Sarah apropiindu-se.

– O scăpare groaznică din partea mea, rosti tărăgănat Lord d'Arque.

Megs se întoarse. „Ah, ia te uită.” Zâmbetul strâmb era înapoi la locul lui. Lângă ea, Megs o simți pe Sarah crispându-se. Din câte se părea, cumnata ei nu avea o părere prea bună despre crai.

– Milord, îmi permiteți să v-o prezint pe draga mea cumnată, domnișoara St. John? spuse Megs pe un ton formal. Sarah, iată-l pe viconte d'Arque.

– Sunt absolut încântat să vă cunosc, domnișoară St. John, spuse viconte pe un ton mios. Trebuie să recunosc că frumusețea dumneavoastră este orbitoare.

— Asta nu sună bine, mormăi Sarah în timp ce Lord d'Arque se îndreptă de spate. Să sperăm că vedeți totuși suficient de bine cât să nu vă loviți de mobilă.

Lord d'Arque ridică o sprânceană amuzat, însă înainte să apuce să dea o replică îngrozitoare, Megs interveni:

— Vreți să ne retragem în grădină? Așa ar fi fost cel mai bine. Ar fi putut vorbi cu Lord d'Arque suficient de departe încât să nu audă Sarah, și totuși ar fi rămas la vedere. Am făcut câteva îmbunătățiri în grădină și sunt sigură că vă va face plăcere să le vedeți, milord.

Nu știa dacă viconteles era câtuși de puțin interesat de grădinașrit, dar el mormăi câteva cuvinte, consimțind. Sarah ridică din sprânceană, dar spuse numai:

— Sună încântător. Să aduc pălăriile?

— Te rog, îi răspunse Megs, zâmbitoare.

Când se întoarse din nou către el, d'Arque avea din nou un aer solemn, însă nu aduse vorba de Roger. Vorbiră despre lucruri neimportante până când Sarah reveni cu o pălărie lată de paie pe cap, și alta în mână. Megs îi mulțumi și porniră toți trei spre grădină. Se plimbară puțin, în vreme ce Megs pălăvrăgea despre brândușe și flori de nu-mă-uita, înainte ca Sarah să îi arunce o privire ciudată și să spună că vrea să se așeze puțin. Ea se așeză pe una din băncile din marmură de lângă casă – curățată de curând de micile servitoare – și privi lung către malul râului.

— Îmi puteți spune ce credeți despre pomul meu? întrebă Megs în timp ce ea și viconteles se plimbau în direcția acestuia.

Lord d'Arque privi dezinteresat către pom.

— Pare mort, spuse el oprindu-se. Milady, m-ați întrebat cândva despre prietenul meu Roger.

— Da, spuse ea concentrându-se asupra pomului și uitându-se după noi muguri – nu era mort, ba dimpotrivă.

— Cred, spuse viconteles, că este posibil ca dumneavoastră să fi fost o... prietenă apropiată a lui Roger.

Ridică privirea. Părea sincer, iar ea citea o durere profundă în ochii săi. Luă o decizie impulsivă.

— L-am iubit, iar el m-a iubit pe mine.

— Mă bucur că v-a descoperit înainte să se stingă, spuse el plecându-și capul.

Simți apropierea lacrimilor și clipi rapid.

— Vă mulțumesc.

El încuviință, continuând:

— M-am tot gândit la acest lucru de când am vorbit cu soțul dumneavoastră la teatru. Mă întreb dacă, împărtășindu-ne cunoștințele privind ultimele lui clipe, n-am putea cumva să descoperim cum a fost ucis... și de către cine.

Ea respiră adânc, uitându-se din nou la copac.

— Ultima oară când l-am văzut, Roger m-a cerut de nevastă.

— Erați logodiți? întrebă el în timp ce își ridică bărbia, surprins.

— Da.

— Și de ce n-ați spus nimănui?

— Era secret – încă nu-i ceruse binecuvântarea fratelui meu mai mare, spuse ea plimbându-și un deget de-a lungul unei ramuri noduroase a bătrânului copac. Roger voia să dovedească ceva, cred. Vorbea despre o propunere de afaceri, una care să-i aducă un venit suficient, încât să-mi ceară mâna așa cum se cuvine.

Lord d'Arque exclamă încet.

— Ce este? întrebă ea, privindu-l curioasă.

— Cu vreo șase luni înainte ca Roger să moară, am fost întrebat de un prieten de-al nostru dacă vreau să iau parte la un proiect de afaceri. Unul despre care m-a asigurat că îmi va aduce mulți bani.

— Ce fel de afacere? întrebă Megs încruntată.

— Nu știu, spuse Lord d'Arque ridicând din umeri. Sunt de părere că propunerile de afaceri care promet munți de bani se termină în general rău pentru investitori, care pierd tot ce au, mai puțin hainele de pe ei. Iar eu le evit pe cât posibil. Din moment ce am refuzat propunerea pe loc, n-am aflat niciodată despre ce era vorba.

— Atunci cine a fost prietenul care a făcut oferta?

— Conte de Kershaw, spuse el după o scurtă ezitare.

Godric deschise ochii și o văzu pe Megs stând pe un scaun lângă patul lui. Aruncă o privire către fereastră și fu surprins să vadă

lumina slabă de afară. Probabil dormise toată ziua. Pentru un moment, el doar o privi. Stătea cu capul plecat, uitându-se la mâinile ei în timp ce își împletea degetele leneș. Părea căzută pe gânduri, iar scânteia care se aprinse în sufletul lui doar datorită prezenței ei era... călduroasă.

– Ești aici de azi-dimineață? își întrebă el soția încet.

– Nu, am coborât pentru prânz și am avut un musafir azi-dimineață, spuse ea tresărind și privind în sus.

– Da?

Căscă, întinzându-se leneș, iar un junghi în mâna stângă îi aminti de ce fusese nevoit să stea în pat. Cu toate acestea, se simțea mult mai bine. Oare ar fi putut s-o ademenească pe Megs în pat pentru a repeta ceea ce începuseră de dimineață?

– Te-a căutat Lord d'Arque.

– De ce? întrebă el, încremenind.

Își mușcă buza, părând ușor pierdută.

– Voia să vorbească despre Roger.

Îi povesti conversația pe care o purtase cu d'Arque și când află despre Kershaw că îi ceruse cândva vicontelui să investească într-o afacere misterioasă, el închise ochii îngrozit.

– Ce e, Godric?

Cum să-i spună? Își deschise ochii, invadat de un sentiment protector. Nu voia ca ea să fie rănită vreodată. Ceea ce știa acum nu îi putea aduce alinare.

Însă ea nu era un copil. Nu avea dreptul să decidă ce informații îi putea dezvălui și ce nu. Trase aer în piept.

– Acum doi ani, Fantoma din St. Giles – o altă Fantomă, nu eu – l-a ucis pe Charles Seymour. O privi rapid. Seymour ținea captive fete – fetițe, majoritatea mai mici de doisprezece ani – ca să le oblige să facă ciorapi din dantelă pentru femei.

– Ca în atelierele de care mi-ai spus, încuviință ea. Ce legătură are asta cu Roger?

– Credeam că atelierele în care se realizau ciorapii au fost închise odată cu moartea lui Seymour. Dar ele au reapărut în St. Giles, acum nu foarte mult timp. Aseară l-am găsit pe ultimul – și am eliberat unsprezece fetițe. Și m-am ales cu asta – spuse el ridicând brațul stâng rănit –, când am fost atacat de un gentleman.

Ea îl privi întrebătoare.

— Era Kershaw, spuse el oftând.

Gura ei se deschise încet, în timp ce sprâncenele i se arcuірă.

— Din câte spune Lord d'Arque, contele de Kershaw i-a oferit o oportunitate de investiție, dar n-a spus în ce consta. În cazul în care Kershaw i-a făcut o ofertă similară și lui Roger...

Se ridică brusc, nemaiputând să stea locului, plimbându-se agitată prin fața patului.

— El voia să-și crească veniturile înainte de a-mi cere mâna. Dacă a acceptat propunerea de afaceri fără să întrebe ce fel de afacere era...

Se opri, uitându-se la el cu ochii larg deschiși.

— Dacă s-a dus în St. Giles și a găsit un atelier cu *fetițe* exploatare... Doamne Dumnezeule, Godric! Roger era un om bun. N-ar fi aprobat *niciodată* ceva atât de îngrozitor.

Godric își plecă ușor capul.

— Ar fi fost nevoiți să-l omoare ca să nu spună cuiva.

— Țsta e răspunsul, atunci, șopti Megs. Trebuie să mergem la autorități.

— Nu.

Ea tresări și îl privi rănită.

— Cum?

El se ridică, aplecându-se spre ea.

— E *conte*, Megs, și n-avem nici o dovadă, doar niște bănuieli. Din câte știm noi, este foarte posibil ca Seymour să-l fi omorât pe Roger. Sau altcineva. E puțin probabil ca un *conte* să facă el însuși așa ceva.

Măinile ei se încleștară în pumni.

— Tot e vinovat, chiar dacă fapta a fost săvârșită de un partener sau de cineva plătit. El a contribuit la uciderea lui Roger.

— Nici măcar nu știm asta cu siguranță, spuse Godric obosit. Toate sunt doar speculații.

— Dacă i-aș spune lui Lord d'Arque...

— Dacă i-ai spune vicontelui — și dacă te-ar crede — ce crezi că s-ar întâmpla? întrebă el ridicând glasul. D'Arque ar fi forțat să-l provoace pe Kershaw la duel.

Clipi și deschise gura vrând să protesteze, după care o închise la loc. Duelurile erau ilegale. Și chiar dacă d'Arque ar fi supraviețuit unui duel – iar Godric nu era prea sigur că Kershaw n-ar fi trișat –, ar fi fost apoi exilat din țară.

– Lasă-mă să investighez o vreme, să aflui mai multe, spuse el cu blândețe.

Ea își mușcă buzele și șopti:

– Nu suport gândul că el umblă liber, în timp ce Roger e în mormânt.

– Îmi pare rău, spuse el întinzând mâinile. Vino aici.

Se apropie încet, ca un copil șovăielnic. El îi apucă mâinile, trăgând-o în jos pe pat cu el și simțindu-i ușoara împotrivire.

– Șșșșș, vreau doar să stăm împreună, nimic mai mult.

Îi era teamă că ea se va scuza și se va retrage. El se simțea bine, și nu erau pe cale să facă dragoste. Nu exista nici un motiv practic pentru care să se întindă lângă el.

Dar o făcu oricum, lipindu-se ușor de el, mirosind a flori de portocal și a viață. El nu putu decât să se bucure când ea își lipi palma de pieptul lui și începu să respire din ce în ce mai domol.

Cu toate acestea, continuă să privească tavanul dormitorului minute întregi, plănuiind, calculând, încercând să găsească metoda de a distruge un conte.

Capitolul 18

– Biete, biete suflete! strigă Faith, iar din ochi îi curse o singură lacrimă.

Amărăciunea ei îl fermecă pe Pierzanie atât de mult, încât uită de sine, dând drumul calului și bătând din palmele lui mici și roșii.

Într-o clipită, Faith împinse drăcușorul năzdrăvan de pe cal. Acesta căzu, scoțând un strigăt, și fu călcat de copitele mari și negre ale calului. Helechinul chicoti încet.

– Drăcușorii ăia au fost singurii mei tovarăși timp de o veșnicie, și iată că m-ai scăpat de ei într-o singură zi...

din *Legenda Helechinului*

Târziu în dimineața următoare, Megs privi mirată cifrele și calculă din nou, pentru a treia oară, pentru că se încurca atunci când venea vorba de calcule și pentru că, ei bine, nu puteau fi corecte.

Dar rezultatul fu același: nu-i venise menstruația cu o lună în urmă, iar în aceasta îi întârziase. Cum era posibil? Încercă să se uite, încruntată, la cifrele de pe bucățica de hârtie, însă un zâmbet de încântare îi apăru pe chip. Încercă din răspuțeri să gândească *practic*, să nu țină cont de exaltarea care i se înfiripa în suflet.

Era prea devreme, se muștra ea singură. Dacă începea să spere, ar fi fost foarte dezamăgită să găsească, în ziua următoare, pete maronii pe lenjerie.

Dar dacă *nu*? Dacă nu i-ar veni menstruația? Dacă era cu adevărat însărcinată? Începu să râdă, fericită. Gândul o făcu să țopăie. Era prea neliniștită să stea pe loc. Aproape fără să se gândească, trecu în camera lui Godric – apoi fu dezamăgită să vadă că el nu era acolo.

Megs își încreți nasul, uitându-se în jur. Merse tiptil până în garderob și se uită pe furiș înăuntru.

Domnia Sa stătea pe o cămașă bărbătească – Megs speră să fie una care nu-i plăcea lui Godric – și-și alăpta cățelușii. Cățeaua ridică botul și se uită întrebător la Megs.

– Stai liniștită, șopti Megs. N-am vrut să te deranjez.

Privi preț de încă un minut, căci zgomotele pe care le scoteau cățelușii erau adorabile, iar cel negru tot încerca să-și apese frățiorul cu lăbuța pe față. După un timp, reveni în camera lui Godric cu intenția de a se întoarce în propriul dormitor. Totuși, ceva îi atrase atenția la scrinul lui. Sertarul de sus era deschis, iar cheia încă se mai afla în lacăt.

Merse și se uită – tentația era irezistibilă.

Cheia era foarte mică, pusă pe un lanț de argint, și uitându-se mai bine, își dădu seama că era aceeași cheie pe care Godric

o purta la gât. O atinse cu un deget, făcând lăntişorul de argint să se legene ușor. Apoi se uită în sertar.

Deasupra era un morman dezordonat de scrisori. În spatele lui, era un teanc subțire de scrisori, aranjat, legat cu o panglică neagră, iar în colțul sertarului era o cutie smălțuită, alb cu albastru. O ridică și-i deschise capacul. Înăuntru erau două șuvițe de păr fin, una castanie și cealaltă de aceeași nuanță, însă înspicată cu fire cenușii. Îi aparținuseră cu siguranță Clarei, și își dădu seama cu stupeoare cât timp o cunoscuse el pe prima lui soție, suficient de mult încât părul ei să încărunțească între timp. Gândul acesta îi stârni melancolia. Petrecuse *ani* trăind și iubind-o pe Clara, pe când pe ea...

Dar asta nu conta, nu-i așa? Nu venise în Londra pentru dragostea lui Godric. Se încruntă și puse cutia smălțuită la loc. Apoi se uită mai atent la cele două teancuri de scrisori. Cel legat cu negru era în mod evident de la Clara, dar teancul dezordonat...

Inima începu să-i bată mai repede.

Își recunoscuse scrisul lăbărțat. Desfăcu funda și frunzări scrisorile. Toate erau de la ea. Tresări. Godric păstrase toate scrisorile pe care i le trimisese. Gândul acesta îi răspândi fiori pe șira spinării. Toate biletele mângălite în grabă fără să se gândească, toată pălăvrăgeala despre Laurelwood și Upper Hornsfield și viața ei de zi cu zi și... și despre *pisoi*. De ce se deranjase să le păstreze?

Alese una la întâmplare din teanc, o deschise și citi:

10 ianuarie 1740

Dragă Godric,

Să vezi și să nu crezi! Avem mormane de zăpadă aici! Nu știu de unde au apărut. Battlefield a bombănit toată ziua cum că în zona asta n-a văzut atâta zăpadă în toată viața lui – care, după cum știi, e lungă – unii ar zice prea lungă – și bucătăreasa a avut azi deja trei revelații despre Viața de Apoi și nici nu e încă ora prânzului. În ciuda posibilei Apocalipse, sper ca zăpada să rămână, căci este chiar drăguț și au apărut turturi pe fiecare crenguță a copacilor și pe fiecare pervaz. Dacă ar ninge în fiecare iarnă, aş ajunge să îndrăgesc anotimpul rece.

Toată dimineața m-am uitat la un măcăleandru micuț, sărea pe una dintre ramurile păducelului din fața ferestrei de la dormitor și făcea pauze din când în când, ca să prindă vreo insectă speriată pe care o înfuleca. Unii dintre băieții de la grajduri și valeții tineri și-au petrecut dimineața într-o încăierare cu bulgări de zăpadă, care s-a terminat doar când Battlefield a fost lovit din greșală în ceafă (!), și a fost decretată o pace forțată.

La naiba! Nu ți-am pus încă întrebarea, acesta fiind de fapt motivul pentru care ți-am scris, și aproape am rămas fără hârtie, așa că iată: Sarah a menționat în dimineața asta cât de mult îți plăcea de Laurelwood când erai mai tânăr și asta m-a provocat. Prezența mea te-a oprit să mai vii în vizită? Sper că nu! Te rog, te rog, te rog, vino în vizită, dacă asta ai de gând – în ciuda descrierilor de mai sus, care ar putea tăia cheful oricărei persoane sănătoase. Bucătăreasa n-o fi chiar în toate mințile, dar chiar face cele mai delicioase tarte cu lămâie, și Battlefield e Battlefield, așa că toți trebuie să ne obișnuim cu el, iar eu sunt împrăștiată, dar voi încerca din răputeri să par solemnă și serioasă și... ei bine, îmi doresc să ne vizitezi.

A ta,

M.

Ultima parte era scrisă foarte înghesuit, fiindcă rămăsese fără hârtie după toate acestea. Megs netezi scrisoarea, amintindu-și de ziua aceea de iarnă și de cât de fericiți erau cu toții și cum părea să-i lipsească ceva. Știa deja în acel moment că vrea un bebeluș, dar mai era ceva de care avea nevoie atunci când scrisese scrisoarea aceasta.

Ușa de la dormitorul lui Godric se deschise.

Privi în sus, fără să se obosească să ascundă hârtia pe care o ținea în mâini. Godric se opri în prag, ridicând ușor din sprâncene când o găsi în camera lui, scotocindu-i prin lucruri.

– Bună dimineața.

– Le-ai păstrat pe toate! exclamă ea.

– Scrisorile tale? Da.

Intră în cameră și închise ușa. Nu părea deranjat de faptul că îi umblase prin lucrurile personale.

Ceea ce o făcea să se simtă și mai vinovată, desigur. Ea nu-i păstrase toate scrisorile – doar pe cele mai recente, și chiar și pe acelea le aruncase într-un sertar la Laurelwood.

– De ce le-ai păstrat?

– Îmi place să le recitesc, spuse el cu o voce joasă care părea să-i urce precum un fior pe spinare, făcând-o să se cutremure.

Își mută privirea, concentrându-se, în timp ce împături cu atenție scrisoarea și o puse lângă celelalte.

– Te gândești vreodată la Clara?

Întrebarea era prea personală, prea intimă, dar ea așteptă răspunsul ținându-și răsuflarea.

– Da.

– Des?

– Nu atât de des pe cât obișnuiam, spuse el clătinând încet din cap.

Ea își mușcă buza și își închise ochii.

– Te simți vinovat atunci când faci dragoste cu mine?

– Nu.

Simți cum se apropie, stând suficient de aproape încât să-i simtă căldura trupului.

– Am iubit-o mult pe Clara și nu o voi uita niciodată, dar ea nu mai este. Am învățat, cred, în ultimele săptămâni, să las departe ceea ce am simțit pentru ea, ca să pot simți altceva pentru tine.

Trase aer în piept în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul, nefiind sigură că vrea să audă asta.

– Cum... cum poți să le împaci însă? Dragostea pe care ai simțit-o? Era adevărată, nu-i așa? Puternică și reală?

– Da, era foarte reală, spuse el în timp ce ea îi simțea apăsarea mâinilor pe umeri. Erau calde și ferme. Cred că dacă nu ai fi apărut în viața mea, aș fi rămas un pustnic celibatar. Dar nu asta s-a întâmplat. Ai apărut, spuse el simplu.

Deschise ochii, răsucindu-se să-l privească.

– Ai regretat vreodată? Mă urăști că te-am forțat să renunți la amintirile tale cu Clara?

Un colț al gurii i se arcui.

– Nu m-ai forțat să fac nimic. O privi cu seriozitate. Tu simți că l-ai trădat pe Roger?

– Nu știu, spuse ea, și era adevărat – sentimentele ei pentru Roger erau încâlcite. Văzu fiorul pe care Godric încercă să-l ascundă și simți și ea o durere drept răspuns la faptul că îl rănisese. Însă își impuse să reziste, pentru că el întrebase și merita adevărul. Îmi doresc – doream – un copil extrem de mult, și cred că el ar fi înțeles asta. Era un bărbat vesel și eu cred – sper – că ar fi vrut să fiu și eu veselă chiar și după ce a murit. Dar nu i-am adus ucigașul în fața justiției, spuse ridicând privirea către el, încercând să-i transmită sentimentele sale confuze.

– Ți-am spus că voi găsi o cale să-l fac pe Kershaw să plătească și asta voi face, spuse el cu o convingere de fier. Îți promit că te voi ajuta să-i aduci lui Roger odihna veșnică.

– Nu vreau să te întorci în St. Giles, șopti ea, mângâindu-i maxilarul cu un deget. Deja îți sunt mult prea îndatorată. Pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Pentru toate la care ai renunțat pentru mine.

– Nu există nici o datorie, spuse el zâmbind. Am ales singur să trec peste durerea lăsată de Clara. Viața este destinată celor vii.

Îl privi în ochii întunecați, simțind ceva aprinzându-se și crescându-i în piept și își dori în acel moment să îi spună. Să-i spună că bănuia că este însărcinată cu copilul lui. Că adăpostea în sine viața însăși.

Dar își aminti ce ar fi însemnat asta: îi promisese că va pleca după ce va rămâne însărcinată. Nu voia să-l părăsească pe Godric. Nu încă. Poate că niciodată.

Sprâncenele lui se împreună în timp ce ea rămase tăcută, de parcă ar fi încercat să își dea seama la ce se gândea ea. Îl făceau să pară sever și oarecum solemn, mai ales cu peruca lui gri obișnuită și ochelarii în formă de semilună așezați neglijent de frunte. De fapt, acea imagine îi părea chiar irezistibilă și se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge buzele cu ale ei.

Când se retrase, el părea uluit, însă îi zâmbi și el îi răspunse la fel.

— Haide. Dacă-ți amintești, spuneai că vrei să vizitezi Spring Gardens astăzi.

Își lăsă capul în jos, împletindu-și degetele cu ale lui, în timp ce el o scoase din cameră. Fericirea îi tresălta chiar lângă inimă, însă era ținută în frâu de faptul că în curând trebuia să-i spună, iar el avea să-i ceară atunci să plece.

Și, dacă nu pentru alt motiv, măcar trebuia să-l ajute pe Roger să se odihnească în pace înainte ca ea să plece din Londra. Cumva.

Spring Gardens era un loc frumos, se gândi Godric, chiar dacă el nu era foarte pasionat de plante sau de flori. Lui Megs îi plăceau și se părea că asta îl făcea și pe el să le aprecieze.

Merșeră de-a lungul unei poteci din pietriș, mărginite de merișori mici tăiați în niște forme ascuțite cu precizia unui chirurg. Straturile de flori erau în mare parte sterpe, și Godric își spunea în sinea lui că nu erau cu nimic mai bune decât cele din propria grădină de la Saint House, fiind poate doar mai ordonate.

Megs însă găsea multe lucruri demne de exclamații.

— O, uită-te la florile acelea mici și albe, spuse ea aplecându-se aproape pe jumătate pentru a le privi mai îndeaproape. Știi ce sunt, doamnă St. John?

Mama lui vitregă, care mersese în spate, se înghesui lângă cotul lui pentru a privi.

— Poate un tip de brândușă?

— Dar au tulpini lungi, spuse Megs îndreptându-se și încruntându-se în jos la floarea care lui Godric i se părea de-a dreptul plictisitoare. Nu cred că am mai văzut vreodată o astfel de brândușă.

— Sau cu picățele verzi, spuse Sarah.

— Eu nu văd picățele verzi, se pronunță mătușa Elvina.

— Sunt *chiar acolo*, spuse Jane arătând cu degetul în timp ce Charlotte mormăia că *nici ea* nu vedea vreo urmă de verde.

Urmă o discuție aprinsă dacă floarea avea sau nu „picățele verzi” și dacă existau brândușe cu tulpini înalte. Godric privea amuzat.

– N-am mai văzut-o niciodată atât de fericită, îi șopti mama vitregă în ureche.

Își întoarse capul și descoperi că în timp ce el îi privise pe ceilalți, ea îl urmărise pe el.

– Și nici pe tine.

Clipi, mutându-și privirea, descurajat.

– Godric, spuse ea, apucându-l de braț și mergând un pic mai jos pe cărare. Ești fericit, nu-i așa?

– Poate cineva să spună vreodată dacă este fericit? întrebă el ironic.

– Eu așa cred, răspunse ea cu un aer serios. Eu am fost foarte fericită cu tatăl tău.

– Și tu l-ai făcut fericit, șopti el.

Ea aprobă ca și cum nu ar fi fost o noutate pentru ea.

– Singurul lucru pe care îl regret în privința căsniciei mele cu tatăl tău este că te-a făcut pe tine atât de nefericit.

Simți o fierbințeală urcându-i în obraz, vechea rușine legată de felul în care se purtase cu ea ieșind la suprafață. Trase aer în piept și se opri să privească fix un copac ciudat, cu crengile aplecate.

– Eu eram nefericit dinainte să te căsătorești cu tata. Sosirea ta n-a făcut decât să-mi dea ceva pe care să-mi concentrez supărarea. Îmi pare rău. M-am purtat foarte urât cu tine.

– Nu erai decât un băiețel, Godric, spuse ea încet. Te-am iertat pentru asta acum mult timp. Aș fi vrut doar să te poți ierta și tu însuși. Mie și surorilor tale ne este dor de tine.

Înghiți în sec și se uită în sfârșit la ea. Ochii ei erau încărcăți de îngrijorare pentru el. De dragoste pentru el. Nu o înțelegea. Avea tot dreptul să-l urască. Fusesse cu adevărat crud cu ea mulți ani.

Dar dacă ea putea să lase deoparte trecutul, putea măcar și el să încerce să facă același lucru. Își puse mâinile peste ale ei, moi și calde, și le strânse ușor, sperând ca ea să înțeleagă ceea ce el nu putea spune.

— O, Godric, spuse ea în timp ce în ochi îi străluceau câteva lacrimi, deși el credea că sunt lacrimi de fericire. Mă bucur atât de mult că te-ai întors.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, șoptindu-i:

— Mulțumesc că m-ai așteptat.

În spatele lor se auzea restul familiei sale venind să-l întâmpine, aparent încă certându-se în legătură cu picățelele verzi și brândușele cu tulpină înaltă. Se întoarse și le văzu pe Jane și pe Charlotte, braț la braț, în ciuda discuției lor aprinse. În spatele lor era mătușa Elvina, expunându-i mult prea tare punctul de vedere lui Sarah, care o asculta cu atenție în ciuda micului zâmbet de pe chip. Iar în capătul grupului era draga lui soție. Megs ridică privirea chiar atunci, întâlnind-o pe a lui, iar el văzu că obrajii ei erau trandafirii din cauza vântului și a entuziasmului. Îi zâmbi, și ceva se eliberă în pieptul său, lăsându-l ușurat, strălucind în el, încălzindu-l pe dinăuntru.

Își făcu o promisiune: avea s-o aducă pe Megs la grădini cel puțin o dată pe săptămână cât timp se afla în Londra, fiindcă ea era fericită aici, și chiar și lui i se părea un loc de-a dreptul minunat.

Așteptă până când ceilalți îi depășiră pe el și pe doamna St. John, apoi îi oferî soției sale brațul stâng. Ea îl privi prudentă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l rănească din nou.

— Vino pe partea asta a lui Godric, șopti mama lui vitregă în timp ce făcură un schimb de priviri, acel gen de priviri feminine și misterioase care păreau să transmită toate noutățile din lume. Vreau să mă plimb puțin cu Sarah.

Megs îl prinse de brațul drept și îl privi în timp ce doamna St. John o luă înainte pentru a-i prinde din urmă pe ceilalți.

— Mă bucur atât de mult că ai stat de vorbă cu mama ta vitregă.

Zâmbi larg, iar el se întrebă — deși nu pentru prima oară — cum reușeau femeile să știe lucrurile acestea fără să vorbească.

Își alungă însă întrebarea din minte și îi zâmbi soției sale, constatând că era cu adevărat o zi încântătoare. Se plimbară încet, ceilalți depărtându-se din ce în ce mai mult, până când păru că s-ar fi plimbat într-o grădină numai a lor, sau cel puțin aceasta fu impresia lui Godric.

Însă fiecare grădină trebuie să aibă și un șarpe.

Se apropiau de o răscruce, cotitura fiind mascată de câțiva copaci cărora tocmai le dăduseră frunzele. Godric zări un alt cuplu apropiindu-se, dar abia când el și Megs ajunseseră în dreptul lor, își dădu seama cine erau: contele și contesa de Kershaw.

Capitolul 19

Faith căscă.

– Îmi este atât de somn. Nu putem să ne odihnim puțin?

Helechinul cohorî de pe calul lui negru și o ajută și pe ea să coboare. Se așeză în praful din Câmpia Nebuniei și se înfășură cu mantia Helechinului. Și totuși, încă tremura.

Întinzând mâna spre el, îi spuse:

– Nu vrei să te întinzi lângă mine?

Așa că el se întinse lângă ea și o protejă cu trupul lui masiv, iar pe când Faith se adâncea în somn, îl auzi spunând:

– Nu am mai dormit somnul oamenilor de o mie de ani...

din Legenda Helechinului

Megs încremeni. Lord Kershaw râsese de ceva, fața lui rotundă fiind luminată de razele soarelui, gura larg deschisă și ochii jucăuși. Râsul acela fu ca o rană de cuțit în sufletul ei. Și Roger râsese cândva la fel de lipsit de griji. Mersese cândva în lumina soarelui.

– Cum îndrăznești, spuse ea șoptit, fără să gândească, dar nu ar fi putut să tacă și să respire în același timp. Cum îndrăznești?

– Megs, spuse Godric de lângă ea.

Tot corpul îi era încordat, parcă pregătindu-se pentru o luptă, dar vocea îi era blândă, aproape tristă.

Megs nu îl putea privi, nu acum. Tot ce vedea înaintea ochilor era râsul care murea pe buzele lui Kershaw, felul în care își mijise ochii, fixându-i asupra ei.

— Tu l-ai ucis, spuse ea cu furie. Tu l-ai ucis pe Roger Fraser-Burnsby. Era prietenul tău și l-ai omorât.

Dacă i-ar fi negat acuzațiile, dacă ar fi bătut în retragere, dacă i-ar fi strigat că era nebună, dacă ar fi făcut unul dintre lucrurile acelea normale și convenționale, poate că Megs s-ar fi răzgândit. Poate că și-ar fi venit în simțiri și ar fi invocat drept scuză insolația, sau prea multă băutură, sau măcar prostia sexului feminin.

Dar el nu o făcu.

În schimb, Lord Kershaw se aplecă înainte, arcuindu-și buzele într-un zâmbet senin, și spuse:

— Dovedește-o.

Megs o luă razna, o știa acum, privind în urmă, dar tot ce simțea în acel moment era durerea fierbinte a doliului gonindu-i prin vene, precum acidul. Se repezi la el cu brațele întinse și doar mâinile dure ale lui Godric o salvară de la rușine. O luă pe sus, ducând-o în brațe în timp ce se zbătea și plângea. Familia ei era în jurul său acum, iar Megs văzu ochii mari de groază ai lui Sarah, teama tăcută de pe chipul doamnei St. John, și știi că trebuia să se simtă rușinată, dar tot ce simțea era durere. O durere copleșitoare și ucigătoare.

În drumul spre casă stătu ascunsă la umărul lui Godric, încercând să inspire mirosul lui familiar, încercând să își amintească tot ce avea, și nu tot ce pierduse.

Când ajunseră la Saint House, Godric coborî din trăsură, apoi o ajută să coboare atât de grijuliu, de parcă Megs ar fi fost invalidă. Ea mormăi un protest, dar el nu răspunse, strângându-și pur și simplu brațele în jurul ei și conducând-o înăuntru.

Megs o auzi pe doamna Crumb întrebând ceva, în timp ce trecură pe lângă ea pe coridor, și se simți ușurată când o auzi pe Sarah răspunzându-i. Godric nici măcar nu ezită. Urcă scările, ținându-și brațul drept peste umerii ei, și de-abia când ajunseră la etajul superior, Megs își aminti de încheietura lui.

Ridică îngrijorată privirea spre el.

— Dumnezeu, Godric, probabil că te-am rănit când eram în grădină...

— Nu, șopti el, conducând-o în dormitorul lui. Șșșșșt. Nu este nimic.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Valul de căldură îi inundă pieptul, scaldându-i gâtul și fața, apoi Megs începu să plângă. Nu era nici urmă de alinare în lacrimile ei, totuși, nici o ușurare atât timp cât Kershaw trăia.

Probabil că spusese ceva în timp ce plângea – sau poate că Godric știa din instinct ce simțea ea. Căci o cuprinse în brațe și de-abia când suspinele i se mai domoliră, Megs putu să îl audă spunând:

— Nu va scăpa nepedepsit, Meggie a mea, nu îl voi lăsa. Îți jur pe sufletul meu că îl voi doborî. Îți promit, Meggie, îți promit.

Faptul că el repetă cuvintele îi mai alină puțin durerea. Megs își odihni obrazul pe umărul lui, lăsându-l să facă ce voia. Godric o dezbrăca de rochie, dezlegându-i corsetul, eliberând-o de haine. Când rămase doar în cămășuță, o intinse blând pe pat și merse la masa de toaletă. Megs auzi apa curgând, apoi Godric se întoarse lângă ea, așezându-i o compresă rece pe obraji umflați.

Megs o simți ca pe o binecuvântare, ca pe atingerea iertării necondiționate, și șopti fără să gândească:

— L-am iubit.

— Știu, șopti Godric, știu.

Megs închise ochii, apăsându-și degetele pe abdomen, care era plat, când stătea întinsă în pat. Nu era nici un semn că acolo creștea un bebeluș, dar ea era încredințată.

— Nu o pot lua de la început, șopti ea, nu când el nu a fost încă răzbunat. Nu pot avea copilul ăsta fără să îl răzbun, și nu pot părăsi Londra.

Megs deschise ochii, doar ca să vadă că Godric căscase ochii mari, ațintindu-i pe mâinile ei, acolo unde își apăsa pe abdomen. Nu intenționase să îi spună astfel, dar nu îi putuse comanda minții.

— Nu pot pleca din Londra acum, repetă ea.

— Nu, fu el de acord. Nu acum. Nu încă.

Godric se ridică și merse lângă măsuță, iar ea închise ochii, alunecând spre somn. Simți mișcarea patului când el se întoarse.

Îi așază din nou compresa pe frunte, iar Megs murmură de plăcere. Se simțea atât de bine.

– Dormi acum, spuse Godric, iar ea își dădu seama din tonul vocii lui că voia să o părăsească.

Deschise ochii.

– Stai cu mine.

Godric își feri privirea, cu gura încordată.

– Am niște treburi de rezolvat.

„Ce treburi?” se întrebă Megs în sinea ei, dar apoi spuse:

– Te rog.

Godric nu răspunse, doar își descălță pantofii și își scoase haina. Își dădu jos peruca, o puse pe măsuță, apoi se întinse în pat lângă ea și o strânse în brațe.

Ea zăcea acolo, pierdută, ascultându-i respirația. Godric nu o muștrase pentru izbucnirea din grădină. Oricine altcineva s-ar fi rușinat de comportamentul ei – i-ar fi reproșat asta. Și totuși Godric o trata cu blândețe, deși ea se luptase cu el ca să ajungă la Kershaw. Nu merita un bărbat atât de răbdător și de bun. Se întoarse pe o parte, privindu-l din profil, în timp ce Godric stătea întins pe spate lângă ea. Avea ochii închiși, dar Megs știa că nu doarme. La ce se gândea? Ce plănuia să facă? Poate că nu conta chiar acum. Godric fusese de acord că nu era nevoie ca ea să plece din Londra imediat, iar pentru asta îi era recunoscătoare. Megs voia să rămână pentru Roger – dar, mai important decât atât, voia să rămână pentru Godric.

Godric.

Din profil, nasul îi era drept și elegant, ceea ce era amuzant, când te gândea la nasul unui bărbat, dar era adevărat. Nările îi erau subțiri și bine definite. Și gura lui fusese întotdeauna frumoasă, buzele fiindu-i mai deschise la culoare decât tenul, părând moi și catifelate. Megs ridică mâna și le atinse. Ușor, trasându-le conturul, simțindu-i barba puțin crescută într-o parte și finețea buzelor în cealaltă.

Buzele lui se întredeschiseră.

– Megs.

Și vocea lui o fascinase dintotdeauna. Atât de aspră și joasă, sunând de parcă ar fi urlat furios la cineva, toată ziua.

Doar că Godric nu era un bărbat furios, nu chiar, și, cu siguranță, nu cu ea. Godric se întoarse spre ea, și se priviră în ochi.

– Ar trebui să dormi, Meggie a mea.

– Dar nu mi-e somn.

Godric o privi, cu ochii lui cenușii precauți, fără să spună ceva, doar așteptând să vadă ce își dorea ea. O întrista să știe ce ar fi făcut acest bărbat bun și puternic pentru ea, dar o și neliniștea. Îl sărută și șopti:

– Fă dragoste cu mine, te rog.

Iar el se supuse, așa cum făcea de fiecare dată când ea îi cerea ceva.

Limba lui îi mângâie gura, trecând cu blândețe peste dinții ei. Ea îi prinse limba și se înfruptă cu nesaț, apăsându-și palma pe pieptul lui ca să îi poată simți căldura și bătaile ferme ale inimii. Gura lui se deschise într-a ei, mușcând-o ușor de colțurile buzelor. Apoi urcă pe obraz, până la tâmplă, sărutând-o ușor.

– Godric, șopti ea, cu un glas seducător.

El intenționa să facă ceva, ceva care îl implica pe Kershaw, iar Megs își spuse că ar trebui să afle ce era, să îl facă să îi mărturisească secretele. Dar apoi Godric îi apucă poalele cămășuței, ridicându-i-le peste coapse, iar Megs uită. El o sărută pe gură, apoi se retrase, privind-o în timp ce îi luă piciorul și i-l așeză peste al lui, deschizând-o. Mâna îi coborî din nou, iar Megs îl simți între coapsele ei, mângâind-o ușor.

Închise ochii și ridică mâna spre fața lui, aducându-l mai aproape, ca să îl poată săruta din nou în timp ce degetul lui îi mângâia mugurele plăcerii. Apoi Godric o apăsă ușor, iar ea își arcui șoldurile în mâna lui, dorindu-și mai mult, până ce el își retrase mâna. Megs gemu în semn de protest, auzindu-i respirația sacadată drept răspuns, apoi îi simți mădularul pe coapsă.

Megs deschise ochii, privind într-ai lui.

– Vino mai aproape, șopti el.

Ea făcu întocmai, venind aproape, până ce coapsele ei le atinseră pe ale lui, și îl simți la intrare. Godric se mișcă ușor,

împingându-se înăuntru, lărgind-o, făcându-și loc în trupul ei. Megs îi privea chipul în timp ce el o pătrundea. Sprâncenele îi erau ușor arcuite, iar gura încordată. Era ceva în ochii lui întunecați, un fel de durere, iar ea îl sărută din nou.

Apoi intră complet în ea, legănându-se ușor, dar ferm. Megs își încordă piciorul aflat peste posteriorul lui, legănându-se împreună cu el, mișcându-se ca o singură ființă.

Godric icni ușor, sărutând-o, iar Megs îi mușcă buza, deschizând ochii, pierduți în extaz.

Godric avea lacrimi în ochi.

Megs se opri, șocată. Dar el clipi și îi ridică piciorul mai sus, apăsându-și degetul chiar deasupra locului unde erau uniți. Iar ea uită, lăsându-se în voia plăcerii, dorindu-și ca mișcarea asta lentă să dureze o viață întreagă.

Godric se ridică puțin mai sus, iar Megs icni. Cu fiecare mișcare lentă, îi mângâia acel punct sensibil, aprinzând scântei înăuntru ei. O sărută din nou, gura lui fiind aproape sălbatică în comparație cu mișcarea șoldurilor. Sentimentul sălbatic creștea, iar Megs scotea sunete seducătoare. Sunete pe care nu le putea controla. Godric îi mângâie obrazul cu mâna, ținând degetul mare între buzele ei. Ea i-l linse, iar el se împinse cu putere înăuntru ei.

Megs se agăță cu disperare de el, atât de aproape, aproape acolo, iar apoi mâna lui o mângâie, apăsând, și scântelele deveniră flăcări în ochii ei. Țipă, arcuindu-și gâtul, aproape rupându-se din sărut, dar Godric o urmă, hrănindu-se înfometat cu buzele ei.

Împinse o ultimă dată, cu putere, iar Megs îl simți eliberându-și sămânța înăuntru ei.

Apoi era ceva... ceva ce ea ar fi vrut să știe. Ceva ce ar fi trebuit să îl întrebe, dar se simțea atât de vlăguită încât nu se putea mișca, nu putea gândi.

Simți atingerea buzelor lui pe frunte și apoi susurul a două cuvinte, dar Megs era deja atât de adormită, încât ar fi putut fi un vis.

Godric așteptă până când respirația lui Megs deveni adâncă și regulată, apoi așteptă mai mult. Mult mai mult decât ar fi trebuit,

dar ea devenise slăbiciunea lui. Călcâiul lui Ahile, acea persoană care ajunsese atât de departe înlăuntrul lui și îi luase inima, strângând-o atât de tare încât începuse să bată din nou.

Megs îl readusese la viață. Și, în schimb, era drept să o răsplătească cu o moarte.

Când Godric se mișcă în sfârșit, fu după lăsarea serii, ceea ce era tocmai bine, din moment ce noaptea era în elementul lui. Lăsă să îi scape un pufnet amuzat, care semăna cu un hohot, dar nu era tocmai de râs. Godric St. John: Lordul Întunericului. O privi în timp ce se ridică din pat. Nu își putea închipui de ce o asemenea creatură a luminii, a dragostei și a vieții venise la el. Dar era recunoscător. Foarte recunoscător.

Ar fi vrut să o mai sărute pentru ultima dată, să își întipărească frumusețea ei în minte și să o poarte cu el în orice călătorie avea să îi pregătească noaptea aceea, dar se temu să nu o trezească.

În cele din urmă, plecă din dormitor fără să o mai atingă. Îl chemă pe Moulder și se îmbracă în costumul Fantomei, răspunzând scurt la întrebările servitorului. Își luă ambele săbii, pentru că avea nevoie de ele și nu mai conta dacă mai căpăta o altă rană după noaptea aceea, oricum. Și apoi se pierdu în elementul lui.

Întunericul.

Noaptea era rece, dar nu extrem de răcoroasă, briza blândă șoptind despre venirea primăverii. Deasupra, luna era prinsă într-un dans seducător împreună cu norii subțiratici. Godric privi cu atenție în jur, dar nu văzu pe nimeni stând la pândă. Poate că Trevillion își recunoscuse în sfârșit nevoia de somn.

Porni spre vest, spre părțile mai distinse ale Londrei, unde aristocrația își ridica noile case. Spre reședința lui Kershaw.

Îi făcuse o promisiune lui Megs și avea de gând să își țină cuvântul. Dacă ar fi avut timp, și-ar fi studiat dușmanul, i-ar fi aflat slăbiciunile și defectele și l-ar fi doborât mai subtil. Dar planul acela se schimbase odată cu scena din grădină. Kershaw reprezenta acum o amenințare pentru Megs. Godric nu ratase privirea plină de ură pe care bărbatul i-o aruncase lui Meggie a lui când ea se repezise la el. Ea nu avea să își țină gura, nu avea să facă lucrul cel mai sigur și să îl lase în pace. Și un bărbat precum Kershaw

nu lăsa în viață un asemenea potențial pericol. Fraser-Burnsby era un exemplu evident.

Godric se cutremură și se opri la un colț de stradă, rezemându-se de un zid de cărămidă. Simplul gând că Megs era în pericol, că odiosul conte avea să găsească cumva o cale de a o răni, îl făcea să vadă roșu în fața ochilor. Nu putea să îl lase să trăiască atâta timp cât reprezenta o amenințare pentru Megs și copilul lor.

Gândul acela – că ea purta copilul lui – îl liniști suficient cât să pornească din nou la drum. Era un sentiment straniu, dar nu neplăcut, să știe că ea îi purta copilul. Că într-o zi avea să țină un copil la pieptul ei alb și că acel bebeluș avea să fie și parte din el, de asemenea.

Pentru prima oară, după foarte multă vreme, Godric își dorea să apuce ziua de mâine. Mâine și poimâine și anul viitor. Există posibilitatea ca, alături de Megs, să aibă o viață pe care să o aștepte cu nerăbdare.

Și datorită acestei posibilități, în această noapte avea să vâneze un om și să îl ucidă cu sânge-rece. Această faptă avea să îi condamne sufletul, dar Megs merita sacrificiul. Pentru Meggie a lui ar fi intrat în flăcările iadului.

Îi luă o jumătate de oră să ajungă la casa lui Lord Kershaw. Locuia într-o piață modernă, cu case din piatră albă pe toate părțile, elegante și retrase. Luna devenise palidă acum, ascunzându-se în spatele norilor vâluriți. Godric se apropie cu grijă de locuința contelui, strecurându-se printre umbre, vânând orice semn de mișcare din casă.

Fu surprins când ușa de la intrare se deschise.

Godric încremeni, ascuns pe jumătate în umbra scărilor care duceau la ușa din față a clădirii de peste drum. Privi cum Kershaw însuși apăru în prag. Contele stătea acolo, privind nerăbdător în jur, iar Godric își simți pumnul încordându-se. Apoi, o trăsură apăru de după colț, iar Kershaw urcă în ea.

Godric se încruntă, cântărindu-și opțiunile. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să îl ucidă pe Kershaw, și repede, înainte ca bărbatul să aibă ocazia să o rănească pe Megs.

Decise să urmărească trăsură, care o luase spre est. Drumurile în Londra erau înguste și uneori aglomerate, chiar și noaptea, ceea ce făcu urmărirea mai ușoară, dar Godric tot pierdu urma trăsurii de două ori și fu nevoit să alerge pe acoperișuri ca să o ajungă din urmă, blestemând în barbă. În timp ce alerga și gâfâia, se întreba care putea fi destinația lui Kershaw. Mergea la un bal sau la teatru? Dacă da, Godric avea să îl aștepte foarte mult. Pe de altă parte, asemenea evenimente implicau adesea foarte multă lume, cu trăsură care veneau fie să aducă invitați, fie să îi ia. Poate, în mulțime, îl putea lua prin surprindere. Nu avea să fie un duel onorabil.

Dacă era nevoie, Godric avea să îl înjunghie pe conte în spate.

Dar în curând deveni evident că trăsură se îndrepta spre St. Giles, ceea ce însemna că nu era vorba despre un eveniment social. Oare contele căuta locații noi pentru atelierul său? Godric scutură din cap. Bărbatul era de-a dreptul arogant dacă își închiuia că mai putea deschide vreun atelier în St. Giles.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsură se opri lângă o clădire veche și dărăpănată, care mai că se sprijinea de cea alăturată. Nu exista nici o firmă care să indice că acolo era un atelier, dar un singur felinar lumina ușa joasă, ca și cum Kershaw ar fi fost așteptat. Godric se opri lângă un zid jos, privind cum o femeie iese din clădire. Era înaltă și slabă, aproape osoasă, iar când se întoarse, lumina felinarului căzu pe chipul ei, iar Godric o recunoscuse pe târfa care fusese la al treilea atelier. Stătea cu mâinile în șold și îi spuse ceva lui Kershaw, care încă era în trăsură. Urmă o pauză, iar femeia își aruncă mâinile în aer, întorcându-se furioasă. Drept răspuns, ușa trăsurii se deschise brusc, iar Kershaw coborî și o lovi peste față, aproape dărâmând-o. Totuși, femeia își recăpătă echilibrul și intră înapoi în magazin.

În spatele trăsurii erau doi lachei, care acum coborâră și se pusă de-o parte și de alta a lui Kershaw. Adusesse gărzii. Pentru el sau pentru altceva – sau *altcineva*?

Ușa clădirii dărăpănată se deschise din nou, iar femeia ieși din nou, apucând cu fiecare mână câte o fetiță. Dar nu pentru ele erau gărzile. În spatele ei era un al treilea tâlhar, care ținea cu ambele

mâini o siluetă mult mai mică înaintea sa. Era zveltă și încerca să opună rezistență, dar chipul îi era plin de vântăi și își pierduse pălăria.

Alf. O prinseseră pe Alf.

Dacă Godric aștepta până când o urcau în trăsură, le-ar fi putut pierde urma – atât ei, cât și celorlalte două fete. Alf spusese că hoții de fete o voiau moartă, iar el fu surprins că fata încă mai trăia. S-ar fi gândit că aveau să o omoare pe loc.

Nu avea altă opțiune. Godric completă scena.

Paznicul aflat cel mai aproape încă era cu spatele la el. Un atac rapid cu sabia sa scurtă sub coastele bărbatului îl răpuse, deși trimise un junghi agonizant de durere în încheietura lui Godric.

– Tu! Godric ridică privirea și îl văzu pe Kershaw furios, strigând la el. Ucidă-l!

Contele nu așteptă să vadă dacă ordinele aveau să îi fie respectate. Își scoase sabia în timp ce Godric se repezi la el și pară atacul. Godric se roti pe lângă el, cu săbiile lor încheștate, asigurându-se că își păzește spatele de gărzile lui Kershaw.

Putea auzi ropote slabe de copite apropiindu-se. Apoi Godric se concentrează pe uciderea lui Kershaw. Simți șocul durerii în umăr în timp ce se împinse în celălalt bărbat, făcându-l să cadă pe spate. Încercă să îl lovească în abdomen, apoi în cap, mișcându-se rapid, fără să-i dea timp lui Kershaw să își pregătească propriul atac. Contele căscase ochii și gura, gâfâind, cu buzele umede. Kershaw se prefăcu că atacă în stânga lui Godric, apoi îl lovi cu putere în genunchi. Godric se mișcă, încasând lovitura în coapsa exterioară. Dar contele se așteptase ca el să se prăbușească. Fandarea lui îl depășise pe Godric, iar pentru o secundă sabia lungă nu-i mai fu de folos lui Kershaw. Godric scoase sabia scurtă și împunse cu ea pielea moale de sub brațul drept al contelui.

Kershaw încremeni, căscând ochii mari.

Apoi răsună un foc de armă. Godric privi peste umăr și întâlni ochii albaștri și reci ai căpitanului Trevillion. Erau înconjurați de dragoni călare, cu toții ațintindu-și pistoalele spre capul lui.

– Oprește-te, Fantomă!

Megs se trezi icnind în întuneric, cu inima bătându-i cu putere, simțind un nod în gât, și știu deodată că ceva nu era în regulă. Frânturi din coșmarul ei încă o bântuiau, imagini cu Godric captiv într-un abis negru și mâlos, fiind înghițit încetul cu încetul, în timp ce ea nu făcea nimic.

Nu făcea *nimic* în timp ce gura și nările soțului ei erau acoperite de mazăgă neagră, ochii lui privind-o cu stoicism, chiar și în timp ce se îneca.

O, Dumnezeuule. Megs se ridică în șezut în patul lui mare, privind speriată în jur, deși știa că Godric nu era acolo. Unde era? Trebuia să îl găsească, trebuia să își pună mâinile pe pieptul lui și să simtă că inima lui încă bătea, că Godric era bine.

Megs se ridică din pat, punându-și halatul lui și aprinzând o lumânare cu tăciunii care străluceau aprinși în vatră.

Îl căută mai întâi în camera ei, aruncând o privire rapidă în timp ce o traversă. Apoi merse în biblioteca de la parter. Poate că se trezise în toiul nopții și nu putuse să doarmă? Poate că moțâia chiar acum în fotoliu, în fața căminului, cu acea tichie caraghioasă pe cap. Începu să plângă și își dădu seama că mersul îi devenise o fugă speriată.

Godric nu era în bibliotecă. Megs se rezemă de ușă, ducându-și mâna la gură și izbucnind în plâns.

El nu era acolo. El nu era acolo. El nu era acolo.

Merse în camera lui de lucru în cele din urmă, pentru că speranța moare ultima și pentru că trebuia să vadă cu ochii ei că nu era acolo înainte să accepte ceea ce știa deja.

În încăpere era liniște, iar ușa de la dulapul lui secret era deschisă. Văzu lipsa costumului de Fantomă și știu, *știu* ce făcuse. Megs își duse din nou mâna la gură ca să înăbușe un bocet îngrozit.

Abandonase un bărbat viu pentru unul mort.

Capitolul 20

Când Faith deschise ochii în dimineața următoare, primul lucru pe care îl văzu fu Helechinul. Ținea sacul făcut din piele

de corb și, în timp ce îl privea, el scoase din sac sufletul iubitului ei și desfăcu plasa de păianjen din jurul său. Deodată sufletul iubitului începu să lunece în sus, liber și strălucitor. Faith privi până când nu îl mai putu vedea.

Apoi se uită la Helechin, cu ochii licărind.

– Iubitul meu va intra în rai acum?

– Da, spuse Helechinul, urcând pe marele cal negru...

din Legenda Helechinului

Godric își simți pieptul mișcându-se în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea. Brațul îi era cuprins de o durere profundă și copleșitoare, iar mâna îi tremură puțin în timp ce impuse sabia în subsuoara lui Kershaw. Se uită la Trevillion și își dori să șuiere. Vru să scuipe și să urle. Se părea că îi era scris să piară în această seară, însă avea să-l ia și pe Kershaw cu el, strângându-l la sânul său plin de sânge în timp ce se prăbușea. Ceva licări în ochii lui Trevillion, poate o premoniție, în timp ce mușchii lui Godric se încordară, pregătindu-se să împlante vârful sabiei prin piele și mușchi, tendon și os.

– Nuuu! Era vocea lui Alf, răgușită și tare. Fata se smuci de parte de paznicul năucit, fugind către Godric. Nu puteți s-o luați pe Fantomă, afurisiți de soldați ce s’teți. Tipu’ ăsta răpește fetițe mici. Chiar de...

Dar cuvintele sale fură întrerupte în timp ce Kershaw profită de confuzia iscată. O prinse pe Alf de păr, aplecându-i capul pe spate și scoțând la iveală un gât mult prea subțire și fraged, și amenințându-l cu sabia.

Godric făcu un salt, înfigându-și sabia în Kershaw, împingând până când mânerul îi atinse haina.

Kershaw găfâi. Alf scoase un țipăt ascuțit, femeiesc. Godric răsuclă lama, privind cu ferocitate în ochii înțețoșați ai lui Kershaw în timp ce se închideau, și își scăpă sabia. Apoi smuci lama din el, iar cadavrul lui Kershaw căzu dizgrațios pe pava.

– Nu trageți! urlă Trevillion. Să dea dracu’, nu trageți!

Pentru o clipă, toată lumea rămase nemișcată, auzindu-se în jur doar tropotele agitate ale cailor și scâncetele celor două fete. Unul dintre paznici o luă la fugă. Trevillion încuviință în direcția lui, iar un soldat călare porni în galop după el.

— Arestați-i pe toți, mârâi Trevillion, dându-se jos de pe cal, mai puțin pe Fantomă. Mă ocup eu de Fantomă!

Își trase sabia din teacă. Godric făcu un pas în spate. Nu simțea nici o nevoie să-l omoare pe căpitanul de dragoni – în fond, doar își făcea datoria. Căpitanul Trevillion privi sfidător gărzile călare din spatele lui Godric.

— Nu m-ai auzit, Stockard? Am spus că mă ocup eu de Fantomă.

Soldații porniră la trap în lateral, lăsându-i pe Godric și pe Trevillion. Godric își apucă sabia, simțind mânerul în palma transpirată. Bezna era grea de miasma sângelui și a cailor, și de duhoarea din St. Giles.

Trevillion înaintă încet, forțându-l pe Godric să se dea în spate. Se lansă înainte, dar atacul lui fu ciudat de neîndemânatic. Poate că nu exersase prea mult cu sabia. Trevillion lovi din nou și Godric îi pară cu ușurința lovitura, încruntându-se, încercând să înțeleagă ce încerca să facă celălalt. Îl mâna într-un colț? Dar spațiul din spatele său era larg deschis.

Trevillion lovi din nou, de data aceasta atacându-l pe Godric cu ceva mai multă iscusință, împingându-l în continuare în spate, fiindcă Godric nu voia deloc să poarte această luptă.

Săbiile li se încrucișară, fiecare privindu-l încordat pe celălalt, transpirația șiroind pe spatele lui Godric, după care Trevillion își dădu ochii peste cap și se aplecă spre el.

— Fugi, idiotule.

Godric își dădu seama că se depărtaseră câțiva metri de celelalte gărzi, aproape de o răscruce care ducea către o alee întunecată. Trevillion se împinse puternic în el. Godric se roti și fugi, așteptându-se în orice moment să primească un glonț în spate, sau să audă zgomotul copitelor călcându-l în picioare.

Ceea ce nu se întâmplă. În schimb, văzu cu coada ochiului cum Alf escalada peretele unei case, asemenea unei maimuțe, în timp ce gărzile strigau neajutorate de jos.

O luă la goană, cu cizmele răsunând pe pavaj. Fugi până când sângele îi dădă în vene, până când respirația îi deveni ca un suspin în plămâni. Fugi până când Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați îi ieși în cale și, la capătul aleii, o trăsură pe care o știa, alături de o siluetă feminină cu pelerină, gata să urce treptele.

Se opri, proptindu-și mâinile în genunchi, cu pieptul durându-l de la efort, și își lungi gâtul încercând să privească în timp ce femeia se întoarse.

Gluga pelerinei sale din catifea căzu pe spate, dezvelind buclele întunecate și lucioase care îi coborau pe umeri. Umerii îi erau încordați, iar în mână dreaptă ținea un pistol, în timp ce în ochii frumoși i se citea hotărârea.

Godric icni plin de admirație, în timp ce se îndreptă de spate. Bărbia lui Megs se ridică plină de mândrie.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești.

El clipi.

– Poftim?

Făcu un semn în spatele ei.

– Am adus trăsura. Avea fața calmă, dar el putea să-i vadă tremurul buzelor în timp ce spuse cu blândețe: Fie că îți vine să crezi sau nu, se știe că Fantomele au mai fost acostate de dragoni fix în acest loc.

Inima îi bătea mai încet de când se oprise din alergat, dar acum părea să înceapă să bată tare din nou, în timp ce îi recunoscă cuvintele. Venise să-l salveze, curajoasa lui Meggie. Nimeni nu mai făcuse vreodată un asemenea gest pentru el.

Dintr-odată, deveni conștient de răcoarea umedă care i se prelingea pe piele, de mirosul de pavaj umed, de aerul care-i intra și-i ieșea din plămâni. Dar mai ales fu conștient de femeie, de această femeie, femeia *lui* care stătea plină de mândrie, așteptându-l răbdătoare pe el, doar pe el.

Păși spre ea și fiecare parte din el știa că merge către viața însăși.

Vederea lui Meg începu să se încețoșeze când Godric, dragul, curajosul, *nesăbuitul* Godric păși spre ea. Reușise să-și mențină

calmul în timp ce trezise slugile și-și găsisse pistoalele, în timp ce așteptase să fie înhămați caii și chemase un doctor, în timp ce le dăduse ordine grăbite doamnei Crumb, lui Moulder și doamnei St. John, în timp ce făcuse drumul în trăsură și încercase să nu-și imagineze cum ar fi să-l găsească deja mort. Fusese concisă, autoritară și concentrată, dar acum îl găsisse și era în viață.

În viață. În viață. În viață.

Nici măcar nu știu cum reușiră să urce în trăsură, fiindcă ea începu să tremure, și odată ajunși înăuntru pur și simplu se înmuie și plânse în hohote. Lacrimi ude, mari și grele, care exprimau toată durerea și teama pe care le ascunsese în ultimele câteva ore. O cuprinse cu brațele sale, iar ea îl strânse puternic pentru că pur și simplu nu avea cum să îl mai lase vreodată să plece din nou.

După un timp ea se liniști suficient cât să-l audă șoptind, în timp ce mergeau legănat în noapte, pe străzile din Londra:

– Șșșșș, Meggie a mea, șșșșș, e în regulă.

Însă cuvintele lui aduseră un nou val de durere. Își îndesă degetele în umerii lui până când își dădu seama că probabil îl dureau, dar nu îi putea da drumul.

– Nu, spuse ea clătinând din cap. *Nu* e în regulă. Ai plecat.

Simți palma lui lipită de obrazul ei, apăsând-o de parcă încerca să îi vadă fața, dar ea nu avu de gând să se miște.

– Ce e, Megs? De ce ești așa supărată?

– Te-am găsit în costumul tău de Fantomă în St. Giles. Ai fost după Lord Kershaw, nu-i așa?

– Da, spuse el și, deși nu îi vedea ochii, ea îi simți ezitarea din voce.

– Cum ai putut face asta, Godric? Își petrecu mâna dreaptă după ceafa lui, trecându-și degetele prin părul scurt. Și dacă ai fi reușit să dai de el? Dacă nu te-ai mai fi întors? N-aș putea suporta să...

– L-am găsit, spuse el întrerupându-i monologul pe jumătate isteric. E mort, Megs.

Se dădu înapoi auzindu-i vorbele, holbându-se înfricoșată la el și suspină.

– O, nu!

Se încruntă, părând foarte nedumerit. Deschise gura, o închise din nou și în cele din urmă o deschise din nou pentru a întreba cu prudență:

– Credeam că vrei să moară drept răzbunare pentru uciderea lui Roger Fraser-Burnsby?

– Nu și dacă asta însemna ca tu să riști să fii rănit sau ucis! spuse ea, aproape țipând.

El clipi.

– Poftim...?

– Nu gândeam limpede mai devreme. Trebuia să-ți explic că tu însemni mai mult pentru mine decât răzbunarea mea. Trebuia să-ți spun că nu mai contează – ceea ce nu ar fi fost chiar adevărat, dar, serios Godric, ar fi fost mai bine decât să pleci și să fii omorât fără să-mi spui măcar un *cuvânt*. Dacă ai fi fost omorât în seara asta nu te-aș fi iertat niciodată și...

În acea clipă renunță, fiindcă el părea chiar mai amuzat decât până atunci, și evident nu reușise să-i transmită ideea de bază. Așa că pur și simplu își înfipse degetele în părul lui scurt și îi trase capul în jos pentru a-l săruta.

„Ah, așa.“ Nodul din pieptul ei se slăbi puțin la atingerea buzelor lui. Poate că el nu îi înțelegea cuvintele, dar se bucura de sărutul ei, deschizându-i imediat gura mai mult și căutând-o cu limba. Ea mormăi mulțumită, mângâindu-i părul scurt, dezmierdându-i urechea. El se cutremură ușor, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva urechile lui erau deosebit de sensibile. Dacă da...

Godric se trase înapoi, privind-o intens în trăsura întunecată, încă încruntat.

– Megs?

Ah, așa e. Încă nu-i spusese. Ei, era doar vina lui, și a gurii lui absolut delicioase.

– Te iubesc, spuse ea, vorbind clar și răspicat, ca să nu rămână loc de confuzie. Te iubesc din tot sufletul, mai mult decât orice. Îți iubesc mâinile elegante și modul în care zâmbești cu o singură parte a gurii – asta dacă zâmbești – și iubesc aerul sobru al expresiei din ochii tăi. Iubesc faptul că mă lași să îți invadez casa cu aproape toată familia mea și a ta fără să spui ceva. Iubesc faptul

că ai făcut dragoste cu mine atunci când ți-am cerut, doar din politețe, și iubesc faptul că mai târziu te-ai supărat pe mine și m-ai făcut să fac dragoste cu tine. Iubesc faptul că i-ai lăsat pe Domnia Sa și pe cățelușii ei să-și facă un culcuș într-una dintre cămășile din garderobul tău. Iubesc faptul că ți-ai petrecut ani întregi salvând cu generozitate oameni în St. Giles – deși vreau să te oprești din asta *chiar acum* –, iubesc faptul că ai omorât un om pentru mine, chiar dacă încă sunt un pic supărată pe tine din cauza asta. Iubesc faptul că mi-ai păstrat scrisorile de dinainte să ne cunoaștem prea bine, și iubesc scrisorile scurte și exagerat de serioase pe care mi le-ai trimis drept răspuns.

Îl privi foarte serios.

– Te iubesc, Godric St. John, iar acum îmi voi călca cuvântul. Nu te voi părăsi. Poți fie să vii cu mine la conacul Laurelwood, fie voi rămâne eu cu tine aici, în casa ta veche și mucegăită din Londra și te voi înnebuni cu toată vorbăria și rudele mele și... și cu poziții sexuale exotice până când te vei preda și mă vei iubi și tu, fiindcă te avertizez că nu voi renunța până când nu mă vei iubi și tu, și până când nu vom fi o familie fericită cu câteva duzini de copii.

Se opri în acel moment, pentru că rămăsese fără aer, și se uită la el. Fața lui avea o expresie încremenită și, pentru un moment, inima i se strânse, fiind nevoită să-și adune tot curajul în așteptarea luptei.

Dar apoi gura lui se arcui *în acel fel* și spuse:

– Poziții sexuale exotice?

Și atunci ea știu, înainte ca el să apuce să spună altceva, că totul urma să fie bine – mai mult decât bine. Urma să fie *minunat*. Totuși, ascultă cu atenție atunci când el spuse:

– Oricât de mult aș vrea să mă convingi să mă îndrăgostesc de tine prin poziții sexuale exotice, nu-i nevoie să încerci. Te-am iubit, Meggie a mea, de când mi-ai trimis cea de-a doua scrisoare.

Ar fi putut spune mai multe, dar ea fu nevoită să-l întrerupă pentru a-l săruta din nou. După câteva momente îndelungi, Megs se retrase pentru a se încrunta la el cât putu de serios.

– Gata cu Fantoma.

– Gata cu Fantoma, fu de acord Godric, în timp ce mâinile îi dădeau la o parte pelerina de catifea de pe umeri. Își lipi gura deschisă de umărul ei gol, iar Megs se cutremură, rămânând fără aer.

– Am o mărturisire de făcut, îi șopti în ureche.

Megs abia reuși să deschidă ochii.

– Da?

Ochii lui Godric erau întunecați și amuzați.

– Nu am fost de-acord să ne culcăm împreună doar din politețe.

Se aplecă din nou deasupra umărului ei și din acel moment conversația luă sfârșit, ceea ce era la fel de bine.

Ea avea alte lucruri cărora să le acorde atenție.

Patru săptămâni mai târziu...

Godric privi cum o pasăre mică cu pieptul portocaliu-deschis topăi de-a lungul unei ramuri, apoi dispăru într-o scorbură din măr. În toți anii în care trăise la Saint House nu văzuse niciodată un măcăleandru... dar asta fusese înainte să vină Meggie a lui să trăiască cu el.

– Ți-am spus eu că mărul acela nu era mort.

Se întoarse la auzul vocii ei. În această dimineață era îmbrăcată în roz aprins și verde-deschis și părea să fie întruchiparea primăverii înseși în timp ce cobora pe poteca din pietriș.

– Te simți mai bine?

Cu o oră mai devreme, se așezase la masă pentru micul dejun, luase o felie de pâine prăjită și o pusese în grabă la loc în farfuri, după care ieșise din cameră. Se dusesse să vadă ce era în neregulă, desigur, și o găsisese sprijinindu-se fără vlagă deasupra oalei de noapte.

Strâmbă din nas în timp ce îl privea.

– Nu-mi vine să cred că ai rămas să mă ajuți, în timp ce îmi era groaznic de greață. Nu m-am simțit mai stânjenită în viața mea.

– Te iubesc, cu sau fără grețuri. Ridică din sprâncene, căutând pe fața ei semnele că i-ar mai fi fost încă rău, dar obrajii reveniseră

acum la culoarea lor obișnuită, un roz sănătos. *Chiar* te simți mai bine?

– E un lucru tare ciudat, spuse apropiindu-se și luându-l de braț. Aroma florilor de portocal îi pătrunse în nări, primitoare și caldă. Acum sunt atât de înfometată, încât aș putea să mănânc o întreagă plăcintă cu pește. De fapt, chiar mi-aș dori o plăcintă cu pește... și poate niște biscuiți cu gem de agrișe. N-ar fi minunat?

– Minunat, spuse el aprobator, deși în sinea lui credea că o combinație de pește și agrișe dulci ar fi fost... ciudată. I-ai spus bucătăresei?

Îi aruncă acea privire pe care el o catalogase în secret drept „tipică nevestelor” – îi cam plăcea acea privire.

– Godric, nu putem pur și simplu să-i spunem bucătăresei să facă plăcinte cu pește și să plece în căutarea gemului de agrișe oricând avem chef.

– De ce nu? întrebă el. Doar îi plătesc salariul. Dacă vrei plăcintă cu pește, ar trebui să primești plăcintă cu pește. Și gem de agrișe.

– Prostuțule. Clătină din cap și privi din nou spre măr, șoptind încet. Nu e deloc mort.

El zâmbi ironic, fiindcă ea îi arăta mărlul bătrân de fiecare dată când intra în grădină – cel puțin o dată pe zi și de obicei de două ori – ca dovadă a perspicacității sale când venea vorba de grădinărit.

Era o priveliște spectaculoasă. Copacul era acoperit de o ploaie de flori roz și albe, un nor fericit și frumos mirositor ce atrăgea privirea imediat ce intra cineva în grădină. Nu avea niciodată să scape de această poveste a lui Meggie.

Nu că s-ar fi plâns.

– Ah, uite, exclamă Megs. Un cuib de măcăleandru. Și am văzut niște pui de iepure țopăind aseară. Nici nu știam că există atâta faună în inima Londrei.

– Nici nu fusese înainte să vină o zeiță să locuiască aici, murmură Godric.

Ea îi aruncă o privire.

– Poftim?

– Nu contează.

O îmbrățișă, privind-o în timp ce măcăleandru lăși lua zbo-
rul. Fără îndoială că grădina lui urma să fie plină de veverițe,
și bursuci, și pui de arici. Se părea că magia ei era deosebit
de puternică.

Slavă Domnului.

Se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Ți-am spus cât de mult mă bucur că mi-ai invadat casa și că
mi-ai întors viața cu susul în jos?

Își întoarse capul încât să îi atingă buzele cu obrazul.

– În fiecare zi.

– Ah, spuse el atingându-i pielea moale. M-ai salvat, să știi.

Ea clătină din nou din cap.

– Prostuțule.

– E adevărat, spuse el, pentru că așa și era. Și acum o să te sal-
vez eu pe tine cerându-i bucătăresei să-ți facă o plăcintă cu pește.

Ea se îmbufnă.

– Da, insistă el, întorcând-o până când erau față în față. Nimic
nu e prea bun pentru mama copilului meu. Obrajii i se îmbujo-
rară în timp ce își mușcă buza, deși asta nu-i opri zâmbetul pe
care încerca să-l ascundă. Acum ești sigură, nu? Despre asta era
vorba azi-dimineață?

– Da, șopti ea. Da, sunt sigură.

Zâmbetul pe care i-l oferă era mai luminos ca soarele. Ca un
ecou al fericirii din sufletul lui, când se aplecă să îi pecetluiască
buzele cu ale lui.

Se întoarseră împreună să intre în casă, în căutarea plăcintei
cu pește și a gemului de agrișe.

Epilog

– Stai! strigă Faith. Unde te duci?

– Să-l întâlnesc pe diavol, spuse Helechinul.

– Atunci voi veni și eu cu tine, răspunse ea.

O privi și, pentru un moment, crezu că vede o emoție în ochii lui: amărăciune.

Apoi, el întinse mâna către ea.

Faith îi luă mâna, iar el o trase dintr-o singură mișcare pe spatele calului mare și negru.

Îi cuprinse mijlocul cu brațele și multă vreme merseră călare, în liniște, prin Câmpia Nebuniei.

În cele din urmă, un măreț arc de piatră apăru în calea lor, colțuros și negru.

– Țsta e iadul? șopti Faith.

– Da, spuse Helechinul, aceasta este Gura Iadului. Ține minte: orice ți-ar spune diavolul, n-are nici o putere asupra ta, fiindcă tu ești vie. El îi stăpânește doar pe cei morți.

Faith încuviință și îl strânse mai tare pe Helechin în brațe.

Helechinul mână calul mare și negru prin Gura Iadului în întinericul beznă. Faith privi în jur, însă nu putea vedea sau auzi nimic. Era un loc atât de gol și de mohorât și de rece, încât s-ar fi putut pierde cu firea dacă ar fi fost singură. Dar Faith încă îl ținea de mână pe Helechin și, alipindu-și obrazul de spatele lui lat, îi putea auzi bătăile regulate ale inimii.

O făptură de forma unui om apăru înaintea lor și, deși era palidă și slabă și nu foarte înaltă, lipsa omeniei din ochii ei o făcu pe Faith să se cutremure și să-și ferească privirea.

Chiar și așa, Helechinul îi luă mâna și se dădu jos de pe cal, aducând-o cu el dinaintea creaturii.

— Ai eliberat sufletul pe care te-am trimis să-l aduci, spuse diavolul, căci el era făptura.

Helechinul își plecă fruntea.

— Știi ce preț trebuie să plătești, spuse diavolul încet.

Inima lui Faith se strânse.

— Ce tot spune? îl întrebă ea pe Helechin. Care este prețul?

— Sufletul meu, răspunse Helechinul. Diavolul îmi cere un suflet, și pentru că eu am pierdut unul, trebuie să-i plătesc în schimb cu sufletul meu.

— Nu! strigă Faith.

Buzele subțiri și reci ale diavolului se arcuiră, de parcă s-ar fi amuzat.

— Cei vii sunt atât de pasionali. Să te leg de o piatră încinsă și să-ți pârlesc carnea timp de o sută de ani, fetițo?

Faith își ridică bărbia și, deși tremura în același timp, răspunse privirii lipsite de milă a diavolului.

— Eu sunt vie. Nu ai nici o putere asupra mea.

— Ah, Helechinul a vorbit neîntrebat din câte văd, spuse diavolul nepăsător. Afară din regatul meu atunci, omule!

— Voi pleca, spuse Faith, dar nu fără Helechin.

Diavolul își dădu capul pe spate și râse — un sunet ca al unei lame trase de-a lungul unei pietre de șlefuit.

— Fată prostituț! ce ești. Helechinul nu este și n-a mai fost om de o mie de ani.

— Bea ca un om, spuse Faith.

Diavolul își miși ochii.

— Mănâncă și doarme ca un om, continuă ea curajoasă, speranța crescându-i în piept. Cum e el diferit de un om?

— Nu respiră ca un om! se răsti diavolul.

Faith făcu ochii mari și își dădu seama că pierduse, fiindcă Helechinul nu respirase niciodată cât timp călătoriseră împreună.

Faith se întoarse către Helechin, cu ochii înecați în lacrimi și se ridică în vârful picioarelor, cuprinzându-i chipul în palme.

— Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare rău.

Și își așază gura peste a lui și, cu un sărut, îi oferi aer din plămânii ei.

Diavolul scoase un țipăt furios și în jurul lui Faith și al Helechinului se iscă un vânt violent. Vântul se ridică, învârtindu-se mai sus și din ce în ce mai repede, până când tot ce putu face Faith fu să închidă ochii și să se agațe de Helechin.

Apoi vântul dispăru și ea deschise ochii, descoperind că era noapte și că stăteau amândoi la răscruce, unde iubitul ei își dăduse ultima suflare.

Helechinul scotea un zgomot ciudat, ca un scrâșnet. Își prinse trunchiul cu mâinile și se prăbuși în genunchi.

– Ce este? spuse Faith alarmată, îngenunchind lângă el.

– Nimic, spuse el. E dureros să respir după un mileniu de pauză.

Își lăsa capul pe spate și râse – și, spre deosebire de cel al diavolului, râsul său era cald și viu.

Helechinul o trase pe Faith în brațele sale.

– Draga mea, mi-ai dăruit mâncare, băutură și somn. Mi-ai făcut inima să bată și mi-ai suflat viață în plămânii morți. L-ai întrecut pe diavol și m-ai salvat din iad, ceva ce n-am mai văzut vreodată. Eu nu sunt un om bun ca iubitul tău, dar dacă mă vei lua de soț, îmi voi petrece restul vieții de muritor învățând cum să te fac să mă iubești.

Faith zâmbi.

– Deja te iubesc pentru că ți-ai dat sufletul nemuritor doar pentru a-l elibera pe cel al iubitului meu – și pentru a mă mulțumi pe mine.

Și îi trase capul în jos, dându-i primul dintre multele săruturi pe care avea să le primească în existența sa de muritor.

din *Legenda Helechinului*

Două luni mai târziu...

În calitate de însoțitoare a doamnei Penelope Chadwicke, Artemis fusese martoră la multe idei nechibzuite. Existase o vreme

în care Penelope se hotărâse să preia Căminul pentru Orfani și Copii Abandonati – și fusese lovită cu sâmburi de cireșe. Odată, Penelope încercase să pornească o nouă modă folosind o lebedă vie drept accesoriu – cine putea să știe cât de iritabile erau lebedele? Și mai fusese dezastrul cu costumul de ciobăniță și oaia. Chiar și după un an, mirosul de lână umedă o făcea pe Artemis să tresară.

Dar – fără a lua în considerație lebedele sâsâitoare, – ideile lui Penelope nu erau de obicei *periculoase*.

Aceasta însă putea foarte bine să le omoare.

– Suntem în St. Giles și e întuneric, observă Artemis cu ceea ce credea ea a fi un ton convingător. Strada pe care se aflau era pus-tie, casele înalte de pe ambele părți deslușindu-se într-o manieră oarecum sinistă. Cred că este de ajuns pentru pariul tău cu Lord Featherstone, nu crezi? De ce nu mergem acasă să bem puțin din ciocolata aceea deosebită pe care a cumpărat-o bucătăreasa săptămâna trecută?

– O, Artemis, spuse Penelope cu acel ton derogator pe care Artemis chiar ajunsese să-l urască, problema ta e că nu ai deloc simțul aventurii. Lord Featherstone n-o să-mi dea tabachera incrustată cu bijuterii decât dacă o să cumpăr una dintre acele cești groaznice de gin din tablă și o să *beau* din ea în St. Giles fix la miezul nopții, așa că asta o să fac!

Și își continuă drumul pe o străduță întunecată, către cea mai violentă zonă din Londra.

Artemis se cutremură și o urmă. În fond, ea avea felinarul – și, deși Penelope era o nătăfleață înfumurată, Artemis o plăcea. Poate că dacă găseau un magazin cu gin foarte curând toate astea s-ar fi terminat cu bine, și Artemis ar fi avut încă o poveste amuzantă de spus lui Apollo la următoarea vizită.

Toate astea se întâmplau din vina domnișoarei Hippolyta Royle, se gândi Artemis posomorâtă, în timp ce privea temătoare spre străduța urâtă. Domnișoara Royle înflăcăraseră imaginația celei mai mari părți a aristocrației – jumătatea masculină mai exact – și pentru prima oară în viața ei, Penelope avea un rival. Răspunsul ei – spre profunda nefericire a lui Artemis – fusese

să decidă să devină „neînfrică” – de aici și pariul protest cu Lord Featherstone.

– Aceea arată promițător, spuse Penelope bucuroasă, arătând către o cocioabă deplorabilă, la capătul aleii.

Artemis se întrebă rapid ce anume considera Penelope promițător. Și trei bărbați masivi se împleticiră afară din speluncă și porniră în direcția lor.

– Penelope, sâsâi Artemis. Întoarce-te. Întoarce-te chiar *acum*.

– De ce m-aș întoarce...? începu Penelope, dar era deja prea târziu.

Unul dintre bărbați ridică bărbia, le văzu și rămase pe loc. Artemis văzuse cândva un motan bătrân înlemnind în chiar același mod.

Chiar înainte să sfâșie o rândunică.

Bărbații se îndreptară spre ele, cu umerii aplecați și pași repezi.

Aleea era închisă. Erau doar două căi de a intra sau a ieși, și bărbații care avansau spre femei blocau una din ele.

– Fug! bolborosi Artemis, gesticulând cu o mână întinsă.

Nu o putea lăsa pe Penelope singură. Pur și simplu nu putea. Penelope țipă, tare și ascuțit.

Bărbații aproape ajunseseră la ele. Fugind, n-ar fi obținut decât vreo câteva secunde în plus.

„Doamne, Dumnezeu, Doamne, Dumnezeu.”

Artemis se aplecă spre una dintre ghete.

Și apoi salvarea lor pică din cer. Era un bărbat mare și înfricoșător, care ateriză ghemuit. Apoi se ridică, dezvăluindu-și silueta athletică, iar ea observă că purta mască: era neagră și-i acoperea chipul de la buza de sus până la linia părului, cu un nas monstruos de mare și numeroase tăieturi pe obraji. În spatele unor găuri, scânteiau niște ochi închiși la culoare, vioi și plini de inteligență.

Înainte ei stătea Fantoma din St. Giles.